MARINA THOMAS

Croaziera uitării

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Silueta se contura pe puntea luminată de lună. Bărbatul stătea în picioare la proră, cu fața întoarsă spre mare.

Vaporul mare se deplasa lin pe apele calme, totuși Ines de Coucy simți o amețeală ciudată în timp ce observa, fascinată, necunoscutul ce se afla la câțiva pași de ea.

Nu, într-adevăr, nu era posibil. Trebuie să se stăpânească, să-și vină în fire. Numai o iluzie optică, sau oboseala acestei prime zile pe mare, îi puteau provoca aceste halucinații nebunești. Falsa asemănare se va risipi... Trebuia.

Rezemată de bastingaj, adăpostită în penumbră, tânăra femeie continua să privească atent silueta mărită de reflexele difuze ale clarului de lună.

În clipa în care necunoscutul va face o mișcare, totul va reveni la normal, va putea zâmbi de confuzie.

În așteptare, încremenită pe loc, incapabilă să renunțe la observatorul ei improvizat, tremurând în ciuda șalului înfășurat în jurul umerilor săi goi, Ines de Coucy se lăsă pradă neliniștii, temerii, amintirilor pe care de atâtea ori încercase în zadar să le alunge, de mai bine de un an.

Nu mai era nici un alt pasager pe puntea de plimbare, la această oră, când orchestra de pe vapor propunea dansuri lente și rockuri în saloanele marelui pachebot.

După toate aparențele, necunoscutul era oare, ca și ea, indiferent la distracțiile propuse de organizatorii acestei croaziere de lux?

Necunoscutul...

De fapt, pentru Ines, el avea ceva inexplicabil de familiar... Umerii lați și supli, ceafa, mișcarea unduioasă a părului închis la culoare, degaja o impresie de forță, chiar de agresivitate.

Probabil că era încă sensibilă și nervoasă, dacă se lăsa astfel tulburată de o coincidență.

Hubert era mort, iar de-acum înainte teama rămăsese în urmă. Pneul explodase. Apoi avusese lor un derapaj îngrozitor, mașina săltase pe primul stâlp, apoi pe parapet, apoi...

La această amintire, împotriva voinței sale, tânăra femeie scoase un geamăt. Bărbatul, până atunci complet nemișcat, tresări și se întoarse brusc; profilul semeț învinse imediat fantasmele călătoarei, nu-l văzuse niciodată, înainte, pe acest bărbat.

Îndepărtându-se de bastingaj, ea se întoarse pentru a ajunge la ușa ce dădea spre holul de primire. Genunchiul înțepenit de nemișcarea prelungită, o făcu să sufere; șchiopăta jalnic.

– Doamnă!

Ah, nu! Doar nu va trebui să-i explice unui nepoftit motivele retragerii sale! Dacă acceptase să se îmbarce, o făcuse pentru a rămâne singură, pentru a nu vedea pe nimeni, pentru a încerca s-o ia de la început! Se grăbi, cu dificultate, blestemându-și genunchiul. Pe măsură ce înainta astfel, nu se putu împiedica să nu considere această eschivare ridicolă și copilărească.

– Ei, domnișoară!

Vocea gravă insista în spatele său. Cu siguranță, bărbatul începuse s-o urmărească, dar cu prudență; probabil, văzând-o șchiopătând, făcea înadins ca să n-o ajungă prea repede, de teamă să nu sperie o biată infirmă... De ce oare continua să fugă fără să se întoarcă? Era nu numai o atitudine inutilă, dar și nepoliticoasă...

Totuși, Ines ajunse în luminile holului mare cu ușurare și-i zâmbi stewardului care se grăbi s-o ajute să treacă peste puntea de interior a vaporului.

Mai multe grupuri de călători se aflau reuniți în jurul unor mese. Muzica plăcută ajungea aici, în surdină. De cealaltă parte a sălii spațioase se aflau saloanele și pistele de dans invadate de perechi.

Lăsându-se pradă deprimării, Ines renunță să li se alăture tovarășilor de călătorie. Pentru că era încă atât de sensbilă, atât de emotivă, făcea mai bine să se ducă imediat în cabina sa și să încerce să doarmă.

Dar necunoscutul, depășind la rândul său pragul, o interpelă din nou:

– Scuzați-mă, dar am avut impresia că v-am speriat. Probabil prezența mea pe punte v-a surprins. Țineam să mă scuz...

Hotărât lucru, bărbatul era foarte înalt, la fel de înalt ca Hubert; asta contribuise la asemănarea din penumbră. Ines roși, afirmând:

– Deloc, domnule. Urcasem să iau puțin aer înainte de a mă întoarce în cabină și...

– În acest caz, trebuie să vă cer iertare de două ori; ați fugit atât de repede... inexplicabil...

– Nu m-ați speriat, îl întrerupse Ines de Coucy silindu-se să zâmbească, pentru a șterge acea impresie proastă pe care o făcuse.

– Philippe Kervonnec, adăugă el , înclinându-se.

– Contesa de Coucy, spuse tânăra femeie întinzând mâna și observând chipul bărbatului.

Avea ochii atât de înguști, încât se gândi automat că probabil era euroasiatic.

„Veți călători cu elita internațională", afirmaseră pliantele publicitare ale croazierei pe Ulysse...

Această asociere de idei o făcu să râdă în nasul necunoscutului, fără voia ei.

– Sunt încântat să văd că sunteți mai veselă decât adineaori, remarcă el însuși zâmbind și aproape ironic.

– Cum puteți ști exact dispoziția în care eram pe punte, din moment ce erați cu spatele? replică ea măsurându-și interlocutorul din cap până-n picioare.

– Exact, intuiția mea, unele comunicații misterioase de gânduri...

Zâmbetul de pe gura frumos conturată avea farmec, dar ochii migdalați păstrau o expresie serioasă și atentă care dezorienta.

„Unul din acei play-boy obișnuiți ai croazierelor, care caută aventura", trase imediat concluzia, cu o urmă de enervare.

– Sunteți foarte sigur de dumneavoastră! Totuși, intuiția nu mi se pare principala dumneavoastră calitate!

– Cu atât mai bine, asta înseamnă că nu erați tristă, răspunse el privind-o insistent, cu un fel de sfidare în ochi.

– Pentru că, iată-vă liniștit, vă urez o seară bună, domnule.

– Kervonnec, Philippe Kervonnec.

Dar tânăra femeie rămase nemișcată deoarece durerea din genunchi, revenită, o făcea să se teamă de o cădere dacă încerca să se deplaseze.

„N-ar fi trebuit să merg atât de repede adineaori, își spuse. La urma urmei, bietul băiat era inofensiv, nu m-a pus în pericol și nu-i pot reproșa că apreciază un clar de lună pe mare!“

Vizibil surprins s-o vadă astfel nemișcată, necunoscutul rămase și el în loc. Situația amenința să devină ridicolă. În jurul lor, grupuri continuau să vină și să plece.

Pentru a-și reveni, Ines își scoase șalul din mătase roșie și apăru în rochia neagră, foarte decoltată.

Necunoscutul avu o mișcare de surpriză și de admirație pe care nici măcar nu încercă să și-o ascundă.

– Mi-ar face plăcerea, domnișoară...

– Doamnă.

– Doamnă, pentru că s-a întâmplat să ne întâlnim pe acest vapor, mi-ar face plăcere să vă conduc în salon...

– Sunt puțin obosită, admise ea. O cădere de pe cal... Mă doare încă genunchiul...

El înaintă cu dezinvoltură:

– Sprijiniți-vă pe mine...

Fără să protesteze, Ines luă brațul care i se oferea și făcu câțiva pași.

– E deja mai bine, afirmă ea. Voi putea să cobor singură...

– Mi-aș permite să vă atrag atenția că nu păreți foarte sigură.

– Mă voi ține de balustradă…

El făcu un gest ușor enervat și-i retrase brusc sprijinul. Ines fu gata să se prăbușească, dar își reveni.

– Bună seara, doamnă, spuse el fără să mai insiste.

Și întorcând spatele, se îndreptă spre primul salon.

Ines urmări cu privirea silueta suplă, ceafa puternică... Da, exista o asemănare... Chiar și fără clar de lună...

Impresionată de această asociere de idei, tânăra femeie prinse balustrada, angajându-se în coborârea spre culoarele

ce duceau la cabina sa. Îi trebuiră mai multe minute pentru a străbate distanța scurtă. Unul dintre stewarzii așezați inevitabil în toate ungherele vapoului nu o părăsi din priviri până ce nu închise ușa după ea. Fără îndoială, în ochii tânărului bărbat apăruse drept una dintre bogătașele singure care parcurgeau escalele mediteraneene în căutarea aventurii.

Cât despre acest Kervonnec, atât de mulțumit de el însuși, de intuiția sa, de fizicul său convenabil, va trebui să-l evite pe viitor, ceea ce probabil nu va fi ușor pe acest vapor de lux, unde totul era conceput pentru a favoriza întâlnirile și distracțiile în comun.

Oglinda mare agățată deasupra mesei de toaletă o atrase ca un magnet. De șase luni, oare câte ore petrecuse în fața oglinzii? Era peste puterile ei, trebuia să verifice fără încetare, să pândească, să-și supravegheze trăsăturile, să învețe să le controleze... Nu i se întâmpla încă deseori să nu se recunoască întâlnindu-și din întâmplare imaginea în vitrina unui magazin?

Cu un suspin, își desfăcu turbanul care-i înconjura capul.

– Micuțo! S-ar crede că visezi! Profesorul Descamp este un magician! Ești încântătoare, exclamase mătușa Anna când venise s-o vadă la clinică.

– Haide, n-am fost niciodată foarte frumoasă!

– Acum ești, draga mea! Și sunt cu adevărat fericită! Un accident care te lasă bogată și frumoasă!

– Uiți de moartea lui Hubert, protestase nepoata cu însuflețire.

– Nu uit nimic iubito, dar cunosc viața și...

Aici, mătușa Anne se ridicase, foarte demnă, deoarece timpul de vizită era cronometrat, pentru a cruța forțele convalescentei. Înainte de a-și săruta nepoata, adăugase:

– Mi s-a spus că te-ai hotărât să pleci într-o croazieră și m-am bucurat. N-o uita pe bătrâna ta mătușă și trimite-i niște ilustrate.

În aceeași zi, după plecarea singurei sale rude, Ines îi primi pe verii Coucy, veniți să verifice la căpătâiul său starea tinerei văduve a contelui.

Oricum, și ei, ca și mătușa Anne, părură surprinși de aspectul „accidentatei"... Se gândiseră, cu siguranță, că moștenirea atât de considerabilă a defunctului risca să devină rapid bucuria unei a doua alegeri a încântătoarei văduve...

Oricum, se înșelau, deoarece Ines, departe de a-și reveni, căzuse într-un fel de depresie periculoasă, care-i scădea treptat puterile.

În acea seară, în fața oglinzii, își contemplă încă o dată noua imagine. Da, era o alta. Cea care, pe viitor va fi remarcată, după care bărbații se vor întoarce aproape fără să vrea, cea pe care pasagerul singuratic de pe punte o privise de asemenea admirativ, cu plăcere. Era o Ines necunoscută ei însăși...

Un chip nou, o libertate nouă, o avere nouă... Tânăra femeie se înfioră, cuprinsă de neliniștile care pe viitor îi vor tulbura singurătatea. Își pierduse plăcerea de a trăi din momentul șocului îngrozitor al mașinii, sirenelor pompierilor ce urlau, mirosului fad al sălilor de operație.

Fata tânără, sportivă, sănătoasă și veselă, de care contele de Coucy, la patruzeci de ani, se îndrăgostise nebunește, se transformase de la accident într-o persoană suplă, fragilă și subțire, cu un profil perfect... Chiar prea perfect... perfect ca o mască și, sub această mască, i se părea că se sufocă...

Desigur, profesorul Descamp executase cu migală această capodoperă și chiar publicase unele dintre remarcabilele

rezultate ale intervențiilor sale succesive. Fața zdrobită de tabloul de bord fusese în întregime refăcută, fără să rămână o cusătură, o cât de mică cicatrice.

– Imediat ce-ți va crește părul, nu vei mai avea de ce să te preocupi de urmele operațiilor, draga mea Ines, îi explicase medicul...

Părul blond, des și ondulat, începuse să crească sub eșarfele aranjate în mod foarte priceput de tânăra femeie. În seara aceasta, ca în toate serile, verifică progresele. Peste puține zile, va putea să-și expună buclele scurte... Ar fi putut-o face de o săptămână, dar preferase să mai aștepte, din slăbiciune, de teamă... Așteptase să fie singură pe vapor, fără martori ai vieții sale de odinioară.

O dată redobândit părul, va putea să se gândească să elimine cu curaj celelate sechele... Și distrugerile interioare fuseseră la fel de grave, poate mai grave... Astfel încât, în acea seară chiar, nervozitatea o făcuse să creadă o clipă în apariția lui Hubert pe puntea vaporului!

Și nu era decât un bărbat complet străin, acest Kervonnec, cu chipul său de asiatic. Îi semăna lui Hubert doar prin talie, lățimea în spate și de asemenea printr-o anumită agresivitate...

De ce oare îi vorbise despre o cădere de pe cal, referitor la piciorul său?

Pentru că nu mai voia să știe, voia să uite! Un pneu explodase! Un accident banal! Stâlpul, parapetul, râpa...

Pentru a fugi de imaginea care-i producea de fiecare dată suferință, tânăra femeie întoarse brusc spatele oglinzii, desfăcu fermoarul rochiei și o lăsă să cadă în corolă, la picioarele sale. Pășind peste mătasea lucioasă, își scoase pe mocheta roșie pantofii comozi, din șevro împletit. Genunchiul

nu-i permitea să poarte încă tocuri înalte, câteva luni. Cât despre încheieturile mâinilor rupte în accident, ele nu puteau suporta încă nici cea mai mică greutate.

Îmbrăcă rapid o cămașă de noapte. De la șold până la coapsa stângă, se vedea o cicatrice lungă...

Hubert nu știuse nimic, nu înțelesese nimic din ceea ce se întâmplase. Murmurase numai:

„Râpa..."

Apoi vacarmul sinistru, răsturnările mortale!

Ines gemu din nou aruncându-se pe pat, căutând alinarea arificială a pernei.

– Fără somnifere, nu-i așa? Mă bizui pe dumneata, îi spusese profesorul Descamp.

Ascultătoare, înainte de a-și părăsi apartamentul parizian pentru a se întoarce la Veneția, aruncase ultima cutie de pilule roz. În seara aceea, în cabină, ar fi trebuit să ia, ca să doarmă, sau va sta de veghe fără ajutorul iluzoriu al drogurilor.

Tânăra femeie stinse lumina și închise ochii. Lacrimile îi curgeau fără voia ei. Se va putea oare vindeca vreodată?

„Și nu uita că la vârsta ta, nimic nu este cu adevărat grav", îi scrisese mătușa Anne, în ultima scrisoare. „Gândește-te la mama ta pe care ai făcut-o atât de fericită în ultimele sale clipe. Ți-a dorit fericirea și trebuie să lupți gândindu-te la ea. Eu însămi, draga mea micuță, am suferit destul pentru a-ți afirma că vei ieși curând mai puternică și mai întărită din această încercare..."

Cu toate acestea, fusese suficientă doar imaginea necunoscutului așezat ca o nălucă în reflexele argintii ale clarului de lună pentru a o tulbura, pentru a-i redeștepta temerile, remușcările.

Nu. Nu mai trebuia să se gândească la asta. Hubert murise în accident. Ar fi putut să moară și ea. A fost doar o întâmplare sinistră.

Capitolul 2

A doua zi, în marea sufragerie a pachebotului, Ines împărțea masa cu o pereche tânără de italieni și o americancă mai în vârstă. Conversația se desfășura în engleză, cu unele improvizații ale explozivei Majorie, în limba lui Dante.

Lăsându-și comesenii discutând despre farmecul comparat al Greciei și al Italiei, Ines se duse să se instaleze într-unul din saloane. O duzină de tinere franțuzoaice în rochii de plajă schimbau rețete sigure, care le va permite să se bronzeze în câteva ore în jurul piscinei de pe Ulysse.

Ascultându-le, Ines avu un gest de regret; i-ar fi plăcut și ei să se întindă la soare pe puntea superioară, să savureze vântul din larg și răcoarea regeneratoare a piscinei, dar înainte de plecarea sa, profesorul Descamp fusese categoric: fără soare peste cicatricele recente!

„Oricum, își spuse ea, cu genunchiul strâns în bandaj aș fi o înotătoare ciudată!“

– Domnule, domnule! Vă așteptam!

– Ne revizuiam vocabularul de greacă modernă!

Un bărbat zâmbitor, înaintă spre masa adolescentelor. În cămașa descheiată și blugi, părea mult mai tânăr decât în ajun. Era călătorul singuratic. Zărind-o pe Ines, o salută cu un scurt semn din cap.

– Ne-ați promis că ne veți ajuta, declară una dintre tinerele fete, cu un zâmbet ironic.

– Și o voi face, spuse el, așezându-se în mijlocul plăcutei companii.

Începu să vorbească în mod firesc, punând fiecăreia întrebări ale căror răspunsuri se părea că-l mulțumesc.

„Va găsi cu siguranță diversiuni plăcute printre aceste nimfe, se gândi tânăra femeie. Dar cum știa oare limba greacă? Aș fi pariat mai degrabă pentru chineză. Cu ochii lui..."

Jenată că se lăsase dusă de conversație, se întoarse spre hublou și, trăgând perdeaua de muselină care estompa lumina strălucitoare, contemplă marea.

– Cum? Nu sunteți la piscină! Știți oare că cele mai bune locuri riscă să fie ocupate?

Era americanca din sufragerie, care se apropia cu elan.

– Eu nu fac baie. Sunt obosită și...

– Un motiv în plus pentru a te răcori, draga mea. De fapt, consider că arătați foarte bine. Oboseala este doar o problemă de dispoziție. Haideți! Scuturați-vă! O femeie atât de încântătoare...

– Nu , într-adevăr, insistă Ines stânjenită...

Platuroasă, senină, Marjorie aborda un fel de pijama cu ramuri și flori, care putea surprinde. Ținea în mână o pălărie de paie, ornată cu o panglică roz.

– Ce credeți despre asta? întrebă ea fluturând pălăria.

– Oh, este fermecătoare, afirmă Ines, este o pălărie de gondolier și ați cumpărat-o fără îndoială din Veneția, înainte de îmbarcare?

– De fapt, n-am cumpărat-o, este a gondolierului „meu"! A acceptat să mi-o ofere după plimbare! Era atât de romantic!

Studentele franțuzoaice plecară de la masă, lăsându-l pe Kervonnec. Acesta, ridicându-se la rândul său, se îndreptă spre bar.

– N-aș vrea să vă fac să pierdeți timpul, îi spuse Ines noii sale prietene. Poate vă voi regăsi curând...

În timp ce se exprima astfel, avea neplăcuta senzație că voia să scape de amabila doamnă pentru a-l observa pe îndelete, pe necunoscutul din ajun...

– Sunt încântată că v-am convins! exclamă americanca. Voi păstra un șezlong lângă mine. Nu vă grăbiți. Nu vă grăbiți. Vă voi aștepta continuându-mi opera... Îmi veți spune ce credeți despre asta...

O dată Marjorie plecată, Ines putu să-l examineze din locul său, pe îndelete, pe Kervonnec, aflat iar cu spatele la ea.

Da, acest bărbat semăna cu Hubert și de aceea, fără îndoială, simțea un fel de fascinație deplasată și de asemenea o teamă, de care de fapt nu era responsabilă. Totuși, această coincidență o obseda. Își aminti chiar vag, că noaptea visase o urmărire ciudată... Ea se afla deasupra prăpastiei, mașina ardea... Necunoscutul o strigase de pe cealaltă parte a văii, dar era Hubert și zâmbea cu răutate...

Hubert pierise în incendiul mașinii. Ea însăși nu fusese salvată decât de deschiderea portierei, înainte de căderea mașinii. Fusese aruncată la douăzeci de metri, cu fața zdrobită și oasele rupte... Pompierilor, sosiți înaintea salvării, le trebuise timp până au descoperit-o, leșinată, la jumătatea pantei, în timp ce mașina și șoferul, erau în întregime carbonizați.

Philippe Kervonnec nu-și putea da seama de amintirile dureroase pe care i le evoca, surprinzător de puternic, silueta sa rezemată cu nonșalanță de bar.

Tânăra doamnă de Coucy nu asistase la funeralii, nici la deschiderea testamentului... totul se petrecuse în prezența singurei sale rude, încă în viață, mătușa Anne, sora mai mare a mamei sale...

Tresări. Kervonnec se afla în fața ei, cu două pahare mari cu cafea de la gheață, în mână.

– Sunt oare foarte indiscret? murmură el.

Pierdută încă în amintirile și spaimele sale, Ines roși și se auzi răspunzând automat.

– Deloc, este... dimpotrivă, este o idee bună.

– Este în felul meu, un mod de a încheia un incident supărător.

– Faceți aluzie la întâlnirea noastră întâmplătoare? întrebă Ines cu indiferență.

– Exact. Voiam să lămuresc...

– Nu este nimic de lămurit, îl întrerupse tânăra femeie care-și regăsi complet stăpânirea de sine după ce necunoscutul se așeză în fața sa.

– Dacă țineți să vă păstrați secretul, nu voi insista, remarcă el zâmbind, mă voi duce la piscină și...

Ines cu răspunse și-și savură băutura cu gheață. Era plăcut. Cât despre Kervonnec, jocul său era atât de limpede încât părea naiv și copilăresc. Să vorbești unei femei despre „secret“ era o strategie prea banală.

– Nu faceți baie?

– Nu. Genunchiul mă împiedică momentan să înot și...

– Și vă face să disprețuiți soarele?

– Într-adevăr, afirmă ea pentru a încheia repede.

– În acest caz, adăugă el, cât se poate de ironic, ar fi foarte grosolan să vă întreb ce vă putea determina să faceți această croazieră?

– Poate că mă interesează escalele arheologice!

– Aș jura că nu!

– Și de ce?

– Pentru că sunteți prea inactivă și prea bogată pentru a da importanță trecutului... Pe vaporul acesta, toată lumea își omoară plictiseala de-a trăi...

– Totuși, încântătoarele tinere care vă înconjurau, adineaori, nu aveau un aer atât de dezgustat de viață.

– Nici o legătură cu restul pasagerilor. Este vorba despre elevele mele. Noi călătorim în surplus. Un acord între compania maritimă și ministrul francez al culturii.

– Și bineînțeles, orice alt mod de a călători pe Ulysse, vi se pare dregradant.

– Într-o oarecare măszsură, da, răspunse el, apropiindu-se și oferindu-i un zâmbet ambiguu.

– Și dumneavoastră...

– Eu sunt însoțitorul.

– Ei bine, vă urez o croazieră plăcută, domnule, spuse Ines ridicându-se brusc. N-aș vrea să vă compromiteți mai mult timp cu o femeie bogată, inactivă și în consecință proastă!

– Și în consecință privilegiată, o corectă el, vizibil încântat de provocarea sa. Sunteți atât de atentă la persoana dumneavoastră! O cădere de pe cal, vă mobilizează în jurul genunchiului dumneavoastră... S-ar crede că viața v-a fost teribil de afectată!

– Aveți cu siguranță dreptate! explodă ea. Vă urez ca în curând să aveți noroc la fel de mult ca mine!

Tremurând de indignare, părăsi salonul. Acest Kervonnec era desigur mult mai prost crescut și mai orgolios decât putea bănui.

Totuși, cu aluzia sa la noroc, în secret, îșI atinse ținta. Cu lacrimi în ochi, făcu o pauză pe puntea de plimbare. Un soare

orbitor făcea să strălucească fiecare mișcare a apei. Cerul curat își oferea bolta fără nori. Vaporul intrase în acea zonă magică a Mediteranei unde vara se prelungea și domnea fără dificultate până la sfârșitul toamnei.

„Fără lungi expuneri la soare. Pielea dumitale a fost chinuită. Trebuie să i se lase timp să-și recapete elasticitatea. La vârsta dumitale, totul va intra rapid în normal".

Pentru prima dată de la începutul decepțiilor sale, Ines avu un reflex de revoltă. De ce să nu încerce o vizită la piscină?

Hotărârea sa fu luată imediat. Întorcându-se din drum, se duse la magazinul de pe vapor. Se găseau acolo parfumuri, bibelouri fără valoare, bijuterii și haine în măsură să-i farmece pe cei patru sute de privilegiați de pe Ulysse în timpul croazierei.

– Bună ziua doamnă, spuse vânzătoarea, aveți vreo idee...

– Doresc un costum de baie.

– Avem un sortiment în două piese, încântătoare, șopti vânzătoarea indicându-i un suport multicolor de prezentare a mărfurilor.

–Nu. Aș dori un costum de baie dintr-o singură piesă, discret, negru de preferință.

– Oh! exclamă tânăra femeie cu un râs înțelegător. Fără îndoială, domnul este foarte gelos.

Ines era gata să riposteze, dar la ce bun. De acum, era eliberată pentru totdeauna de gelozia lui Hubert de Coucy!

– N-am nimic negru, declară vânzătoarea, punând în fața clientei sale o cutie plină cu costume de baie, dar dacă vreți să vă uitați...

Ea alese un costum de baie albastru care semăna cu un costum de dansatoare. Intrând în cabina de probă, trase în urma ei perdeaua de catifea.

În mod curios, se simțea aproape veselă dezbrăcându-se. Nici nu se uita la cicatricea care-i brăzda șoldul. Noul costum de baie o ascundea perfect de altfel, lăsând să apară doar o urmă fină pe coapsă.

În timp ce proba, putea urmări conversația ce se angajase între vânzătoare și un client.

– Parfumurile sunt vândute fără taxe, nu-i așa?

– Într-adevăr domnule! Este pentru o doamnă?

– Oh, sunt hotărât. Aș vrea parfumul „Revin“ din gama Worth.

Ines zâmbi singură în cabină. Acest bărbat avea bun-gust, deoarece era vorba chiar de parfumul ei. Aceasta i se păru o prevestire bună, în momentul în care, pentru prima dată după un an, oglinda reflecta imaginea unei tinere femei în costum de baie!

În entuziasmul său, nu ezită să o ia o nouă hotărâre: începu să-și desfacă bandajul ce-i strângea genunchiul. Va vedea ce va fi!

Apărând din cabină zâmbind larg, spuse:

– Îl păstrez pe mine! Mi se potrivește...

– Într-adevăr, vi se potrivește perfect! spuse vocea ironică a lui Kervonnec, care primea de la vânzătoare un pachet ornat cu panglici.

Ines roși din nou și deplina ei siguranță se transformă în iritare:

– Credeam că parfumurile sunt produse de lux, rezervate infamelor privilegiate!

– Dar se vând fără taxe, doamnă, ceea ce-i permite unui modest profesor de limba greacă...

– Dumneavoastră sunteți profesor de limba greacă?

– La dispoziția dumneavoastră!

– Oh, nu mă va interesa asta, fără îndoială n-am fost niciodată învățată nici să citesc, nici să scriu de-a lungul existenței mele trândave!

Vânzătoare tuși ușor și declară pe un ton liniștit:

– Așadar, luați acest costum de baie, doamnă... Nu vreți să-l încercați și pe cel mov? se potrivește atât de bine cu culoarea ochilor dumneavoastră...

– Nu. Acesta va fi perfect, spuse tânăra femeie îndreptându-se spre casă, cu poșeta în mână. Vă voi plăti...

– În dolari?

– Cu cec.

– Și... Trebuie să vă împachetez rochia?

–Rochia! O, nu! O voi îmbrăca!

– Nu-i nevoie, exclamă vocea ironică a lui Kervonnec. Asta mi-a permis să mă bucur constatând că amândoi genunchii dumneavoastră se comportă la fel de bine!

Furioasă de neatenția sa, Ines reapăruse deja în rochie, rearanjându-și turbanul din mătase peste păr.

Vânzătoarea, stânjenită de dialogul dintre cei doi clienți, aranja cu ostentație o vitrină. Doamna de Coucy plăti fără să-i arunce o privire lui Kervonnec, aplecat peste un stand de bijuterii, care zâmbea, vizibil amuzat de scenă.

– Bijuteriile nu sunt fără taxe domnule Kervonnec... și pentru un biet profesor de limba greacă... Mulțumită de atenționarea sa, Ines părăsi magazinul.

„Și acum, se pune problema să ajung pe puntea superioară fără să mă împiedic“, își spuse ea, înaintând cu precauție. În realitate, de când își desfăcuse bandajul de cauciuc, se simțea ciudat de ușoară, aproape vindecată. Dar nu trebuia să se încreadă în această impresie și să admită imprudențe.

– Sunt aici! Alo! Alo! Vântul este atât de răcoros!

Marjorie o reperase imediat și-i făcea semn. Își scosese pijamaua din mătase. Cărnurile i se revărsau fără jenă dintr-un costum de baie în două piese, cu flori.

– Dumnezeule! Ești încântătoare! Probabil nu mănânci în fiecare zi pentru a fi atât de subțire! Și de ce acest costum de baie de femeie bătrână! Cu un asemenea corp! Voi franțuzoaicele, sunteți prea pudice!

– Asta din cauză că pielea mea este foarte sensibilă la soare, trebuie să mă expun în mod progresiv, spuse Ines.

Dar primirea călduroasă a Marjoriei îi redase curajul. În realitate, nu era prea mândră de hotărârea sa. Genunchiul său nu protestase până acum, era un semn bun și dovedea că era fără îndoială într-o formă mai bună decât se temuse medicul său.

Pe marginea piscinei, studentele franțuzoaice se interpelau, șiroind de apă și bucuroase:

– Ne va fi și mai cald mâine, când vom acosta în Creta.

– Și profesorul ne-a spus că vom lucra pe teren. Până atunci să ne distrăm.

– Kervonnec nu este încă aici. Ne-a promis că ni se alătură...

– Își pregătește oare conferința?

– Este prea serios, drăguțul!

– Am putea să-l înveselim... Un necaz din dragoste, poate?

– Nu, dar este un adevărat pustnic. Adineauri am aruncat o privire în cabina sa.

– Nu?

– Ba da. Femeia de serviciu ieșea cu aspiratorul. Era un morman de cărți pe masa sa!

– Eu sunt totuși sigură că este diferit de ceea ce credeți voi, drăguțelor, spuse o adolescentă înaltă cu părul negru.

– Oh! Ai vrea să ne faci să credem...

– N-am spus nimic! Vă sfătuiesc doar să așteptați, s-ar putea să aveți surprize!

– Mult noroc! Dacă reușești, vom face haz...

– Sst! Iată-l!

Ines ascultase împotriva voinței sale, cu atenție, flecăreala tinerelor fete. Chiar o privise atent, cu mai multă curiozitate, pe bruneta frumoasă, atât de sigură de farmecele sale și nu greșea. Lângă tânăra femeie, Marjorie, absorbită de o tapiserie în puncte mici, rămânea tăcută.

„Nimic mai ușor pentru un tânăr profesor, decât să-și seducă elevele, se gândi ea. Acest Kervonnec este pur și simplu odios“. Dar știa bine că-și purta pică ei însăși pentru interesul pe care-l avea față de acest tânăr din întâmplare frumos.

În jurul piscinei și pe cele două punți de comandă suprapuse în spatele navei, perechile își plimbau goliciunea deseori criticabilă, iar unele dintre persoanele care se scăldaseră ofereau și încântarea formelor lor, a pielii netede, bronzate perfect, și părul mătăsos ce se usca în vânt. Femei fără griji, bogate, omorându-și timpul cu îndeletniciri copilărești... În acest sens, arogantul profesor de limba greacă nu greșea în întregime.

Kervonnec tocmai făcu să se ridice în jurul piscinei un murmur de decepție, trecând fără o privire pentru a ajunge pe puntea superioară. Purta un costum de baie bleumarin. Musculatura impresionantă și suplă fu pusă în valoare de

modul firesc și puternic în care străbărea scara dreaptă. Ines suferi din nou emoția care o tulburase în ajun, dar de data aceasta, teama lipsea... rămânea o neliniște inexplicabilă.

„Trebuie să încetez să-mi amintesc de Hubert", murmură pentru ea însăși.

– Iartă-mă, n-am înțeles, exclamă Marjorie. Ați vorbit cu mine?

–Oh, nimic important, murmură Ines. Spuneam doar că ai curaj să continui să lucrezi astfel la soare.

– Ador tapiseria, atâta tot.

Se lăsă din nou tăcerea între ele. Alte amintiri o asaltară cu brutalitate pe Ines. Totul se petrecuse atât de repede. Se întorcea în acea seară ca de obicei, pe strada Jacob, în modestul apartament pe care-l împărțea cu mama sa. O găsise pe bolnavă ciudat de agitată.

– Eram nerăbdătoare să te văd întorcându-te, draga mea, îi declarase ea. Știi oare cine a venit să mă viziteze în această după-amiază?

– Cine, mamă?

– Hubert de Coucy.

– Domnul de Coucy, dar... de ce?

– Ce înfățișare! Ce distincție! dacă vrei să știi, m-a fermecat...

Ines avusese ocazia să-l întâlnească de mai multe ori pe contele de Coucy la decoratorul la care făcea practică. În urmă cu două zile, îi trimisese flori.

– Dar de ce a venit? De ce vrea să ne impresioneze cu averea sa? Știu că rămâne celibatar pentru a profita de femei care...

– Oh nu, draga mea! protestase mama sa, cu ochi strălucitori. Mi-a spus că i-ai făcut o impresie de neuitat și...

Într-o clipă, în fața expresiei uluite a bolnavei, Ines apreciase situația. Dacă Hubert de Coucy o cerea în căsătorie, îl va accepta de soț. Astfel, amândouă vor înceta să aibă necazuri cu banii. Ar putea merge să consulte acel spacialist elvețian care trata forma de leucemie care o distrugea încet pe sărmana femeie, de trei ani.

O mamă adorabilă, aproape o soră, care luptase curajos pentru a-și crește fiica.

– Plângi, micuțo? exclamă Marjorie părăsindu-și opera. Dumnezeule! Trebuie să-mi spui tot!

Ines se sili să râdă.

– Dar n-am nimic de mărturisit, Marjorie! Mă ustură ochii! Este efectul soarelui, nu m-am obișnuit încă...

– Am niște picături pentru ochi miraculoase, anunță cealaltă, aplecându-se spre enorma geantă de plajă.

– Mulțumesc. Voi pune imediat.

Lichidul pișcă puțin, dar nu-i putea face decât bine. Hotărât lucru, Marjorie era providențială. Prezența sa o ajută pe tânăra femeie să-și revină și să nu se lase pradă prea mult timp melancoliei.

– Pariez că te simți deja mai bine, spuse americanca zâmbind.

– Într-adevăr, acest produs este un calmant remarcabil. Omagiile mele științei americane...

– Este un medicament elvețian!

Când Ines deschise ochii, privirea îi căzu asupra lui Kervonnec, care înainta spre piscină.

– Domnule, domnule, veniți să faceți o baie!

– Domnule, când începem să lucrăm?

Fără vreo privire spre Ines, Philippe Kervonnec se îndreptă spre fermecătoarea sa clasă și plonjă în apa strălucitoate.

Strigăte, râsete, sărituri salutară inițiativa sa și curând reapăru ciudata și frumoasa față înconjurată de nimfe grăbite să-i zâmbească.

Ines își privi picioarele întinse în fața sa. Cu o grimasă încercă să îndoaie genunchiul stâng. Nemișcarea părea că-l înțepenise.

– Te duci să înoți? întrebă texana.

– Nu. Mă voi întoarce în cabină. Prefer să fiu prudentă.

Era deja în picioare. Întinzând mâna, își strânse rochia de pe spătarul șezlongului și o îmbrăcă peste costumul de baie.

– Mi se pare că ești puțin lipsită de energie, remarcă Marjorie.

– Nu. Puțin obosită, nimic mai mult. Imediat ce voi fi la umbră, totul va fi bine...

Reușise să se încalțe fără necazuri. Era puțin ametită când se aplecă să-și ia geanta. Brusc, podeaua dispăru.

În jurul ei se produse o mișcare, se auziră exclamații, apoi o voce le domină pe celelalte și se simți ridicată de niște brațe puternice. Capul i se rostogoli peste un piept ud... Deschise ochii și recunoscu chipul energic și încordat al lui Kervonnec.

El schiță un zâmbet remarcând:

– Îmi pare rău, dar vi se va uda rochia. Ieșeam din piscină!

– N-ar fi trebuit să stau la soare, murmură Ines. Trebuie să mă întorc în cabină.

– Oare unde credeți că vă duc? răspunse strângând-o simplu lângă el.

Pieptul puternic vibra sub obrazul lăsat pe el. Își trecuse un braț în jurul gâtului lui și se agățase de el automat. Deodată, conștientă de poziția sa, slăbi strânsoarea și protestă:

– Pot foarte bine să merg pe picioarele mele!

– Adineauri au fost de-ajuns trei pași pentru a vă poticni și sperați...

– Exagerați! Lăsați-mă...

Dar el o strânse mai puternic, imobilizând fără drept de apel corpul tinerei femei lângă al său. Ines, alarmată de tulburarea care o cuprindea, încercă să se zbată, dar îmbrățișarea bărbatului se strânse mai tare, indiferentă și puternică.

– O vom lua pe scară. Ajutați-mă, în loc să vă zbateți...

Oare va rezista el atât de mult timp? Capul tinerei femei se relaxă. Buzele îi atinseră ușor pielea bronzată pe care străluceau încă picături de apă adăpostite de părul creț de pe piept.

O durere vie îi aprinse piciorul și totuși Ines încerca o irezistibilă stare de bine. Kervonnec mergea cu pași mari acum, străbătând culoarul ce ducea la cabine.

Doi stewarzi se repeziră râzând. Se gândeau fără îndoială că tânăra contesă își alesese de-acum însoțitorul de plăcere și că nu va mai fi singură în cursul croazierei.

Această notă de amuzament o jigni pe Ines și o readuse la realitate.

– Cheia este în geantă, voi deschide...

Dar deja un steward introduse în broască un șperaclu și Philippe Kervonnec pătrunse în cabină.

– Ce spațiu luxos! exclamă el, vă veți putea odihni în mod confortabil.

Și imediat își așeză povara pe patul mare fixat în firidă; apoi se îndreptă. Statura sa înaltă o domină din nou pe Ines.

– Vă mulțumesc, murmură ea, îmi pare cu adevărat rău...

– Este sigur că faceți imposibilul ca să atrageți asupra dumneavoastră atenția generală și reușiți asta mult mai bine decât altele, trebuie să recunosc!

– Sper că glumiți, ripostă ea cu fermitate. Chiar credeți că m-aș fi supus unei asemenea căderi și...

– Și acestui drum în brațele mele? Nu sunt foarte sigur; aveți o curioasă manieră de a lupta împotriva situațiilor care fac totul pentru a provoca...

– Nu înțeleg și nici nu vreau să înțeleg ce insinuați...

– Atunci să vorbim despre altceva. Va veni medicul de la bord. Am trimis un steward să-l caute.

– Haideți, n-am nevoie de el, aveți niște inițiative...

– Totuși, genunchiul dumneavoastră mi se pare puțin umflat, remarcă el arătând spre piciorul descoperit pe pat.

Ines își adună repede rochia peste ea. Kervonnec, ridicând-o adineaori, i-o șifonase și i-o strânsese. Avusese oare timp să-i observe cicatricea ce-i brăzda șoldul?

– O cădere urâtă, remarcă el cu serioazitate, fără să se poată ghici dacă făcea aluzie la incidentul de la piscină, sau amintea de căderea de pe cal.

– Oh, este de domeniul trecutului, afirmă Ines cu prefăcută nepăsare. Vor mai trebui câteva săptămâni de precauții...

Se lăsă tăcerea între ei. Acest bărbat frumos, pe jumătate gol, o împiedica pe tânăra femeie să se comporte natural. Era foarte tulburată și încerca o teribilă umilință. În plus, se simțea nervoasă și epuizată. Așa că avu o mișcare de retragere foarte bruscă atunci când Kervonnec întinse mâna spre fața sa, remarcând cu evidentă surpriză.

– V-ați izbit probabil de șezlong când ați căzut. Obrazul dumneavoastră...

– Obrazul meu? exclamă ea alarmată. Obrazul meu?

– N-aveți de ce să fiți atât de înspăimântată, ripostă el ușor enervat. Este puțin inflamat, atâta tot!

Ines se ridică în pat, căutând o oglindă, în timp ce Kervonnec, foarte în largul său, o contempla râzând.

– Căutați o oglindă, nu-i așa? Reacție clasică. Dar în același timp, neliniștea dumneavoastră față de mine este foarte surprinzătoare. Se pare că vă este teamă să nu vă atac!

Râdea acum cu gura până la urechi. Dinții albi îi străluciră. Ea își aminti înciudată de tulburarea pe care i-o provocase și pe care o recepționase în mod sigur cu satisfacție.

– Nu mai am vârsta acestui gen de neliniști, declară ea cu curaj, privindu-l atent, brusc disprețuitoare. Fără îndoială, mă confundați cu una dintre elevele dumneavoastră.

– Oh! Iertați-mă! Uitasem că în ciuda aspectului dumneavoastră tineresc, sunteți o „doamnă"!

Spusese asta cu ironie. Indiscutabil, o considera foarte antipatică. De altfel, era reciproc. De acum, îi era necaz pe această situație stânjenitoare care-i adusese împreună în atmosfera liniștită și în penumbră. Va înțelege până la urmă că trebuia să se retragă?

El rămase în picioare, lângă pat, fără să pară deloc jenat. Ines se temea să nu fie din nou destul de tulburată pentru a nu putea lupta împotriva farmecului acestui bărbat, necunoscut în ajun și care intrase atât de ciudat în viața sa.

– V-am întrerupt baia. N-aș vrea să le lipsesc prea mult timp pe elevele dumneavoastră...

– Sunt fermecătoare, nu-i așa? Și atât de avide de cunoștințe. Și când te gândești că, în câțiva ani, se vor alătura șirurilor stupide de păpuși de salon, ca...

– Ca noi toate?

– Pe legea mea, la asta mă gândeam.

– Fără îndoială, dar convingerea dumneavostră mi se pare puțin prea forțată...

– Este născută din dobândirea unei experiențe dezamăgitoare cu misterul feminin, concluzia mea...

– „Concluzia“ dumneavoastră? Hotărât lucru, nu vă temeți de ridicol!

– Concluzia mea, repetă el cu o vizibilă iritare, este că nu există de fapt nici un mister, ci mici secrete naive, jocuri, atitudini mai mult sau mai puțin studiate și nimic, nimic altceva.

– Și evident, misterul vă interesează?

– Mult mai mult decât femeile. De exemplu, secretul dumneavoastră mă intrigă...

– Haide, domnule Kervonnec, eu sunt deja de mult timp în stadiul dezolant de păpușă de salon.

– Absolut exact, dar pentru un motiv sau altul, sunteți neliniștită, căutați ceva, mințiți. Enigma este mai pasionantă decât o femeie frumoasă.

Se aplecase desupra ei, fără ca ea să găsească puterea de a-i rezista, îi prinsese ceafa între degete și-și puse buzele peste ale sale. Fără să se gândească, Ines răspunse acestei mângâieri furate și curând, prelungindu-și sărutul, fură pentru puțin timp prizonierii atracției irezistibile apărută între ei, de când străbătuseră îmbrățișați distanța dintre piscină și cameră.

Doar sosirea medicului îi despărți.

– Bună ziua, doctore, spuse Kevonmnec, credeam că era vorba depre o indispoziție, dar în realitate...

– Mă simt foarte bine, protestă Ines. Am un genunchi sensibil în urma unei căderi...

– Haideți, vă simțiți bine, doamnă de Coucy? exclamă medicul. Nu este vorba despre o cădere! Prietenul meu, profesorul Descamp...

– Îl cunoașteți pe profesor? exclamă tânăra femeie alarmată. Dar... dar cum?

– Pe legea mea, asta datează din facultate, răspunse medicul vizibil amuzat. Când v-ați îmbarcat mi-a trimis dosarul dumneavoastră...

Așadar, de aceea profesoul îi recomandase să se îmbarce pe Ulysse. Nu-i putea reproșa aceste ultime scrupule, acum știa că exista la bord cineva care-i cunoștea drama pe care venise s-o uite.

Și era mai ales acest Kervonnec ce se încăpățâna să facă pe martorul.

Între timp, medicul râdea de surpriza sa. Era un bărbat scund, vesel, destul de corpolent, cu o față simpatică și malițioasă. Cu siguranță, ghicise deja că-l mințise pe Kervonnec în legătură cu rana sa.

– Am remarcat că obrazul doamnei de Coucy este inflamat sub pleoapă, declară Philippe apropiindu-și din nouă mâna mare, bronzată, de chipul tinerei femei.

– Este din cauza soarelui, murmură Ines rugătoare, privindu-l pe medic insistent.

– Foarte bine, spuse el. Vă trimit calmante și o pomadă.

– Cred că este o lovitură de la brațele șezlongului, adăugă Kervonnec.

– Trebuie s-o lăsăm pe doamna de Coucy să se odihnească, îl sfătui medicul cu fermitate; totuși o voi examina.

– Vă las, doctore, replică prompt Kervonnec. Sper că totul va fi bine pentru dumneavoastră, doamnă.

– La revedere, domnule, murmură tânăra femeie stânjenită și... mulțumesc.

El închise ușa. Medicul exclamă râzând.

– Femeile sunt inexplicabil de secretoase uneori. Este limpede că l-ați mințit pe bietul tânăr. Părea alarmat...

– Nu vreau să-mi mai amintesc niciodată de acel accident teribil, doctore. Mi se pare că asta mă va ajuta să mă vindec și nimeni din anturajul meu nu bănuiește... Am vorbit despre o cădere de pe cal...

– Asta vă privește, scumpă doamne. Dar să vedem acest obraz.

Cât dură minuțiosul examen medical, Ines nu putu alunga amintirea îmbrățișării lui Philippe, a sărutului său, a tulburării provocate în ea de prezența acestui bărbat atât de necioplit totuși, atât de brutal, care se folosise de ea pentru a face un joc umilitor... La fel ca Hubert de altfel, un an mai devreme...

Medicul, cu siguranță convins că o idilă o lega de frumosul Kervonnec, îi făcu înainte de a o părăsi recomandări pe care disprețul său le făceau ridicole:

– Nu uitați că sunteți în convalescență, scumpă doamnă. Fără excese, fără soare, și nici prea multe emoții dacă mă pot exprima astfel...

Iritată de această interpretare totuși fără rea-voință, Ines alese să se prefacă adormită pentru a nu replica.

Prietenul profesorului Descamp părăsi cabina pacientei sale în vârful picioarelor.

Capitolul 3

Când Ines se trezi a doua zi de dimineață, era ora nouă. Se simțea perfect odihnită.

În ajun, ceruse să-i fie servită masa în cabină și-și petrecuse seara udându-și fața tumefiată. Era exclus să apară printre călători înainte ca pielea sa să-și regăsească aspectul obișnuit.

Toată această serie de incidente o descurajase. Simțea că-i vor trebui ani pentru a uita întorsătura dramatică pe care o luase existența sa. Era ca și cum Hubert, soțul său, se răzbuna după moarte. Nu găsea o altă explicație tulburării în care o aruncase întâlnirea cu un bărbat al cărui fizic plăcut nu justifica totuși neliniștea și dorința care o cuprinsese. Deși și alți călători îi zâmbeau în trecere. Asemănarea cu Hubert fusese cea care-l adusese în atenția ei.

Din fericire, noaptea fusese liniștită datorită calmantelor medicului de la bord. Așa că simțea mai mult curaj pentru a înfrunta cea de-a treia zi a croazierei. Se hotărâse să se apere, chiar împotriva ei însăși și, dacă asta trebuia s-o salveze, își va întrerupe călătoria în Creta, sau la Atena.

Vocea gazdei șopti în microfon: „La ora zece intrăm în portul Heraclion. Călătorii care doresc să viziteze palatul din Cnossos și muzeul din oraș sunt rugați să se grupeze în salonul albastru".

În aceeași clipă se ciocăni la ușa cabinei. Ines se duse să deschidă.

– Bună ziua, Marjorie.

– Eram atât de neliniștită încă de ieri, dar n-am vrut să te deranjez. În schimb, dacă vrei să vii la Heraclion, m-am gândit că vei fi mai liniștită să știi că și eu merg acolo...

– Dar dacă vă însoțesc, nu vă fac să mergeți prea încet?

– Mergem acolo cu autocarul și te vei sprijini de mine, fără ca aceasta să mă deranjeze câtuși de puțin, în timpul vizitării palatului.

Era evident că amabila americancă putea s-o ajute fără efort pe tânăra femeie, dar aceasta ezită încă în fața a ceea ce știa că este o imprudență.

– Pentru că ești deja îmbrăcată, draga mea Ines, trebuie să mă însoțești, mai ales că avem norocul să avem cu noi un specialist.

– Adevărat?

– Profesorul de limba greacă. Îl știi, domnul Kervonnec, care călătorește cu clasa sa. Am dansat ieri până la miezul nopții!

– Dumneata...

– O întâmplare. Micuțele voiau să învețe să facă tapiserie. Le-am arătat și am rămas împreună toată seara. Ele știu că am venit să te iau.

Ines avu o reacție care o miră și pe ea însăși. Înaintând spre masa de toaletă, își smulse cu un gest turbanul pe care și-l aranjase cu grijă.

– Ce păcat, exclamă Marjorie, această mătase albă. Oh! Dar ai o coafură foarte îndrăzneață, foarte pariziană.

Tânăra femeie își trecu mâinile șovăitoare prin buclele scurte.

– Mai degrabă o coafură africană, o corectă ea zâmbind, dar vara este atât de practică. Mă tund întotdeauna foarte scurt din luna iunie.

– Așadar, urcăm?

– Mulțumită ție, Marjorie, ești o prietenă prețioasă și-ți sunt foarte recunoscătoare.

Câteva minute mai târziu, soseau în salonul albastru, salutate de cele douăsprezece tinere franțuzoaice deja reunite în totalitate și înarmate cu cărți și carnete de notițe.

– Vă simțiți mai bine? întrebă cea mai blondă cu un zâmbet binevoitor.

– Vă place antichitatea? întrebă bruneta nimfă căreia Ines îi ascultase în ajun declarațiile ambițioase referitoare la Kervonnec.

– Oh, nu știu mare lucru, dar mă bizui pe toate. Se pare că ați muncit mult și că sunteți deja savante.

– Kervonnec este cel care v-a spus? întrebă tânăra frumusețe cu un zâmbet ambiguu.

– Nu, Marjorie.

– Credeam totuși că v-ați văzut cu domnul Kervonnec ieri, nu-i așa fetelor... Sigur! Sigur! Dacă nu mă înșel, erați chiar în brațele sale!

Celelalte izbucniră într-un râs zgomotos.

În câteva secunde, Ines deveni ținta ostilităților și ironiilor acestor domnișoare. Marjorie, care nu recepționase dezaprobarea generală, începu să explice candidă:

– Este tânăra femeie căreia i s-a făcut rău ieri, știți bine; din fericire profesorul vostru...

– Eram nerăbdătoare să vă cunoaștem, reluă sirena brună care părea să dețină încrederea grupului.

– Recunosc, spuse Ines împăciuitoare, că plecarea mea de la piscină a părut probabil destul de spectaculoasă...

– Și de invidiat, lăsă să-i scape o minionă roșcată care încă nu deschisese gura, dar o privea pe Ines cu o atenție înverșunată.

– Domnule! Domnule! Suntem aici!

– Veniți lângă noi!

El purta o cămașă din pânză albă și blugi de culoare închisă. Părea foarte tânăr în această ținută și foarte potrivit cu acest ansamblu grațios și vesel.

Își croi drum cu ușurință printre grupurile de călători în așteptare, pentru a li se alătura.

– Vom merge să facem o vizită la palatul regelui Minos! Sper, domnișoarelor, că veți trata cu respect o locuință veche de trei mii opt sute de ani!

– Am învățat planul pe dinafară.

– Vom face fotografii extraordinare. Ar trebui să vă așezați de tronul lui Minos, domnule!

– Toate aparatele sunt încărcate, iar Agnes are chiar o cameră de luat vederi.

– Sst! Să fim calmi. O escală arheologică nu este o petrecere dansantă!

– El dansează atât de bine, șopti Marjorie la urechea Inesei, n-ai putea bănui că știe atâtea date și detalii atât de vechi! Este un bărbat atât de frumos!

– Într-adevăr, destul de frumos.

– Micuțele sunt toate îndrăgostite.

– Este obișnuit la vârsta lor, răspunse Ines și mi se pare că asta îl măgulește în mod exagerat.

– Dimpotrivă, este foarte drăguț și foarte modest, insistă Marjorie. În nici un caz un domn indecent.

Sărmana Marjorie părea la fel de fermecată ca tinerele franțuzoaice și Ines fu tentată să zâmbească, dar se stăpâni imediat: nu fusese oare ea însăși extrem de atentă la comentariile ce se puteau face, în fața ei, despre seducătorul profesor de limba greacă?

Printre călători, umerii lați în cămașă strălucitoare erau mult deasupra. Din nou tânăra femeie simțea ca pe un șoc asemănarea siluetei cu cea a soțului său.

Călătorii începură s-o ia pe drumul spre punte, pentru a coborî pasarela. Ca prin vis, Ines porni să urmărească umerii puternici. Sprijinită pe brațul lui Marjorie, străbătu salonul fără a se împiedica și trecu treapta care ducea pe punte. Pasarela era orbitoare în lumină.

– Dumnezeule! Ce cuptor! Ce căldură, murmură Marjorie care începuse deja să transpire.

– Asta deoarece cretanii n-au descoperit America! exclamă una dintre eleve râzând.

– Totuși, probabil că egiptenii au fost deja pe acolo, o corectă una dintre însoțitoare, pe un ton serios. Au găsit ambarcațiuni din papirus.

– Să nu schimbăm subiectul. Mergem la regele Minos! El ascunde în labirint acel monstru de Minotaur, mare devorator de fete tinere! Să fiți atente, domnișoarelor!

– Ne veți salva dumneavoastră, domnule! îi strigă bruneta cea frumoasă. Nu-mi este frică!

– Iată autocarul nostru!

– Urcă repede, draga mea Ines.

Se instalară amândouă în autobuzul mare, cu geamuri panoramice.

– Este climatizat! Suntem salvate!

– Palatul din Cnossos nu este, spuse Kervonnec instalat deja în spatele celor două femei, în compania frumoasei Agnes. Văd, doamnă de Coucy, că veți lua parte la călătorie.

– Bună ziua, spuse Ines sobră.

Șoferul anunță plecarea spre Cnossos. Autobuzul era plin. Curând, câmpia încântătoare, coastele și în depărtare munții ce se conturau mai severi la orizont îi minunatră în mod plăcut pe călători. O vegetație înmiresmată parfuma acest drum.

Puțin ametită, Ines răsturnată pe spătarul scaunul său privea defilând peisajul. Își dăduse seama că acceptase propunerea lui Marjorie imediat ce aceasta evocase prezența lui Kervonnec. Va cădea oare în ridicolul de a intra în competiție cu o duzină de adolescente?

Când coborâră din autobuz în fața palatului, fu mai întâi o îmbulzeală spre magazinele instalate de-o parte și de alta a drumului și care vindeau amintiri și copii ale mozaicurilor.

Profitând de acest moment de distracție al Marjoriei, Ines se desprinse de grup și înaintă pe aleea centrală. Orchestra de greieri umplea de sonorități gălăgioase grădina ce preceda curtea centrală a palatului.

Încet, tânăra femeie ajunse la drumul procesiunilor, înaintând fără greutate pe dalele largi și netede. Puțin impresionată de solemnitatea locului, schimbă direcția spre curtea de audiențe a regelui și acolo, surprinsă și încântată de

placarea cu gresie roz a solului, se așeză pe un zid, contemplând vasta panoramă a ruinelor susținute pe colină.

Ca prin farmec, Ines de Coucy încercă un sentiment de fericire completă, ca și când acest loc de pe planetă era la adăpost de toate amenințările prezentului și ale viitorului și o adăpostea în consecință și pe ea de grijile care n-o părăseau niciodată de la căsătoria sa.

Scoase din poșetă tabachera de aur cizelată, cu blazonul familiei Coucy și-și aprinse o țigară.

Timpul parcă rămăsese în loc.

De cealaltă parte a palatului, grupul de călători de pe Ulysse defila cu nasul în vânt, contemplândă copiile frescelor. Reperă cu ușurare silueta masivă a Marjoriei.

Fără îndoială, Philippe Kervonnec se grozăvea în fruntea grupului său tânăr.

Cântecul greierilor cuprinse literalmente spațiul. Închise ochii. Ar fi vrut să nu mai plece niciodată. I se părea că făcuse mai mult în câteva minute pentru uitarea trecutului decât în șase luni de luptă.

Acela fu momentul în care o mână lungă și suplă se așeză asupra ei, făcând-o încet să-și îndoaie ceafa.

– Sărutul din Cnossos! Țin la asta! Nu poți refuza!

Ea nu avu timp să se apere. Răsturnând-o spre el, îi cuprinse cu înverșunare gura, distrugând liniștea pe care o simțise de la sosirea la palat. Buzele Inesei se întredeschiseră singure în timp ce el o atrăgea încet spre sine, obligând-o să se ridice, lipindu-i trupul zvelt de al lui.

În capul tinerei femei cântecul greierilor deveni o furtună de sunete anarhice, urechile îi vâjâiau, un fel de amețeală o orbea, în timp ce mâinile, strânse pe pieptul lui Philippe, păreau că îi cuprind bătăile inimii.

Un grup de turiști nemți conduși de un compatriot cu voce de tenor trecu pe lângă ei.

Confuză, Ines își respinse brusc agresorul, încercând să-și vină în fire:

– Încetează jocul acesta stupid, eu...

Dar se opri brusc. Privirea pătrunzătoare a lui Philippe, buzele zâmbitoare, chipul și pieptul inundate de lumina soarelui, îi dublă tulburarea. Evident el era conștient de asta.

– N-ai dreptul, ești... Ești într-adevăr odios. Așadar, nu-ți mai ajung elevele tale?

Regretă imediat această aluzie meschină care-i arăta ciuda în loc să i-o ascundă.

– Elevele mele? Cum poți merge până acolo?

– Oh! Nu sunt așa de ușor de păcălit!

– Credeam că te interesează escalele arheologice și văd că ceea ce te fascinează sunt flecărelile. Hotărât lucru, ești la fel cu toate celelalte!

Ea tremura de umilință în fața acestui bărbat care-i reducea rezistența trupului, deși o disprețuia și o folosea. Trebuia să facă să înceteze această neînțelegere compromițătoare.

Dar deja vocea ironică și în același timp plăcută explica în mod calm:

– Palatul acesta aparținea unei civilizații rafinate, fericite, în care plăcerea era rege. Vino să-l vezi pe frumosul prinț căruia cetatea i s-a închinat. Haide! Vino! Este doar la câțiva pași, iată, la stânga.

O împinse spre fresca reprezentând, mai înalt decât în mărime naturală, pe grațiosul „Prinț al crinilor“, înconjurat de flori și a cărui talie incredibil de subțire, cu șolduri înguste și umeri lați, reprezenta un fel de ideal al corpului bărbătesc.

– Frumos bronzat regele-preot, nu-i așa? spuse Philippe aplecându-se pentru a depune pe obrazul Inesei un fel de sărut de împăcare.

– Este ridicol...

– Dar nu te lăsa înșelată. Nu este vorba despre bronzare, ci de o culoare convențională pentru reprezentarea bărbaților. Femeile sunt pictate cu o piele foarte albă și, chiar dacă probabil asta te șochează, sunt îmbrăcate în rochii largi cu volane care le lasă sânii în întregime descoperiți.

– Așadar, aceste femei n-aveau nici o grijă? întrebă ea străduindu-se să fie naturală.

– Poate se temeau și ele de soare, ca tine?

– De soare?

– Da, Marjorie ne-a spus aseară că nu poți rezista să te expui la soare prea mult timp. Totuși, de peste o oră cel puțin, iată-te printre greieri. Iar soarele este la apogeu...

Soarele. Trebuia neapărat să se adăpostească, altfel accidentul din ajun se va repeta, dacă nu se întâmplase deja. Chipul său va reacționa și în acest caz nu va mai putea ascunde că trăsăturile sale atât de fermecătoare nu erau decât capodopera unui chirurg estetician... Înțelese că voia în special să-i ascundă adevărul lui Kervonnec, dar el era aici, nepăsător și bine dispus... În panica sa, nu ezită să joace teatru...

– Mă... mă simt rău, du-mă înapoi la autocar...Te rog...

Îl luase de braț și vorbea cu însuflețire.

El rămase nemișcat, vizibil neîncrezător și căutând cu siguranță motivele schimbării sale de atitudine.

– Ar trebui să fii mai rezonabilă, spuse el.

– Dar te asigur...

– Oricum, capriciile nu adăugă nimic frumuseții tale stranii, draga mea Ines. Pentru nu știu care tainic motiv, îți faci un deserviciu cu o surprinzătoare lipsă de tact...

– Nu este vina mea dacă deodată mă simt rău. Am rămas atât de mult timp expusă căldurii...

– Ei bine! Ești ca toate acele fermecătoare guralive care își schimbă toaleta de trei ori, pe Ulysse. Numai chipul tău este unic, în schimb comportamentul este de o banalitate decepționantă.

– Ce ți se pare atât de suspect la fața mea? întrebă ea, descumpănită de aroganța și severitatea interlocutorului său.

– Este perfectă și o știi, cu siguranță. Așadar, de ce faci pe naiva?

Ea încercă să schimbe atmosfera remarcând.

– Elevele se miră probabil de absența ta! Le-ai promis explicații.

– Mă voi întâlni cu ele. Nu le-am uitat.

– De altfel, este mai ușor să te faci admirat ca profesor, decât ca bărbat, adăugă ea cu ironie.

– Insinuezi că nu sunt gentleman? Asta face fără îndoială parte din conformismul tău...

Ea îi întoarse deja spatele și porni pe drumul de întoarcere, fără să răspundă când el o interpelă râzând:

– Frumoasă doamnă! Aceasta valorează măcar greutatea sa în aur și o lăsați arheologilor?

Era din nou în fața ei. Flutura tabachera care îi alunecase pe pământ. Înainte de a i-o înapoia, privi o clipă cu atenție blazonul:

– Pe scurt, bijuterie de familie?

– Într-adevăr, mi-a dăruit-o soțul meu.

– Este așadar adevărat că există și un conte de Coucy! Nu s-ar spune, văzându-te atât de cochetă în lipsa sa.

– Este mort de un an, domnule, replică tăios Ines.

– Probabil a plecat cu multe regrete, lăsând o atât de încântătoare soție!

– Ești realmente odios!

– Și de ce?

– Abuzezi de slăbiciunea, oboseala, descumpănirea mea trecătoare.

El o privea curios și-și reproșa că stătea de vorbă când ar fi trebuit de mult timp să-l lase acolo. Soarele era sufocant. Se părea că asta n-o făcea să sufere pe această esplanadă unde reverberația sa era totuși orbitoare.

– Te credeam în întrerupre de fidelitate conjugală pe acest vapor luxos și erai mai degrabă în întrerupere de văduvie... În realitate, profilul tău m-a intrigat încă din prima seară; n-am văzut niciodată...

– Încetează să vorbești despre chipul meu, îl detest, izbucni ea deodată, cu ochii în lacrimi. Și încetează să-ți bați joc de mine și ajută-mă să mă așez la umbră!

Rezistența îi cedase. Din nou o cuprinsese frica în fața acestui bărbat care o făcea să-i accepte obrăznicia, judecățile severe și sărutările.

– Nu te enerva, spuse el calm. Te voi așeza sub măslinii de la intrare.

– Nu...

Dar, el o ridicase de la pământ și, grăbind pasul, străbătu sala de audiențe și se întoarse în direcția curții de onoare. Curând, fu așezată sub copaci.

El se aplecă pentru a o observa mai bine.

– Așadar, nu te simți bine cu adevărat? Cine poate să știe vreodată? Dacă nu erai atât de misterioasă...

– Lasă-mă acum, îi ceru ea.

El se ridică în tăcere și se îndreptă în pas vioi spre apartamentul regelui...

Ines închise ochii. O briză plăcută aerisea partea aceasta a platoului. Umbra era răcoroasă.

„Kervonnec este oare un play-boy obișnuit sau avea și el vreo rană secretă?“ se întrebă ea, deja mai puțin iritată împotriva lui.

Înclină spre cea de-a doua ipoteză, dar se acuză de indulgență. Putea oare ajunge la o asemenea judecată doar dintr-o atracție fizică oarbă?

„Va trebui să ne căsătorim foarte repede, îi spusese Hubert, astfel mama ta se va putea îngriji liniștită. Nu va mai avea de ce să-și facă griji în privința ta.“

Asta se petrecuse cu câteva luni mai înainte. I se părea că trecuseră secole de la acea primă neînțelegere între Hubert și ea.

Ca și Kervonnec, știuse să fie seducător, dar ceea ce ea luase drept generozitate nu fusese decât un calcul înspăimântător.

Putea oare totuși să-i poarte ranchiună unui biet mort? Nu-i făcuse decât rău. Imediat după sosirea la clinica elvețiană, mama sa trimisese scrisori vesele și pline de speranță. Fusese atât de fericită în timpul ultimelor trei luni... Nu înțelesese că va muri. Această fericire a mamei sale i-o datora lui Hubert de Coucy, căsătoriei sale cu el... Restul trebuia să uite, să ierte.

Când își va regăsi echilibrul, se va obișnui cu noul său chip, va accepta să fie o femeie foarte frumoasă și dorită... Indiscuabil, comportarea sa cu Kervonnec nu era decât o consecință a slăbiciunii sale și acest seducător de salon îi ghicise fără îndoială vulnerabilitatea.

– În orice caz, nu este foarte bătrână! exclamă deasupra ei o voce tânără.

– Femeile astea au destui bani pentru a-și reface fața! Pun pariu că are cel puțin treizeci de ani!

Ines rămase pe loc, nemișcată,, uluită de comentariile care ajungeau până la ea și al căror subiect era, fără îndoială. Două eleve ale lui Kervonnec încercaseră să viziteze palatul de vară singure și se întorceau... Vocile lor ajungeau perfect până la ea.

– În plus, trebuie să fie complet ignorantă. N-a venit nici măcar până la palat, a rămas în sala de intrare.

– Nu-i rău, totuși...

– Chipul este uluitor, dar ce femeie sclifosită cu leșinurile ei!

– Poate acest gen de femeie...

Cele două tinere înaintau acum deasupra locului în care se afla Ines, dar distanța reallă, le înșelă. Nu bănuiau că puteau fi auzite.

– Și crezi că va reuși în micul său joc?

– Este clasic. Și totuși, ai auzit ca și mine ce spune el despre acest gen de femeie?

– Da, îmi amintesc! Ne-a prevenit înainte de îmbarcarea la Veneția: „Domnișoarelor, vom naviga cu niște specimene destul de îndoielnice ale omenirii. Dacă am fi avut de ales, v-aș și ferit de compania acestor paraziți. Vaporul nostru este plin cu oameni foarte bogați și preocupați de persoana și de viața lor".

– Ia te uită! Se ridică!

Ines nu ținea să audă mai mult. Tocmai primise confirmarea temerilor sale și înțelesese motivele atitudinii lui Kervonnec față de ea. Ceea ce-l împinsese să încerce să o seducă era disprețul și nu plăcerea jocului.

„Să încerce“ Oare nu reușise deja în parte, deși ea se străduia încă să-l ignore? Niciodată înainte, nu suportase o asemenea tulburare în brațele soțului său...

– Trebuie să ne grăbim să-i întâlnim, Agnès. Sunt deja în teatru. Repede!

Cele două adolescente se avântară și Ines reperă silueta grațioasă a frumoasei brunete al cărui păr, în fuga sa îi lovea cu mândrie talia.

La douăzeci și patru de ani, ea avea impresia că aparține deja altei lumi decât cea a acestor fete de aproape optsprezece ani.

Fu fericită s-o vadă apărând, la jumătatea drumului, pe Marjorie care înainta spre ea, rotindu-și larg brațele!

– Am văzut că m-ai părăsit, dar n-am vrut să fiu prea indiscretă și bine am făcut, deoarece când l-am văzut pe domnul Kervonnec venind după tine, în sfârșit am înțeles! Draga mea, ar fi trebuit să-mi spui!

– Dar de ce?

– Ei bine, spuse americanca zâmbind indulgent, nu bănuiam. Când mă gândesc la faptul că îți atrăgeam atenția că era un bărbat frumos!

– Oh, nimic important, se grăbi Ines să replice. Este necesară puțină distracție în călătorie. O toană...

– Cum sunteți voi, franțuzoaicele! exclamă Marjorie, care cu siguranță avea tendința să generalizeze fără să se gândească. Noi suntem mult mai romantice. În locul tău, m-aș fi îndrăgostit nebunește.

– Domnul Kervonnec este ceeea ce noi numim un bărbat întreținut de femei, declară tânăra femeie cu o simulare de indiferență. Astfel de oameni, merită uneori o lecție frumoasă.

– Un bărbat întreținut de femei? Ai spus „un bărbat întreținut de femei“, asta înseamnă că doamnele bogate îl interesează mai mult decât celelalte?

– Cu siguranță, afirmă Ines fără să șovăie. Sunt numeroși acești seducători prefăcuți care încearcă să facă avere pe seama călătoarelor singure.

– Ce fericire că m-ai avertizat! exclamă Maarjorie. Pe viitor voi fi mai atentă. Tinerii francezi sunt toți niște bărbați întreținuți de femei?

– Deloc, deloc, o corectă ea râzând fără să vrea.

– Mă gândesc la aceste sărmane micuțe care-l admiră atât de mult și care-l cred Făt-Frumos.

– Liniștește-te, ele sunt mai puțin naive decât ai putea să crezi.

– Oricum, de acum înainte voi privi în jurul meu cu mai multă rezervă.

Ajunseră la autocar.

De când părăsise Ulysse, pe Ines n-o duruse deloc genunchiul. Simțea ca pe o încurajare, această primă victorie asupra stării ei și că în același timp îi revin forțele, dar o mare mânie se aprinsese împotriva lui Philippe Kervonnec. Se hotărâse să contraatace și să-l demaște.

Dar spre marea sa ciudă nu-și putu pune imediat în practică planurile, deoarece văzu grupul de fete, însoțit de profesor, suind într-un alt autocar, cel care-i va conduce la muzeul din Heraclion. Ea și Marjorie se întoarseră direct pe vapor.

Fără îndoială, constatându-i absența, tinerele eleve ale lui Kervonnec vor trage concluzia că era și mai ignorantă și frivolă decât bănuiseră.

Totuși, Kervonnec nu pierdea nimic din ceea ce-l aștepta, era hotărâtă.

Capitolul 3

Ines se hotărâ să nu apară înainte de serata organizată de comandant pentru călătorii săi. Întorcându-se de la palatul cretan, se închise în cabină. În minte i se copsese un plan pe care aștepta să-l ducă la bun sfârșit pentru a-l ridiculiza pe Kervonnec și să-și regăsească în fața pasagerului supărător, tot controlul.

În timpul orelor petrecute întinsă în pat, legănată de mișcarea regulată a navei care-și reluase drumul spre insulele grecești imediat la începutul după-amiezii, încercase să se lămurească, să înțeleagă ce i se întâmplase din acea primă seară în care, pe neașteptate, văzuse apărând pe puntea luminată de lună, fantoma lui Hubert de Coucy.

Lupta încă împotriva ranchiunelor pe care moartea soțului său ar fi trebuit să le șteargă definitiv din sufletul ei.

La urma urmei, datorită căsătoriei sale, Ines îi putuse asigura mamei sale un sfârșit foarte liniștit. Sărmana femeie nu mai suferise și, până la capăt, putuse fi ajutată să-și păstreze speranța că se va vindeca.

– Vei putea rămâne la Lausanne toată săptămâna, draga mea, îi spusese Hubert când pleca din Paris pentru a o vizita pe bolnavă. Mama ta va fi încântată. În ceea ce mă privește, voi fi probabil la New York. Prefer să te știu acolo decât singură aici.

Spunându-i asta, îi zâmbea conștient că o făcea să se simtă prost și că-i întindea în mod deschis o capcană în care ea nu putea să nu cadă.

– Vezi că nu sunt chiar atât de despotic, adăugase el, luând-o în brațe...

Trebuise să tacă în primele trei luni de la căsătoria sa, atâta timp cât mama ei fusese încă în viață.

Hubert își dezvăluise jocul chiar a doua zi după nuntă.

– Draga mea Ines, nu te-am ales de soție numai pentru că ai farmec, probabil bănuiești asta. Ceea ce m-a interesat a fost în special situația ta familială.

– Este... Este foarte generos din partea ta, răspunsese ea mai întâi, fără să prevadă urmarea conversației. Îți sunt recunoscătoare.

El izbucni într-un râs brutal și rău care o făcuse să înghețe pe tânăra femeie.

– Cine îți cere recunoștință? Am rămas celibatar până la patruzeci de ani și cunosc foarte bine femeile; toate infidele, complotiste și frivole. Mi-am jurat să-mi aleg soție într-un mod în care sa să se simtă obligată față de mine pentru alte motive decât un sentiment, întotdeauna trecător. Trebuia să-mi poată datora mai mult decât situația, mai mult decât siguranța, mai mult decât averea sa... Și am găsit. În clipa în care te-am văzut, mi s-a vorbit despre neliniștile tale, despre sănătatea mamei tale.

– Ei, haide, glumești, ce vrei să spui?

– Văd, de fapt, că nu mă înțelegi. Ești soția ideală pentru un bărbat bogat și blazat, care nu mai crede în nimic, dar vrea să-și asigure urmași. Ești destul de inteligentă pentru a-ți da seama de avantajele unei asemenea poziții...

Împietrită, nemișcată în fața lui, îl ascultase pe Hubert încheindu-și demonstrația:

– Îți adori mama. Ești în stare să-ți sacrifici viața pentru vindecarea sa. Te voi ajuta s-o faci fericită până la capăt. În realitate, nu mă iubești...

Încercase să protesteze. De fapt, era hotărâtă să aibă pentru Hubert afecțiunea și respectul pe care le meritau generozitatea sa... El o oprise cu un râs trist.

– Nu. Nu te apăra. Suntem chit, vezi bine. Ești soția mea, vei fi mama copiilor mei. În ceea ce mă privește, nu voi schimba nimic în viața mea.

– Ce vrei să spui?

– Că un celibatar are obiceiurile, plăcerile, libertățile sale. Și nu va renunța la ele.

– Dar... Dar este un calcul odios...

– Mai degrabă un târg, o corectase el luând-o de talie și trăgând-o lângă el. Îți repet, o vei vedea pe mama ta de câte ori îți va face plăcere, până la sfârșitul fatal.

Lăsând capul în jos, ea se supusese. N-avea de ales. Cum să-i anunțe bietei bolnave că trebuia să părăsească spitalul din Lausanne, că fiica sa fusese trasă pe sfoară de un cinic? Esențialul era ca muribunda să nu se îndoiască de nimic până la sfârșit.

Timp de trei luni, Ines se dusese în mod regulat la Lausanne, povestindu-i sărmanei femei fericirea sa imaginară.

Orbită de luxul cu care contele de Coucy își înconjura soția, uimită de toaletele și bijuteriile fiicei sale, bolnava se bucura fără restricții, îi mulțumea ginerelui său, simțea pentru el un fel de venerație.

Când Ines revenes la Paris, Hubert o antrena în viața sa mondenă, o prezenta prietenilor și chiar vechilor sale cuceriri, o amețea cu ocupații frivole și plăceri. În pofida dezgustului său pentru o asemenea situație, avea un fel de stimă pentru acel bărbat fără iluzii și fără speranțe, dar în stare să obțină tot ceea ce voia prin cinismul său și prin cunoașterea sufletului omenesc.

Cu toate acestea, când mama sa murise...

Când îl va ierta oare în mod definitiv, pe cel care fusese în cele din urmă victima aroganței și durității sale?

Într-un anumit sens, Philippe Kervonnec nu greșise bănuind că un secret o chinuia pe Ines, dar n-avea nici o șansă să dețină într-o zi cheia.

Adormi la sfârșitul după-amiezii, epuizată de eforturile memoriei și sufletului său de a-și găsi liniștea.

O trezi vizita medicului de bord. În orice caz, ținea să fie demn de încrederea pe care profesorul Descamp i-o acordase.

– Păreți mult mai în formă, admise el.

– Mă simt complet bine și cred că voi progresa foarte repede acum când m-am hotărât să trăiesc normal.

– Prietenul meu Descamp pretinde întotdeauna că o croazieră este o formulă ideală de convalescență. Nu sunteți prima clientă pe care m-a trimis-o. După o încercare, este bine să te afli printre necunoscuți.

Îi zâmbea cu amabilitate, privind-o cu o evidentă simpatie.

„Fără îndoială, se gândește că întâlnirea frumosului Kervonnec a contribuit enorm la transformarea mea, se gândi

ea cu amărăciune. De un an, sunt sigură că apariția unui bărbat în viața unei femei este cel mai ades o catastrofă. Dar își reproșă imediat că o clipă, putuse considera întâlnirea sa întâmplătoare ca pe o „apariție“ a lui Kervonnec în viața ei.

Pierdută în gândurile sale, îi dădu totuși în mod amabil replica medicului și acesta putu să plece pe deplin liniștit.

„Serata comandantului va începe cum a fost prevăzut la orele douăzeci și două, cu un spectacol de balet“, se auzi vocea plăcută a gazdei.

Ines de-abia aștepta să asiste la serată în toată strălucirea sa. Pentru că toată lumea fusese de acord s-o găsească frumoasă de când își pierduse adevăratul său chip, se va folosi de acest avantaj pentru a-l demasca pe Kervonnec.

„Între noi doi, murmură ea punând mâna pe trusa de machiaj. Vom vedea cine va fi cucerit“.

Pielea netedă și întinsă primea admirabil cea mai mică atingere, care-o punea în valoare. Stupefiată, Ines se lăsă prinsă în joc, își mări ochii, perseveră asupra obrajilor, își puse în valoare irisul albastru cu nuanțe de verde și mov.

Când Majorie ciocăni la ușă, tânăra femeie tocmai îmbrăca o rochie care-i lăsa spatele ei umerii goi.

– Dumnezeule! Ești o adevărată zeiță! Ce noroc să fii atât de frumoasă! Mi-ar fi plăcut atât de mult! De ce n-ai făcut film?

– Pentru că n-am talent deloc, draga mea Marjorie și ești foarte frumoasă în acest veșmânt indian.

Americanca era înfășurată cu pudoare într-un material în falduri, cu linii imprecise, care îi ascundea corpolența.

– Comandantul va fi curând acolo, remarcă ea și această perspectivă părea că-l impresionează.

– Nu sunt complet gata, d sunt foarte mulțumită că ai venit, ia loc și servește o răcoritoare din frigider...

– Oh, nu! Când te văd atât de suplă, doresc să slăbesc și băuturile cred că au efect contrar. Bineînțeles, rochia ta este de la Paris! Domnul Kervonnec trebuie să fie foarte mândru de tine!

– Nu-i da atât de multă importanță, protestă ușor Ines punându-și inelele.

– Tocmai vorbeam adineauri cu fetele despre tine.

– Sunt atât de geloase pe idolul lor....

– Le-a spus că te afli probabil pe acest vapor din motive secrete și că vrea să încerce să descopere adevărul. Desigur, a inventat asta pentru a le potoli glumele.

– Care, bănuiesc, erau probabil destul de crude!

– Oh, noi am lucrat în special. La întoarcerea de la muzeu, domnul Kervonnec ne-a făcut un curs despre vechea Grecie...

– Ce savant!

– Am luat notițe timp de mai mult de o oră. Ceilalți călători au venit în jurul mesei noastre pentru a-l asculta. Vorbește atât de bine. Te voi ajuta să-ți închizi colierul...

– Mulțumesc. Este puțin cam dificil.

– Este magnific. Avem norocul să trăim într-o epocă în care se reușesc să se facă asemenea imitații!

– Dar Marjorie, acesta nu este o imitație. Dacă familia Coucy te-ar auzi, ar fi foarte ofensată.

– Ce? Toate aceste diamante sunt veritabile?

– Da, spuse Ines amuzată, dar nici ție nu-ți lipsesc bijuteriile...

– Oh, ale mele sunt toate false, protestă americanca, ale cărei brațe și decolteu străluceau.

– Nu mi se pare o mare diferență, remarcă tânăra femeie râzând.

– Cât sunteți voi, franțuzoaicele de imprudente. Dacă te fură cineva...

– Apartamentul meu poate fi devalizat; la fel și seiful de la bancă...

– Da... Cum spuneai... Bărbatul care trăiește de pe urma femeilor?

– N-am spus că este un hoț, o corectă Ines. De altfel, ar fi atât de repede descoperit...

– Ar putea avea un complice la bord...

– Ce imaginație!

– De fapt, spuse Marjorie ridicându-se, de ce nu te vedem niciodată la masă? Micuțele sunt foarte decepționate.

– Micuțele?

– Da. Elevele, compatrioatele tale.

– Nu cred că le lipsesc prea mult scutindu-le de prezența mea.

– Dar le lipsești de dragul lor profesor, remarcă cealaltă amenințând-o râzând cu degetul.

În mod spontan, fu tentată să restabilească adevărul, dar se răzgândi. Această veste inexactă nu-i displăcea și servea planului său.

– Prefer să mănânc în cabină, atâta tot, făcu ea cu rezervă.

– În sfârșit, în seara aceasta vom fi toți împreună și sper că va fi plăcut. Nu sunt multe atracții, dar orchestra este excelentă, vei vedea.

– Nu știu dacă voi putea dansa, oftă Ines.

– Din cauza genunchiului?

– Da. Totuși, voi încerca.

– Domnul Kervonnec va ști să te încurajeze.

– Oh, Philippe va face ce vreau eu, exclamă ea indiferentă, însă pot dansa și cu alții!

– Valsează minunat, aproape că nu mai este nimeni ca el. Și la acest dans te potrivești probabil foarte bine cu un bărbat atât de romantic... Mama ta este la fel de frumoasă ca tine?

– Mult mai frumoasă, răspunse ea automat.

Și era adevărat, sau cel puțin fusese multă vreme. Dar acum, ce-ar crede ea despre noul chip al fiicei sale?

– În orice caz, probabil este mândră de tine.

– A murit, acum un an.

– Dar în acest caz, draga mea, ești singră pe lume? Domnul Kervonnec ne-a informat că ești văduvă...

– Într-adevăr. Viața m-a făcut să descopăr multe lucruri în puțin timp și am învățat să n-am încredere în sentimente și proiecte.

– Ce concluzie înțeleaptă! exclamă în spatele celor două femeie o voce bine cunoscută de acum. Orice pretexte sunt bune pentru a justifica egoismul!

– Ești întotdeauna atât de sigur, domnule Kervonnec, îl ironiză Ines. Indiscutabil, încă un efect al intuiției?

– Oh, dar ești mult mai în formă ca de dimineață! Oare Marjorie a noastră, care este de neînlocuit, te-a ajutat?

– Poate. Și de asemenea o după-amiază de singurătate.

– Nu vă certați, îi rugă Marjorie, să mergem mai degrabă s-o salutăm pe gazda noastră, care și-a pus toate decorațiile ca să ne primească.

În uniforma sa albă, comandantul de pe Ulysse era strălucitor. Îndreptându-și cu mândrie talia, dădu capul pe spate, câștigând astfel câțiva centimetri. Strângerea sa de mână era viguroasă.

Cu toate acestea, când o salută pe Ines, privirea i se încălzi, se ridică pe vârful picioarelor și-i șopti confidențial. „O rețin pe cea mai frumoasă călătoare pentru primul dans!“

– Este hotărât, comandante, răspunse ea cu voce tare, încântată că profesorul, care o urma, putuse auzi:

– Iată masa micuților. Sunt bine așezate, spuse Marjorie; suntem la marginea pistei.

Ines de Coucy și Philippe Kervonnec mergeau unul după altul traversând sala de bal imensă. Se instalară alături pe bancheta imensă rămasă liberă.

– Vom bea șampanie, domnule, spuse una dintre tinerele fete.

– Cu atât nai bine, vom fi și mai bine dispuși.

Tânăra Agnes purta o încântătoare rochie roșie și-și împletise părul lung, negru în stil „cretan".

– Este exact coafura zeiței cu șarpele pe care am văzut-o la muzeu, nu-i așa, domnule? întrebă ea întorcându-se pentru a-și pune în valoare linia grațioasă a gâtului.

– Ai un mod plăcut de a trage folos din lecțiile mele, Agnes, răspunse Kervonnec zâmbind. Trebuie să recunosc că este foarte reușit.

– Și coafura doamnei de Coucy, domnule, în ce stil este? întrebă tânăra persoană, privindu-și victima cu ironie.

– O coafură foarte pariziană, nu-i așa? răspunse Marjorie. I-am spus deja, dar bineînțeles, pentru a o purta, trebuie să ai un chip la fel de perfect și frumos...

– Este o certitudine că asemenea îndrăzneli sunt rezervate femeilor frumoase, întări Kervonnec, ce părea hotărât să fie amabil.

– Mulțumesc, răspunse Ines, cred totuși că ar fi de dorit ca pe viitor să mă tund mai puțin scurt...

Se mira că mințea cu atâta ușurință. De ce oare declanșase această serie de secrete în legătură cu un accident de care totuși nu era responsabilă, ci fusese mai degrabă victimă?

– Acceptați să dansați? întrebă Kervonnec.

– Desigur.

– Atunci îmi acorzi...

– Nu pe acesta, făcu ea râzând, deoarece este promis... De altfel, iată-l pe comandant!

Acesta își croia drum prin mulțime pentru a-și găsi partenera.

– Bravo! spuse Kervonnec, ironic, după Dumnezeu, el este stăpân aici!

– Veniți domnule, spuse Agnes ridicându-se cu vioiciune, voi fi încântată s-o înlocuiesc pe doamna de Coucy!

Trebuie să fii foarte tânără și foarte zăpăcită să te comporți astfel, se gândi Ines plecând la brațul comandantului. Ea nu-și amintea să fi avut această fericită nepăsare nici când era încă la vârsta tinerei fete.

Cele două perechi ajunseră împreună pe ringul de dans. Micul comandant, în pofida baretei impresionante de decorații care-i împodobeau haina, nu avea o mină prea bună, deoarece Ines îl depășea cu un cap. Părea că se învârte în jurul partenerei sale ca un caniș. Tânăra femeie se enervă în mod exagerat după părerea sa, urmărind dialogul vesel care se stabilise între Kervonnec și partenera sa.

Când reveniră la masă, se aduse șampania. În ciuda bunei dispoziții generale, Ines aștepta cu nerăbdare întoarcerea pe ringul de dans, sperând ca de această dată să se afle în brațele lui Kervonnec. Dar acesta, după primul spectacol de balet, invită pe altă elevă și plecă fără o privire spre frumoasa contesă.

„A înțeles că i-am sesizat jocul. Știe că sunt hotărâtă să-i dau o lecție... și a luat-o el înainte...“

Ciudă, mânie, neliniște îi îmboldiră atunci sufletul, fără a putea măcar un singur minut să piardă din vedere silueta degajată ce evolua printre dansatori.

Un tânăr neamț veni s-o invite. Refuză automat și își regretă reflexul, dar prea târziu...

Timp de mai mult de o oră, Philippe se consacră fermecătoarei sale clase. Elevele sale reveneau, fiecare, cu ochii strălucitori, cu zâmbetul pe buze și vizibil de acord să nu-i adreseze lui Ines decât priviri triumfătoare.

„Ar trebui să mă ridic și să plec", se gândi ea.

Dar rămase așezată, incapabilă să renunțe, speriată de proporțiile pe care le lua interesul său pentru „bărbatul întreținut de femei".

– Așadar, nu dansezi, îi spuse el în cele din urmă, cu un zâmbet nevinovat. Comandantul este foarte infidel!

– Mă supără genunchiul, atâta tot, firmă ea. Ar trebui să mă întorc, ar fi mai rezonabil.

– Nu poți face asta, protestă Marjorie...

– Mă duc să iau măcar puțin aer pe punte. Poate după aceea îmi voi reveni...

– Cum vrei, exclamă indiferent Kervonnec ridicându-se încă o dată pentru a o duce pe ringul de dans pe cea mai blondă dintre tinerele franțuzoaice. Ines se află din nou pe punte. Aerul era rece. Se înfioră în rochia ușoară, dar nu dădu deloc atenție acestui amănunt, atât era de preocupată și de umilită. Sperase să-și ia o revanșă față de slăbiciunea sa din zilele precedente și să-i arate lui Kervonnec faptul că putea fi în același timp dorită și indiferentă. Avea un adversar mai subtil. De asemenea poate, într-un anumit fel, purta în ea însăși elementele înftângerii sale.

Rămase mult timp rezemată de bastingaj, cu fața oferită brizei din larg. Totul era întunecat în jurul ei. Câteva stele de pe cer interveneau cu nostalgica lor licărire. Zgomotul etravei ce tăia apa avea ceva trist și pulsant.

Petrecu o jumătate de oră în această confuzie. Apoi, tinerețea și o reacție de mândrie o înclinară să încerce din nou să acționeze. Se îndreptă, hotărâtă să se întoarcă în salonul din care fugise în mod laș.

Când porni spre interiorul vaporului, îl văzu. Nemișcat într-un colț al punții, părea c-o privește insistent.

Stupefiată, tulburată, rămase încremenită ca o grațioasă statuie în rochia ce flutura. De cât timp oare dura această înfruntare?

Dar orgoliul lui Ines de Coucy reuși s-o facă să-și depășească emoția.

– Nu mai dansezi? îl întrebă.

– Detest să dansez, murmură el, înaintând încet spre ea.

– S-ar fi putut jura contrarul văzându-te adineauri atât de atent.

– Pură politețe.

– În mod obișnuit nu ești atât de politicos, continuă ea, cu voce tremurătoare, dar dornică să evite între ei o tăcere mai tulburătoare decât un dialog banal.

– Îți urmăream profilul, căutând să găsesc locul, între frunte și nas, încare se situează punctul de armonie pură.

– În acest întuneric?

– Te obișnuiești cu întunericul.

Pentru că el continuase să se apropie în tăcere, acum umerii lor se atingeau, în timp ce priveau marea și noaptea.

La această atingere, Ines regăsi farmecul amenințător care o cuprinsese în prima seară și care, indiscutabil, n-o mai părăsise de atunci.

– Dacă aș putea să aflu cine te-a speriat...

– Dar nu sunt speriată, protestă ea.

– Astăzi nu, ci în seara în care ne-am întâlnit; aș putea jura că s-a întâmplat ceva la apariția mea...

Brațul îi înconjura tinerei femei umerii ce tremurau. Nu făcu nici un gest pentru a se elibera; totuși, o parte din ea își reproșa cu tristețe slăbiciunea.

– Poate-mi aminteai de cineva înspăimântător? exclamă ea cu un ușor râs prefăcut.

– M-am gândit de asemenea că te-ai fi putut preface speriată pentru a reuși să mă...

– Pentru a reuși să te seduc? După tine, fiecare femeie cu care te întâlnești se îndrăgostește imediat de farmecele tale?

– Nu, dar cu noi, este sigur că lucrurile s-au desfășurat aproximativ așa?

Slăbise îmbrățișarea și ea se lăsă spre el, condusă de o oboseală și descurajare care-i aduse lacrimi în ochi.

– Ce oare te împiedică să trăiești?

Ea tresări. Era o întrebare bună, dar cum i-ar fi putut răspunde la ea? Murmură:

– Nici eu nu știu...

– Interesant, sublinie el pe un ton mai ironic. Depresia caracteristică, așadar.

– Este deseori cazul privilegiatelor când sunt în același timp bogate, răsfățate și ignorante.

– Într-adevăr, este deseori cazul; dar dacă indispoziția ta provine dintr-o mare banalitate, chipul, tău, nu seamănă cu nici un altul și din cauza lui, cel mai blazat dintre bărbați este tentat să se oprească pentru a încerca să înțeleagă.

– Nu vrea să vorbesc despre chipul meu. Revii fără încetare la el, fără să înțelegi că eu nu țin nici măcar să fie apreciat...

– Haide, nu face pe naivul! Te pândești neîncetat în oglinzi. Chiar în seara aceasta te priveai în oglinda așezată lângă masa noastră...

– Nu poți înțelege, nici măcar nu încerca, ar fi mai bine. Sunt mai sinceră decât crezi, nu-mi place chipul meu.

– Atunci oferă-mi-l, spuse el, luând-o brusc în brațe și lipindu-și buzele de ale sale.

Ea rezistă slab, în timp ce simțurile îi erau delicios chinuite. Întunericul, singurătatea, o făcură să dorească să profite de o libertate aparte. Planurile sale de răzbunare dispăruseră de când Philippe îi acoperea trupul cu mângâieri și sărutări. Într-o amețeală, se arcui de imaginea din trecutul său: îl revedea pe Hubert, amenințător și taciturn... În același timp, o tulburare profundă punea stăpânire pe ea.

Niște râsete înăbușite îi despărțiră brusc. Două siluete distincte îi atinseră ușor în fugă...

– Sunt nebunaticele noastre.

– Sunt îngrozitoare, spuse Ines la capătul răbdării și cu ochii plini de lacrimi. Este prea nedrept.

Și se aruncă brusc la pieptul lui Kervonnec izbucnind în plâns.

El tăcu mult timp, surprins cu siguranță de violența reacției sale.

– Până la urmă vei ajunge să fii luată în serios, remarcă el amuzat.

Dar Ines își pieduse controlul nervilor. Epuizată de eforturile pe care le realizase de trei zile, obosită, la capătul puterilor, se abandonă lacrimilor care-i permiteau să alunge din ea o parte a disperării.

– Dar în cele din urmă, de ce plângi? Aceste puștoaice nu sunt atât de rele. La vârsta lor se amuză cu ușurință dintr-un fleac.

Un fleac, tocmai o spusese și fără îndoială exact așa se gândea despre acest flirt ciudat cu o anumită contesă de Coucy, văduvă și frumoasă, întâlnită pe vapor... „Un fleac...“ Dar vai, pentru ea era vorba de cu totul altceva, nu se mai putea îndoi după aceste minute în cursul cărora fusese gata să cedeze tuturor tulburărilor din trupul său.

– Dacă te-ai explica măcar o dată, Ines.

– Nu știu, nu pot, repeta tânăra femeie cu capul afundat în pieptul bărbatului; de altfel, nu mai știu nimic.

El o îndepărtă cu brutalitate, și ținând-o cu brațele întinse, o privea în ochi. Ea încercă să primească provocarea, dar lacrimile îi sporiră:

– Încetează, spuse el. Încetează imediat jocul acesta! Nu-ți dai seama în ce măsură mi se pare de enervant și lipsit de importanță. Nu faci o dramă din faptul că ești dorită, ar fi ridicol!

Deodată era sever. Ordinele scurte, aruncate cu o voce tăioasă, deșteptară în ea, încă o dată, amintirea lui Hubert. I se părea că aude vocea aspră a soțului său:

– Amintește-ți că ești soția mea, Ines; nu-mi vei refuza nimic.

Dar Hubert n-o tulbura; îi era în același timp teamă și milă de el, dar trupul ei nu reușise niciodată să răspundă pretențiilor lui. Cu Kervonnec, se afla într-o situație nouă și derutantă.

Philippe se întorsese. Umerii i se conturau în penumbră. Erau din nou siguri pe puntea pustie... Își auzi cu stupoare propria voce ridicându-se în liniște:

– În seara aceea, mi-a fost teamă pentru că semănai teribil cu...

– Nu, izbucni el, găsește altceva! Farsa cu asemănarea este puțin învechită, nu crezi?

Se afla din nou cu fața la ea și ochii înguști desenau un ansamblu mai întunecat pe chipul frumos și regulat. Ea își regăsi mânia și puterile în același timp și izbucni:

– Situația este ridicolă. N-ar fi trebuit să vii aici. N-am nimic să-ți spun!

– Conformismul tău este cel care-ți interzice să ai o aventură cu un bărbat care îți place?

Spusese asta cu o voce disprețuitoare. Ea se simți ca biciuită:

– Aventurile mele mă privesc numai pe mine, spuse. Le am când doresc eu și te asigur că nu sunt conformiste. De altfel, cum m-ai făcut cu amabilitate să remarc de trei zile, sunt destul de bogată și destul de capricioasă pentru a arăta imaginația necesară. Drept cine te iei?

– Drept un adevărat profesor de limba greacă ce călătorește cu preț redus și nu poartă un nume mare în Franța...

L-ar fi pălmuit pentru această replică obraznică, dar nu ea o căutase oare, lansând tot felul de minciuni în legătură cu viața sa?

– Placi mai mult fetelor tinere, consolează-te, îi răspunse.

– Sunt în stare să-mi dau seama când mă atrage o femeie și când este atrasă de mine. Îți repet, dacă reziști este pentru că, fără îndoială, poziția mea socială nu ți se pare demnă de distracțiile tale precedente!

– Cunoști atât de bine femeile!

– Destul pentru a nu mai avea încredere pe viitor. În legătură cu acest lucru, căsătoria m-a doborât până jos de tot!

– Ești... Ești căsătorit? întrebă Ines pe care această descoperire o tulburase mai mult decât ar fi crezut.

– Da. Cu o femeie proastă și flecară care-ți seamănă prin nervozitate și fantezia caraghioasă. Nu iubea decât banii și mașinile rapide.

– Ai spus „iubea".

– Iată ceea ce va sfârși prin a mă face în ochii tăi un monstru. S-a omorât la volanul mașinii sale, acum cinci ani. Am avut norocul să n-o însoțesc în ziua aceea!

Contrar oricărei așteptări și oricărei rectificări, Ines de Coucy fu cuprinsă de un neastâpânit râs nervos. Această plăcere pentru mașinile rapide, această dragoste sinucigașă pentru viteză! Era oare posibil ca amândoi să-și găsească astfel libertatea și pentru a se certa într-un mod atât de copilăresc pe puntea unui vapor în drum spre insulele grecești?

– Sunt încântat că am reușit să te înveselesc, remarcă el calm.

– Trebuie să mă ierți... eu... viteza... Dar ai știi că și soțul meu...

Dar râdea într-atât, încât nu mai reușea să vorbească distinct. Așadar, sărmanul profesor de limba greacă, atât de frumos și atât de sigur pe sine, avusese iubiri nefericite. Ceva în ea se bucura în mod ciudat; simțea că o imensă ușurare.

– Mi-ar plăcea să iau parte la ciudata ta veselie, mai remarcă el.

– Îmi pare rău , cu adevărat rău, dar asta m-a înviorat, în ciuda unei serii de amintiri atât de neplăcute... Nu-ți pot explica, nu m-ai crede. Dar cu siguranță ți-ai iubit soția și moartea sa...

– Nu ne-am iubit, nici unul nici celălalt, dar nu intenționez să te distrez prea mult timp cu povestea vieții ele.

– Dacă era o „femeie proastă și flecară“, cum se pare că lași să se înțeleagă, ar fi ales, ca mine, un soț bogat și cu titlu, interveni Ines.

– Ți-am povestit asta doar pentru a te face să înțelegi că „femeile fâșnețe“, mondene, nu-mi sunt necunoscute. M-ar putea chiar interesa timp de câteva luni...

– Durata unei aventuri, de exemplu?

– Este exact ceea ce voiam să spun. În tinerețea mea, am avut ocazia să observ destule.

– Te crezi oare un Matusalem?

– La treizeci și cinci de ani nu mai ești cu adevărat tânăr, desigur, doar dacă n-ai trăit...

– În consecință, sunt asigurată de tinerețea mea veșnică datorită activității mele mentale limitate?

– Cine știe? Dar tu reprzinți pentru un bărbat o cucerire de invidiat, ceea ce nu este cazul tuturor celor ce-ți seamănă.

– Și interesez în mod special bătrânii domni ca tine, în lipsă de aventuri?

– Sau pe bărbații întreținuți de femei, dacă preferi.

Ines lăsă capul în jos. Indiscutabil, Marjorie folosise cu inocență termenul în fața lui...

El râse, luând-o cu blândețe de talie:

– Așadar, tot șovăitoare?

– Eu... în realitate n-am avut asemenea aventuri, murmură ea, și chiar nici una...

– Pari aproape sinceră; fără îndoială, minți mai bine decât celelalte...

Ea fu frapată de tristețea ce trecu pe neașteptate prin ochii săi. Și el părea mai sincer... dar cu siguranță, era o iluzie. Oare altădată nu crezuse în generozitatea lui Hubert de Coucy?

– Crezi că mint și mai bine decât tine?

– Eu nu mint niciodată, îi replică el. Nu este nici folositor, nici eficace, așa că la ce bun. Totul se termină prin a fi descoperit.

Va afla oare într-o zi că trăsăturile ei de fapt nu-i aparțineau? Că anumite puncte de pe tâmple, de pe obraji, nu-și vor regăsi niciodată sensibilitatea? Și ce va crede în acel moment, despre această falsă femeie frumoasă, opera unui chirurg talentat?

– Există adevăruri atât de îngrozitore, încât este de preferat să le ascunzi...

– Dar în acest caz, remarcă el cu gravitate, a purta o taină foarte apăsătoare, mă întreb dacă este de preferat?

– Este cu siguranță de preferat, afirmă Ines cu convingere.

Ca și când își urma inconștient mersul gândurilor el continuă:

– Acea cădere de pe cal... Se pare că nu-ncetezi să te gândești la ea?

– Am fost zdruncinată zdravăn, spuse ea cu un zâmbet forțat. A fost destul de dură.

– Esențialul în cazul tău era să nu-ți zdrobești fermecătorul nas pe care ți l-a dat natura; ai fi avut foarte mult de pierdut...

Fusese gata să-i răspundă cu brutalitate. „Dimpotrivă, se pare că aș fi câștigat mai mult“. Dar rămase în loc tăcută, vrăjită din nou de atingerea brațelor ferme trecute în jurul taliei. Dacă ar fi îndrăznit... dar știa că nu va îndrăzni niciodată, din mândrie și de asemenea din neîncredere.

– Eu consider întâlnirea noastră ca pe o experiență interesantă, anunță el vesel. N-avem nici o afinitate de gusturi

sau de caracter, nimic nu ne apropie social sau sentimental și totuși sunt atât de atras de tine încât deja ți-am povestit din trecut.

Pentru ce oare folosea aceleași vorbe care-i veneau și ei pe buze, dar pe care ea și le reținea? Era oare încă un efect al remușcărilor față de Hubert? Acorda un sens exagerat fiecăreia dintre reflecțiile lui Philippe pentru a se pedepsi de moartea soțului său?

– Trebuie să mă întorc. Acum s-a făcut frig.

– Așa este. Ai brațele înghețate.

Își scosese deja haina și o puse caldă încă pe umerii ei goi. Ea tresări la această atingere, aproape la fel de plăcută ca pielea sa.

– Să ne întoarem în salon, spuse el, brusc gânditor.

– Prefer să cobor în cabină. Simt nevoia să fiu singură.

– Îmi datorezi un dans...

Luminile salonului îi întâmpinau deja. Ea aruncă o privire în oglinzile mari și fu surprinsă că tulburarea sa interioară, oboseala, nu lăsaseră nici o urmă pe trăsăturile sale. Chipul îi era calm și neted ca de obicei sub buclele de aur...

Silueta lui Kervonnec se potrivea cu a sa.

Dar Hubert și Ines de Coucy făceau și ei, după părerea generală „o foarte frumoasă pereche“ și soțul său nu rata niciodată să remarce cu ironie:

– Suntem considerați foarte potriviți, în ciuda tinereții tale, draga mea, iată ceva ce mă măgulește foarte mult, crede-mă.

– Dar nu avem nimic în comun, replica atunci tânăra femeie cu dispreț...

Philippe tocmai rostise aceleași cuvinte. Era oare condamnată la greșeală, la prefăcătorie?

Se lăsă condusă pe ringul de dans unde Majorie, obraz lângă obraz cu unul dintre compatrioții săi, avea pe chipul rotund un aer visător foarte nou.

Tânăra Agnes dansa de asemenea cu un însoțitor de vârsta sa. Pe măsură ce Philippe și Ines se învârteau în jurul ringului, întâlneau tinerele franțuzoiace de care se ocupau tineri amabili...

– O oră de neatenție și și-au uitat profesorul devotat, remarcă Philippe, vizibil îndoios. Toate sunteți la fel: infidele din fire.

– Trebuie să se apere. Ești atât de posesiv și de pretențios, trebuie să devenim mai puțin vulnerabile.

– Soțul tău era un bărbat autoritar?

– Așa se pretindea, admise ea, cu vocea tremurând la această evocare.

O strânse lângă el.

– Suntem destul de maturi pentru a recunoaște legăturile care s-au înnodat între noi, fără să vrem, Ines...

Ea nu răspunse, dar închise ochii, rezemându-și capul de umărul lui Philippe. Se aprinse din nou în brațele sale și tremura ghicind emoția împărtășită de însoțitorul său.

Hubert voise să facă din ea o femeie experimentată, dar numai după trei zile corpul său părea că înțelesese brusc atâtea lecții inutile până atunci și care o revoltaseră.

– Ești încă atât de tânără, spunea Hubert amuzat. Într-o zi, vei fi pentru mine o amantă irezistibilă...Va veni oare această zi? Venise? După moartea lui Hubert?

Totuși, Kervonnec nu simțea pentru ea nici un sentiment deosebit, și nu i-o ascunsese.

Ea însăși, în pofida tulburării rămăsese suspicioasă, aproape permanent agresivă. Acest bărbat o descumpănea

prin însăși dorința care o făcea să se nască în ea, neliniște necunoscută până atunci și pe care nu era stăpână.

– Dacă ai vrea, murmură el lângă obrazul ei.

– Nu pot, răspunse prompt.

– Te voi conduce, hotărî el și vocea devenise brusc încurajatoare, prietenoasă, așa încât ea se lăsă deja condusă spre luminile plăcute din hol. Totuși, tremura încă, indiscutabil de frig, și din cauza oboselii provocate de eforturile pe care le făcuse asupra sensibiltății sale pentru a preîntâmpina dorința, a îndepărta o tentație atât de puternică.

Ce rămăsese oare din mânia și neîncrederea sa? Înainta la brațul lui, susținută, pe jumătate purtată de forța acestui lup, care acum făcea pe mielul... sau îi era sincer milă de ea? Numai în cazul în care nu renușase să vrea să creeze între ei o încântare.

Simți lângă ea șoldul suplu, coapsa fermă sub pantalonii negri. Se eliberasee oare de tulburarea sa, sau dimpotrivă, era deja singură cu această dorință care-i surprinsese simțurile?

– Și acum, trec eu înainte. Scara este dreaptă și treptele sunt înguste pe vapoare. Trebuie să fii prudent.

O altă voce, un alt bărbat, atent, aproape tandru, dar noua politețe o făcea să se teamă de indiferență, așa încât se surprinse regretând duritatea, agresivitatea raporturilor lor precedente.

– Ai cheia?

Ea cobora ca prin vis. O ceață îi dansa prin fața ochilor, făcând ecran între trupul său și umerii puternici, ceafa lată și părul ondulat, care se ridicase în fața ei, cu fiecare treaptă, un zid de apărare liniștitor și în același timp de temut.

Odinioară, Hubert o precedase astfel pe scara casei lor de la țară... Hubert... era foarte vinovată față de el... Evocă tristă cele câteva zile care urmaseră morții mamei sale... El devenise complet diferit... mărturisise: „de câteva săptămâni, sunt sigur că te iubesc, sunt atât de nefericit, m-am jucat cu focul...“

În loc să-l ierte, să încerce să-l înțeleagă, ea îl ironizase, ascultând numai de ranchiuna și de orgoliul său rănit.

– Te iubesc dar știu că întotdeauna îmi vei purta pică. Nu voiam să te iubesc, însă să știi că sufăr și îmi pare rău...

Dar această mărturisire n-o înduioșase. Dimpotrivă, îi vorbise despre despărțire, își strigase indignarea, amintindu-i de cursa prin care voise s-o înfrângă.

– Ai dreptate, răspunse el cu tristețe, n-am nimic de spus în apărarea mea...

Acum, spre ea se întorcea chipul lui Philippe. Alungă imediat fantoma lui Hubert.

– Dă-mi cheia, voi deschide eu...

Apoi, ceața se îngroșă în fața ochilor săi; o groapă neagră, apoi ideea ciudată că plutești: „Șampania... Este din cauza șampaniei, nu mai sunt obișnuită...“

Capitolul 5

Raza de soare care intră în încăpere prin deschizătura perdelelor, ajunse până la pernă. Ines se întoarse.

Un sfert de oră mai târziu, lumina o atinse din nou; oftând, își protejă fața cu amândouă mâinile și deschise ochii; era întinsă în așternut în furou. Totuși, nu-și amintea să se fi dezbrăcat și culcat. Nu-și mai amintea nimic de la intrarea în cabină, cu o seară înainte.

Ultima imagine pe care o avea în memorie era cea a lui Kervonnec, aplecat asupra încuietoarei.

Nu îndrăzni să se miște de teamă să nu-și amintească și alte amănunte în legătură cu încheierea acelei seri.

Cu ochii mari deschiși, se uita țintă în tavan, atentă să nu facă vreo mișcare. Totuși, o mare panică o cuprinse: dacă Philippe Kervonnec abuzase de ea?

Rămase nemișcată o oră, complet apatică, incapabilă să lege între ele două idei. Cu noile evenimente, pierduse aproape noțiunea timpului și a locului.

„Șocul a fost foarte dur. S-ar putea să mai aveți încă mici crize de amnezie, câteva luni. Să nu vă neliniștiți. Totul va intra treptat în normal...“

Însă ea îl revedea numai pe Kervonnec aplecat asupra ei, zâmbitor, calm și aproape tandru. Apoi groapa, ceața... Începând din ce moment oare, vocea sa atât de tăioasă se modificase brusc?

– Dă-mi cheia...

Cheia! Se așeză deodată și privi cu îngrijorare în jurul ei. Cheia era pe noptieră. Așadar, nu putuse închide cabina din exterior... Dar dacă n-o lăsase deschisă decât foarte târziu, ieșind din camera sa... Dimineața?

Dar era oare dimineață sau deja după-amiază? Trebuia să afle. Totul era atât de confuz în mintea sa. Apăsă instinctiv pe butonul soneriei. Aproape imediat o bătaie discretă în ușă semnală sosirea stewardului.

– Intrați, spuse ea.

Era un tânăr frumos, ca toți angajații care frecventau culoarele cabinelor de lux. Zâmbea cu un aer liniștit, mulțumit de persoana sa.

– Doamna a dormit mult.

– Într-adevăr. Nu știu ce oră este... ceasul meu s-a oprit și...

– Este ora treisprezec și treizeci și patru de minute, o anunță el.

– Cum? Așa de târziu?

– Doamna n-a cerut să fie trezită.

– Într-adevăr. Aș vrea o cafea și niște brioșe. Nu vreau altceva la prânz.

– Mai ales că astăzi, al doilea serviciu era avansat. Vom acosta într-o jumătate de oră.

– Unde?

– La Patnos! exclamă tânărul bărbat foarte surprins. De altfel, domnul Kervonnec ne-a recomandat să v-o amintim, dar cum n-ați sunat...

– Domnul Kervonnec? Și când a făcut această recomandare?

– Ei bine, în dimineața aceasta, spuse stewardul cu un zâmbet pe care ea îl considera îngrozitor de ambiguu.

– Foarte bine. Mulțumesc.

Era nerăbdătoare să rămână singură și nu mai dorea cafea. În cazul în care Kervonnec îl văzuse pe steward dimineață, însemna că... Da, fără îndoială își petrecuse noaptea lângă ea.

Era înspăimântată. Memoria îi reveni, parțial. Își amintea acum de conversația lor de pe punte și întoarcerea în salon. Dansaseră și, la un moment dat, avusese impresia că el încetase s-o mai judece cu ironie.... Acum înțelegea mai bine această perfidă schimbare de atitudine. Cu câtă precauție o ajutase să ajungă în cameră. Vocea era într-adevăr blândă, tonul aproape prietenos... Cât de naivă fusese încă o dată!

„Poate am băut prea multă șampanie, se gândi ea, dornică să se convingă că în nici un caz nu putuse consimți... Câteodată, și Hubert încercase s-o îmbete... Oare ce fatalitate o abandona astfel unor bărbați fără scrupule? Și ce slăbiciune de neiertat o făcuse să tolereze din prima seară aroganța și familiaritatea acestui bărbat?“

Se ridică și făcu un duș foarte rece pentru a încerca să alunge toropeala care îi rămăsese în minte. La întoarcerea stewardului, era deja gata.

– Vom întârzia puțin, declară tânărul bărbat punând o tavă pe masă; trebuie așteptate șalupele și marinarii nu sunt niciodată grăbiți la ora siestei.

– Șalupele? Pentru ce?

– Pentru a merge pe insulă. Ulysse rămâne în larg și pescarii din Patmos vin să ia călători în șalupe.

Stewardul dispăru.

Fără nici un gest spre tavă, termină în grabă să-și pieptene părul. Gesturile executate automat o ajutară să lupte împotriva panicii care o asalta treptat. Pentru prima dată din timpul sejurului său în spital, nu aruncase nici măcar o privire în oglindă.

De obicei, în momentul în care se trezea, dădea fuga să-și examineze trăsăturile, să le studieze mimicile, să se obișnuiască până la urmă cu noul aspect. Probabil că în acea dimineață nu dorea să întânească imaginea celei pe care Kervonnec o sedusese într-un mod atât de brutal.

Totuși... Patul era aproape nedesfăcut. S-ar fi spus că un singur trup, frânt de oboseală, se adâncise într-un loc și rămăsese nemișcat toată noaptea...

Cu o fantezie care o înspăimânta, încercă să-și imagineze trupul lui Philippe întins langă al său și descoperi că era mai mult tulburată decât revoltată de această eventualitate.

Era oare în curs să inventeze astfel o întâmplare conformă cu dorința sa secretă?

Dar stewrdul îi vorbise pe un ton atât de firesc despre Philippe și evocase fără nici o jenă conversația lor de dimineață... N-ar fi folosit termenul dacă ar fi fost vorba de noapte.

Era posibil ca memoria să-i refuze cea mai mică amintire? Și această amnezie nu era oare într-un fel o confirmare a ceea ce probabil se întâmplase între Philippe și ea?

În timp ce orgoliul i se revolta împotriva acestui abuz de încredere, trebuie să admită de asemenea că această

eventualitate o tulbura. Inima îi bătea la ideea că... Nu. Era imposibil. Chiar epuizată, ar fi reacționat, s-ar fi apărat.

Dar până acum fusese cu adevărat capabilă să reziste, să-i refuze acestui bărbat seducător cel mai mic sărut? Fugise de mângâierile sale? Dimpotrivă, emoționată, tulburată, se prefăcuse doar că le suportă, în timp ce o parte din ea le dorise, le savurase. Chiar și în această clipă în care incertitudinea o chinuia, se temea în egală măsură de cele două ipoteze: ca el să fi plecat, ca el să fi rămas.

„Domnul Kervonnec mi-a spus să vă anunț... Domnul Kervonnec...“ De ce oare rostise rostise stewardul atât de firesc numele călătorului?

Ideea unei complicități între cei doi bărbați provocă în ea o tresărire a conștiinței. Trebuia neapărat să afle...

Sună din nou.

De data aceasta, pentru a-l primi pe steward, stătea în picioare în mijlocul camerei, foarte dreaptă în rochia de bumbac albastră ca cerul, a cărei jupă largă îi punea în valoare finețea taliei, grația încântătoare a bustului.

– Doamnei nu i-a plăcut? remarcă tânărul bărbat privind tava intactă.

Ea nu răspunse la întrebare și atacă, foarte distantă:

– Mi-ați spus că cineva v-a cerut să mă aunțați despre sosirea noastră la Patmos?

– Da. Domnul Kervonnec.

– Și… Cum de cunoașteți numele acestui domn?

– Pentru că, răspunse celălalt cu un zâmbet surprins, toți de aici îl cunoaștem pe domnul Kervonnec; de altfel, îl și iubim.

– De trei zile de când se află pe navă, ați avut timp să-l apreciați?

– De trei ani!

– Cum? Este a treia sa croazieră?

– Aici, el nu este în croazieră, este acasă! Rămâne pe Ulysse timp de trei luni vara și se ocupă de grupuri de studenți.

– Ah, înțeleg, într-un anumit fel, este angajat ca ghid.

– Da, însă pentru că vrea el.

– El? Ce vreți să spuneți?

– Este fiul domnului Kervonnec!

– Bănuiam, într-adevăr că poartă numele tatălui său, replică Ines oarecum agasată, dar nu era cazul, dacă n-ar fi fost totuși profesor de limba greacă!

– Haideți, doamnă, dacă nu era fiul armatorului...

– Fiul...

– Ei da, spuse cu mândrie stewardul, cu un aer încântat de acest interogatoriu care-i dădea importanță. Domnul Kervonnec tatăl, Jean Kervonnec, este patronul nostru. Are mai multe vapoare...

Niciodată până atunci, Ines nu făcuse o apropiere între numele lui Philippe și cel al celebrului armator care dispunea pe Mediterana de o flotă cu mai multe ambarcațiuni de turism și de comerț.

– Poate doamna vrea să știe mai multe? întrebă tânărul steward cu un zâmbet maliții.

– Ba nu, deloc, puteți pleca, ripostă Ines roșind.

În realitate, i-ar fi plăcut să pună mii de întrebări, dar zâmbetul ironic al tânărului bărbat o opri. Cu siguranță, n-ar fi rezistat să nu-i dea socoteală fiului patronului său despre curiozitatea noii sale cuceriri.

Oare de ce mințise? Se prezentase ca un bărbat cu venituri modeste, care disprețuia banii și-i critica pe privilegiați. Și iată că afla că era moștenitorul unei imense averi... Ce plăcere

încerca în această înșelătorie? Disprețul pentru avere nu-l împiedicase să folosească vapoarele tatălui său să seducă în timul verii tinere adolescente, conducându-le în jurul Mediteranei sub un pretext cultural... În realitate...

„În realitate, ești extrem de feminină, îi spunea uneori Hubert, dar te aperi cu înverșunare în brațele mele, de orice sensibilitate. Ești așa de pornită împotriva mea!“

În acele momente Hubert avea un aer aproape triumfător. Oare Philippe se amuzase la fel la ideea că putea abuza atât de ușor de ea? Practica în mod sistematic acest joc în timpul croazierelor? În acest caz, probabil că tocmai se felicita și el pentru femintatea sa! Și asta îi va spori disprețul pentru bogătașele leneșe, călătorind pentru plăcerea lor sau pentru a-și compensa plictiseala din escală în escală.

Se bătu cu putere în ușa cabinei. Ea se duse să deschidă:

– Ce seară, izbucni Marjorie, instalându-se fără fasoane pe patul desfăcut. N-aș fi crezut niciodată! Dar vin să-ți cer sfatul.

– Mie! exclamă Ines cu o amărăciune pe care amabila americancă nu o putea bănui.

– Desigur. Am încredere în tine de când m-ai avertizat și Gregory Smith este poate un bărbat întreținut de femei…

– Gregory Smith?

– Bărbatul cu care am dansat ieri toată seara. Are fabrici de mobilă în Florida...

– Domnul blond, cu părul tuns ca o perie?

– Exact, spuse ea cu un zâmbet înduioșat. Mi-a plăcut imediat, dar...

– Eziți?

– Știi, spuse Marjorie roșind, eu sunt o fată bătrână, parcă așa spuneți voi în limba franceză?

– Vrei să spui că n-ai fost încă niciodată căsătorită?

– Asta este. Tatăl meu îmi atrage mereu atenția, spune că suntem bogați și că tinerii sunt foarte interesați... Gregory caută o soție de mult timp. Are cincizeci de ani...

– Nu-i arată! exclamă Ines.

– Asta i-am spus și eu. Pe scurt, pretinde că imediat ce m-a văzut...

– A știut că vei fi tu sau nimeni?

– Voi franțuzoiacele, intuiți atât de bine sentimentele altora! exclamă americanca vizibil impresionată de intuiția noii sale prietene! Mi-a propus să luăm avionul spre Florida, imediat după sosirea la Atena.

– Să întrerupi croaziera? Dar este foarte romantic! O adevărată dragoste la prima vedere, așadar?

– Eu nu sunt Julieta și el nu este Romeo, oftă ea, și nu știu ce să cred despre propunerea sa...

– Este un bărbat frumos, se grăbi Ines să facă remarca, și dacă vrea să te ia de soție, nu este un bărbat care trăiește pe seama femeilor...

– Există atâtea femei frumoase la bord. Mă întreb...

– Haide, Marjorie, îți faci complexe de liceană. Poți să placi multor bărbați!

– Philippe Kervonnec mi-a spus același lucru adineaori...

– Philippe?

– Da, am luat micul dejun împreună în sufragerie. El s-a trezit mult mai devreme decât mine. M-a încurajat când i-am vorbit. După el, Gregory nu poate ști cine sunt...

– Dar... Și el, de unde știa?

– I-am explicat eu însămi problema. Tatăl meu mi-a lăsat toată averea sa și eu sunt cea care conduce uzinele. El trăiește la Cannes tot anul...

– Așadar, ești foarte bogată, Marjorie?

– Da, recunoscu ea lăsând capul în jos. Avem aproximativ o mie de camione de livrări... o afacere foarte mare...

– Dar dacă Philippe te-a liniștit...

– M-a sfătuit să am încredere, să nu mă gândesc mereu la averea mea, crede că este nesănătos să ai o asemenea teamă... Este adevărat că domnul Kervonnec avea un aer atât de optimist în această dimineață, vedea totul în roz...

– Adevărat? remarcă Ines roșind, dar de data aceast de mânie și nu de emoție.

– Da. Mi-am spus că fără îndoială ai un amestec în asta și m-am bucurat, draga mea, erai atât de tristă când ai sosit pe vapor...

– Și acum sunt mai puțin?

– Ești mult mai în formă și chiar și mai frumoasă, dacă asta este posibil!

– Marjorie, ești prea entuziastă!

„Pasagerii care doresc să viziteze insula Patmos și mănăstirea sunt rugați să se adune pe punte. Șalupele îi vor conduce în port."

– Vei merge? întrebă Ines.

– Nu. Gregory ar vrea să profităm de această escală care va goli vaporul de călători, pentru a vorbi despre viitorul nostru...

– Eu mă voi duce, spuse Ines pe un ton hotărât care o surprinse și pe ea însăși. Doresc foarte mult să cunosc insula unde Sfântul Ioan a scris Apocalipsa!

Părăsiră cabina împreună.

Cinci minute mai târziu, Ines de Coucy, rezemată de cabina șalupei, admira marea, cerul, colinele conturate la orizont și înșiruirea de insule care anima peisajul. Alte ambarcațiuni

mergeau alături de a sa. Piloții se interpelau în mod familiar în limba greacă. Pe una dintre șalupe, Ines îl zări așezat la pupa și stând de vorbă cu stăpânul, pe Philippe Kervonnec.

„O altă manieră de a-și folosi cunoștințele", își spuse ea încercând să-și alunge emoția care-i făcea inima să palpite.

În realitate, nu se putea împiedica, de când îl văzuse, să nu-l spioneze cu curiozitate pe cel care, poate, îi fusese amant de-o noapte. Doar la această idee în ea se aprindea un incendiu de senzații. Soarele făcea să lucească părul negru, subliniind perfecțiunea profilului... Nu putea zări corpul bărbatului cu care noaptea trecută...

„Dau prea multă importanță acestei întâmplări neplăcute, se dojeni ea. Dacă duceam viața multora din tinerele fete de vârsta mea, n-aș fi ajuns la căsătorie o neștiutoare și poate, da, poate nu m-aș fi căsătorit cu Hubert, deoarece n-aș fi fost atât de ușor de înșelat de jocul lui. Trebuie să încerc să iau mai ușor o întâlnire pe care alte femei în locul meu, ar fi considerat-o doar picantă și plăcută..."

Cu toate acestea nu se putea împiedica să-și imagineze pieptul musculos, pielea bronzată, îmbrățișarea lui Philippe. Îi va reveni vreodată amintirea acelei nopți? Oare vorbise, făcuse mărturisiri? Ce făcuse în timp ce epuizarea și poate amețeala, o abandonase capriciilor acestui tânăr frumos obișnuit să seducă? De altfel, i se părea aproape mai tulburător să nu-și amintească, o parte din ea gusta misterul, neobișnuitul situației.

În această incertitudine, privirea îi trecea de la peisajul liniștit la silueta lui Philippe, pe care distanța o făcea puțin neclară. Amestecul de presupuneri și amintiri, evocarea sărutărilor lor, apropierile pe furiș, o înfierbântau. Pentru a încerca să-și revină, respiră adânc briza care-i lovea obrajii, tăindu-i respirația.

Deodată, Kervonnec se ridică și făcu un semn larg. Ea întoarse capul. Atunci, auzi cuvinte întretăiate de vânt și distanță...

„Tu... fermecătoare... Elegantă..."

Indiscutabil, râdea din nou de ea. Rezistă tentației de a se întoarce, nu trebuia să mai accepte, niciodată... pentru a scăpa de vocea lui Philippe se concentră asupra manevrelor pe care le făcea pilotul cu șalupa pentru a se apropia de digul portului, care ieșea în mare.

Patmos era de acum aproape. Satul etajat pe colină era orbitor de alb în lumină. Mai sus de aglomerație, mănăstirea din cărămidă de culoare închisă, încorona ansamblul.

Pe chei, era o cafenea mare cu terasă, ocupată de jucători de cărți și de domino care vor fi în curând înlocuiți de consumatori mai puțin pitorești: cpasagerii de pe Ulysse, cu aparatele lor de fotografiat și veșmintele lor multicolore. Indiscutabil, sosirea șalupelor le tulbura liniștea.

Doar în momentul în care vru să se deplaseze pentru a părăsi șalupa, Ines de Coucy observă cu jenă că vântul din larg îi lipise jupa largă de corp, cu mult deasupra genunchilor și că fără îndoială călătorise astfel o bună parte din drum. Se simți roșind la ideea că Philippe remarcase incidentul și chiar îl subliniase printr-o glumă. Putuse chiar să tragă probabil concluzia unei anumite intenții din din partea sa?

Pentru a nu risca să se afle în prezența lui, îndată ce puse piciorul pe pământ, tânăra femeie se îndreptă spre centrul satului, lăsându-și tovarășii de călătorie să se adune în jurul autocarelor care îi vor conduce la mănăstire. Făcea mai bine să renunțe la această vizită decât să riște să înfrunte iar un bărbat căruia știa că era incapabilă să-i reziste, în ciuda ranchiunelor sale.

Curând, adăpostită de împletitura capricioasă de străduțe, Ines se simți în siguranță. I se părea că absolut nimic n-o va atinge în mijlocul acestui sat plăcut în care pereții albiți cu var, florile ce se cățărau pe fațade și grădinițele frumos împrejmuite, formau un univers poetic și plăcut.

– Ați venit pe insulă?

Se întoarse. Un bărbat tânăr, înalt și blond era instalat pe un zid și o interpela în engleză. El zâmbi. În spatele lui, în jos, era o pășune motană în pantă lină spre o casă joasă. O capră albă păștea liniștită sub un mic măslin.

– Nu. Sunt în trecere.

– Atunci, cu Ulysse?

– Da. Fac parte dintre invadatori.

– Ne-am obișnuit, spuse el, speram că sunteți noua vecină. O așteptăm cu nerăbdare: este o englezoaică ce a închiriat casa pe care o vedeți în fața casei mele.

– Ce vilă frumoasă!

– Da. Vi s-ar fi potrivit foarte bine. Sper că adevărata locatară să fie la fel de frumoasă ca dumneavoastră!

– Îmi pare rău că nu sunt eu aceea. Mi-ar plăcea și mie să am o casă pe această insulă. Totul aici este este atât de liniștit.

El sări și veni să se plaseze în fața ei. Era înalt, robust, îmbrăcat doar cu un costum de baie și ținea în mână o mască pentru scufundări subacvatice.

– Mă duceam să mă scald, îi explică el.

– Este atât de frumos, remarcă Ines sobră.

– Și totuși, sunteți tristă...

– Oh, nu! Nu sunt deloc tristă, protestă ea puțin contrariată, sunt doar puțin dezavantajată, merg greu...

– Un accident?

– Am căzut de pe bicicletă. O poveste prostească și fără importanță.

– Și asta vă împiedică și să înotați?

– Da, afirmă ea, încântată să aibă un motiv credibil de a-l îndepărta pe tânărul bărbat!

– Păcat. V-aș fi arătat plaja mea. Este puțin mai departe, de cealaltă parte a colinei și trebuie întâi să urci, apoi să cobori...

– Într-adevăr îmi pare rău, afirmă Ines care, într-o oarecare măsură era sinceră. Cu un asemenea însoțitor liniștit, n-ar fi avut nici o problemă și ar fi putut trăi câteva ore de relaxare.

– Sunteți atât de frumoasă! declară el grav. Dar probabil vi s-a spus destul de des...

– Nu-i așa? Într-adevăr, doamna este încântătoare, dar imaginați-vă că asta pare s-o enerveze! Exclamă o voce de bărbat deasupra lor.

– Soțul dumneavoastră, cu siguranță? spuse tânărul bărbat în șoaptă; îmi pare rău...

– Într-adevăr, spuse Ines tulburată de această apariție bruscă și doritoare să simplifice situația.

– Atunci, vă las, afirmă tânărul puțin iritat, nu-mi plac geloșii. Vă urez curaj!

Se îndepărtase deja.

Ea înălță capul.

– De ce te amesteci?

– Pentru că mă privește! O cădere de pe cal, un accident de bicicletă! Ce imaginație!

Purta un trening alb din material plușat, care-i punea în valoare chipul bronzat. Ochii i se încrețiră, mai înguști, mai ironici ca niciodată.

Un reflex de mândrie o răscoli. Se hotărî să nu se lase iar umilită și să pară și ea la fel de degajată.

– M-ai făcut să ratez o idilă fermecătoare, declară ea amuzată. Un bărbat în fiecare port, asta este deviza mea!

– Și o versiune pentru fiecare în legătură cu fermecătorul tău genunchi pe care îl arătai cu atâta ușurință adineauri, supunând marinarii greci la chinuri!

– Într-adevăr, o versiune pentru fiecare. De ce nu! Bărbații sunt naivi, cred tot ce li se spune. Tu nu m-ai crezut?

– Nu, făcu el sărind jos de pe stinghia pe care stătea, ceea ce-i smulse Inesei un strigăt involuntar de îngrijorare.

El aterizã teafăr și nevătămat și acum cobora în fugă cei câțiva metri care-l mai despărțeau de tânăra femeie.

– Ești foarte emotivă, draga mea Ines.

– Nu-mi plac mișcările bruște!

– Dacă-mi spărgeam capul pentru a te ajunge mai repede, ce-ai fi făcut?

– M-aș fi dus în sat să anunț accidentul.

– Mulțumesc.

– Aș face asta pentru oricine.

Erau din nou față în față și hotărârile Inesei se topiră. Prefera să creadă că se răzbuna mai bine ținându-i piept, dar nu îndrăznea să-și mărturisească faptul că era un pretext, un abili pentru a rămâne lângă Kervonnec.

– Așadar, sunt deja scos din inima ta? întrebă el bine dispus.

Nu era oare o aluzie ironică la concesia ce o făcuse pentru el cu câteva ore mai înainte?

– Mi-ai plăcut timp de câteva zile, într-adevăr, răspunse ea făcând un efort ca vocea să-i rămână fermă.

– Și am fost încântat de asta, crede-mă.

Astfel, el confirmă, crezând că acceptase îndrăznelile sale din timpul nopții!

În acest peisaj liniștit la care se adăuga briza răcoroasă, iată că ea se simțea descumpănită, vulnerabilă, față de acest bărbat prea frumos, prea atrăgător.

– Nu te vei duce la mănăstire? o întrebă el ridicând ochii spre colină.

– Nu, dar presupun că mica ta clasă te așteaptă acolo cu nerăbdare, cu blocnotesurile în mână, pentru a nu pierde nimic din explicațiile tale?

– Astăzi, clasa mea este în pauză sentimentală. Întotdeauna este așa a doua zi după serata comandantului. Ele au înnodat legături cu tineri cavaleri pe care-i vor uita în clipa întoarcerii lor

– Este neserios! Când trebuie să-ți câștigi existența ca tine, instruindu-ți aproapele, trebuie să ai mai multe scrupule...

El nu negă și nici nu păru măcar să observe ironia din ton, dimpotrivă, când protestă era foarte serios:

– Dar îmi fac datoria cu conștinciozitate. Ele știu mult mai multe lucruri decât la plecare, te asigur; dar ar fi un procedeu foarte neîndemânatc să le bombardez în fiecare zi cu date și evenimente atât de vechi. Sunt tinere și la urma urmei, în vacanță!

– Am aflat din întâmplare că ești un fel de specialist al croazierelor culturale...

– Într-adevăr. Și nu-mi este rușine. Se pare că ți-e necaz pe mine că prestez în societate o muncă onorabilă.

Așadar, continua să mintă cu dezinvoltură. Aerul său modest și sincer ar fi putut-o înșela mult timp pe Ines dacă n-ar fi cunoscut de acum adevărul. Kervonnec era un băiat de familie bună, care făcea pe intelectualul virtuos dar ocazional își petrecea noaptea în cabinele călătoarelor bogate.

– Am uitat să-ți spun, adăugă Ines, în speranța de a-l irita, că îmi aleg întotdeauna amanții printre săraci, este mai amuzant.

– În acest caz...

– Mi-e teamă că nu ești destul de sărac pentru gustul meu.

– Asta pentru a te folosi de autoritatea ta de femeie bogată?

– Poate. Noi suntem atât de capricioase, atât de vicioase.

– Încetează cu jocul!

El își pusese mâinile pe umerii însoțitoarei sale. La această atingere de acum familiară, ea tresări. I-ar fi plăcut să plângă la pieptul robust, dar reuși totuși să-și revină. Un seducător de profesie îi tulbura simțurile, dar lupta...

– Lasă-mă! izbucni ea.

– Haide, Ines!

Vocea era calmă și gravă, la fel de blândă ca în ajun, când o condusese cu atâta atenție în cabină. Dar oare n-o făcea iar, pentru a o înșela mai bine?

Dar rațiunea și regretul de a fi fost atât de slabă, fură din nou mai puternice. Se îndepărtă brusc de Philippe, îl respinse și sfidând orice prudență, începu să alerge spre centrul satului, pe străduța îngustă și albă, sub soarele strălucitor.

Capitolul 6

Era prima ei victorie! Era totală. Nu se întorsese nici o clipă pentru a-i răspunde lui Philippe care o striga și rezistă să nu se întoarcă din drum.

Așezată în fața digului ce înainta în mare; în cafeneaua pe care o remarcase la sosire, Ines își revenea. Poate foarte curând nu va mai fi femeia fragilă care se speria de orice, de la ieșirea sa din clinică. În timp ce-și regăsea încet răsuflarea, era foarte fericită de revenirea puterilor și de asemenea a mândriei sale. De ce oare nu intervenise acest reflex de apărare imediat, la prima întâlnire cu Kervonnec?

În spatele ei, în timp ce se străduia să se grăbească, vocea lui Philippe strigase:

– Ines! Genunchiul tău! Ines, nu uita că ești încă fragilă.

De unde deținea acest amănunt dacă nu din faptul că-i cunoștea cicatricea de pe corp?

Trebuia totuși să recunoască, avea o reală îngrijorare în voce când o rugase să se oprească. Această neașteptată solicititudine din partea unui bărbat atât de indiferent și insolent de obicei, o încurajase chiar să-și continue alergarea.

– O cafea grecească vă rog, fără prea mult zahăr...

Chelnerul îi zâmbi. Înțelegea limba franceză și chiar o vorbea destul de bine.

– Noi spunem aici „metrios“. Ați vizitat satul?

– Da, este foarte frumos.

– Ați închiriat o casă?

– Nu. Din nefericire. Sunt cu pasagerii de pe Ulysse.

Zâmbetul chelnerului dispăru imediat. Nu-i reproșa asta. Pentru locuitorii insulei, valul regulat de vizitatori strica în fiecare după-amiază destul de plăcuta oră de siestă. Preferau străinii în stare să împartă cu ei pentru câteva săptămâni viața de pe insulă.

În timp ce-și savura primele înghițituri de cafea, îl văzu pe Kervonnec ajungând în piață. În mod vizibil, o căuta. Îi făcu plăcere să-l vadă mergând încolo și-ncoace, întrebând pescarii care-și reparau plasele, ducându-se pe zidul ce pătrundea în mare ca să vorbească și cu proprietarii șalupelor ancorate în așteptarea întoarcerii călătorilor de pe Ulysse.

Deodată, unul dintre marinari arătă cu brațul întins spre cafenea. Kervonnec urmări gestul din ochi și cu siguranță o zări, deoarece porni imediat pe drumul din direcția terasei.

În trening, părea și mai înalt și mai atletic. La trecerea sa, femeile așezate la mese își îndreptau privirea asupra lui. Simți o ciudată plăcere.

– Este o minune că ai ajuns fără să te împiedici! exclamă el. A fost o sfidare ridicolă și periculoasă!

– Încetează cu aceste mici manevre, domnul Kervonnec, începând de ieri, cred că nu mai avem nimic să ne spunem.

– Ba, dimpotrivă! De acum, îmi poți vorbi fără să te mai ascunzi permanent în spatele unei măști.

„De acum“, asta voia să însemne: „acum când am făcut dragoste“? Cât despre mască...

– O mască, sublinie ea ironic. Ce glumă elegantă!

– Nu-mi imaginam că te deranjează atât de mult. Aseară aveai mai multă încredere așa că am dedus...

„Mai multă încredere“. Fără îndoială că, amețită, vorbise și îi povestise prostește nenorocirea sa unui bărbat care nu cerea decât s-o asculte. Așadar, îi cunoștea secretul. Dar atunci, de ce continua s-o persecute?

– Pentru că nu mai am nimic să-ți ascund, ar trebui să încetezi să mă urmărești, credeam că îți plac doar misterele, nu femeile.

– Mulțumesc pentru că ți-ai amintit!

Întorsese totul în avantajul său și, în clipa în care era sigură că este destul de puternică pentru a rezista, o dezarmase doar cu o reflecție, cu un zâmbet în același timp arogant și ironic, ce-l făcea să măsoare puterea pe care o păstra asupra ei.

„Și dacă îl iubesc?“

Această idee o revolta. Nu iubești un bărbat care a abuzat de tine într-un mod atât de vulgar.

Cu toate acestea o curiozitate irezistibilă îi înlocuise deja indignarea. Fără să vrea, tânăra femeie îi privea admirator trupul lui Philippe, îi recepționa gesturile, forța lor calculată, ușurința lor. Astfel misterul schimbase tabăra. De acum, ea era cea care-și punea întrebări. Oare ce se întâmplase în realitate în cabină? Profitase în mod laș de o parteneră inconștientă sau dimpotrivă, trupurile lor se căutaseră, se iubiseră, unite într-o plăcere comună?

Ochi îi măsurau silueta înaltă, remarcând încă o dată părul creț și negru de pe piept și pe care treningul întredeschis îl lăsa să se zărească. Imagini tulburătoare îi reveniră. Simți chiar

atingerea părului de pe piept pe obraz în ziua în care o luase în brațe după ce căzuse la piscină. În acea zi, pieptul musculos păstrase picăturile de apă ca pe niște stele sclipitoare.

Dorința o cuprinse din nou, în timp ce el lua loc în fața ei și chelnerul tocmai glumea cu el în limba maternă, cum faci cu un vechi prieten.

– Mă felicită că am știut să mă fac acceptat la masa ta. Te găsește atât de frumoasă...

– Mulțumește-i din partea mea! Omagiile sunt necesare leneșelor de genul meu. Eu nu trăiesc decât pentru cuceririle mele, chiar trecătoare.

– Nu te face antipatică, pentru că nu ești.

– Fiecare dintre noi se prezintă semenului sub aparența pe care și-o alege, tu ești cel mai în măsură să mă înțelegi.

– Sunt cel mai în măsură să știu că ești fixată pe o problemă imaginară, care îți dă numai griji. Crede-mă, regret asta mult pentru tine.

Ei i se făcu din nou frică. Nu făcea aluzie la confidențele pe care le-o fi făcut, în timpul nopții lor comune?

Dar în timp ce-și punea întrebări fără răspuns, supraveghea cu complezență chipul energic. Buzele ferme marcau ironia malițioasă a expresiei. Această gură frumos conturată o fi oferit mângâieri trupului ei? Cât de ciudată era situația sa începând de dimineață. Philippe se afla în fața sa și totuși nu era capabilă să îndrăzească măcar o întrebare care ar fi lămurit-o.

– Ce ciudată este situația noastră, remarcă el cu nonșalanță lăsându-se puțin pe spătarul scaunului.

Ines tresări din nou. La ce se gândea oare, făcând această remarcă? Trebuia să pară că înțelege și să intre în joc la fel de indiferentă ca el.

– Într-adevăr, se auzi răspunzând râzând, dar dacă te gândești mai bine, este de asemenea o situație clasică. Eu nu am nimic să te învăț despre croaziere și idilele trecătoare, pentru că ești un obișnuit al acestor plimbări pe Mediterana.

Îl privea, provocatoare în aparență, dar în realitate atât de tulburată, atât de speriată de atracția fizică pe care o păstra asupra sa, încât era gata să plângă.

– În tot cazul, sunt un obișnuit la mănăstire și în Patmos. Îți propun să te conduc până sus. Pe insulă sunt trei șoferi de taxi, dintre care unul îmi este prieten. Este foare mândru de talentele sale de ventriloc!

– Este ventriloc? exclamă Ines, amuzată fără să vrea de acest amănunt.

– Ei da!

Râdea și el din toată inima. Fulgerător, ea se gândi că era minunat să râdă amândoi. Apoi întrebă:

– Cum ai putea să-l întâlnești?

– Este acolo, spuse el, indicând interiorul cafenelei unde continuaseră, la adăpos de intruși, două partide de domino.

– Ei bine, du-te și caută-l!

El se ridică imediat. Ines știa foarte bine că tocmai renunțase la toate hotărârile sale înțelepte în privința lui Philippe.

„Nu pot să vin la Patmos și să nu văd mănăstirea“, se liniști ea cu o nesinceritate care n-o înșela decât pe jumătate.

– Iată-l pe prietenul nostru Tsavaras.

Ines salută un bărbat mai în vârstă care zâmbea cu amabilitate.

– Evident, spuse Philippe, nu știi nimic! Ne va face un număr imediat ce vom fi în mașină și va trebui să te lași dusă.

– Promit, spuse ea.

– Și pentru început, să mai luăm o cafea cu talentatul nostru șofer.

– Sper că știe să și conducă, glumi Ines pe care sosirea lui Tsavaras o eliberase în parte de tulburarea sa față de Philippe. Șoferul făcea escapada nevinovată.

– Conduce foarte bine. Vei vedea. Ne va oferi o plimbare foarte frumoasă și îți promit că nu vei regreta că ai acceptat.

Cei doi bărbați schimbară câteva cuvinte în limba greacă. Ines asculta cu plăcere acea intonație plăcută și sonoră în același timp. Această conversație la care ea nu putea să ia parte o odihnea, îi permitea să-și lase gândul să zboare fără nici o țintă.

O dată împărțită cafeaua prieteniei, urcară toți trei în vechiul Buick al lui Tsavaras și porniră în călătoria în jurul micilor golfulețe și a colinelor.

Ines n-avu deloc timp să privească peisajul și își dădu seama încă o dată prea târziu, că Philippe Kervonnec înțelegea să se folosească de plimbare pentru a face să renască în ea toae farmecele dorinței.

Fără un cuvânt, o atrase spre sine și puse cu autoritate stăpânire pe buzele ei.

Cu amândouă mâinile prinse între degetele suple și puternice ale lui Philippe, se lăsă să alunece spre spătarul scaunului și întinsă, gusta plăcerea de-a se simți topindu-se și ruptă de realitate în fața acestui bărbat pe care nu reușea să-l deteste. Un fel de somnolență foare plăcută pusese stăpânire pe mintea ei, îi cuprinsese și trupul. Parcă ar fi căzut într-un nor de puf moale care o purta și o legăna.

Hotărât lucru, lupta era inegală. Kervonnec, strecurându-și brațul în jurul taliei sale, o ridică ușor pentru a o strânge lângă el.

Cu ochii închiși, recunoscu lângă pieptul său atingerea puțin aspră a materialului plușat al treningului, apoi obrazul său întâlni pielea netedă a gâtului. Se abandonă timp îndelungat, fără să reușească să-și revină în simțiri.

– Poți fi atât de docilă și fermecătoare, îi murmură el la ureche.

Ea tresări, deschise ochii și încercă să se elibereze... Dar în acea clipă el îi dădu brusc drumul și rezemându-se de geamul portierei, declară pe un ton indiferent.

– Ne vom opri înainte de mănăstire pentru ca să poți admira vederea...

Ea bângui o acceptare.

Părăsind mașina, observă că tremura și făcu cu greu cei câțiva pași care o despărțeau de parapetul ce dădea spre mare.

Peisajul se schimbase. În timp ce interiorul satului și portul degajau calm și gingășie, Patmos, văzut de sus de pe coline apărea ca un decor grandios. O parte din înălțimi era acoperită cu o vegetație sălbatică și parfumată în care roci enorme păreau că fuseseră răsucite de vreun uriaș.

În timp ce contempla panorama, Philippe se apropie și-și trecu mâna în jurul umerilor săi. Ea se îndepărtă brusc:

– Lasă-mă, îi spuse cu iritare; n-am nevoie de solicitudinea ta!

Această izbucnire îl făcu să zâmbească pe șofer care, alături de ei, se așezase pe un zid, întorcând cu hotărâre spatele peisajului.

– Atenție, anunță Philippe, este momentul de a-i face plăcere lui Tsavaras, își face numărul!

Cum ea ridică din umeri și se rezemă de zid pentru a privi falezele adâncite în golfuri, auzi o voce strigând:

– Tsavaras! Tsavaras!

În mod inconștient, căută locul de unde putea veni chemarea... Apoi îl văzu pe Philippe și pe însoțitorul lui schimbând o privire triumfătoare și înțelese șiretlicul:

– Așadar, acest talent de ventriloc te amuză foarte mult! exclamă ea fără să zâmbească. Ești un personaj curios! Te fascinează cele mai banale lucruri...

– De ce ești atât de rea? protestă el. Prietenul nostru este mândru de talentul său. Trebuie să te pricepi să-i faci plăcere...

– Sunt mișcată de dragostea pentru aproapele tău!

– Ai mare necaz pe mine?

– Dar de ce aș avea necaz pe tine? răspunse ea făcând un efort pentru a părea surprinsă.

– De exemplu, pentru că nu-ți displac, cu toate că ai vrea să mă faci să cred asta.

Era la câțiva metri de ea, în soare, dominând-o cu statura și siguranța sa, și-i zâmbea.

Ines îi susținu privirea ironică; în realitate, încă o dată Philippe îi apărea ca un simbol al fatalității. Nu-i mai amintea de Hubert, o înspăimânta tot mai puțin, dar această evoluție a reacțiilor sale i se părea și mai alarmantă. Își spusese că numai trupul său era interesat și că o atracție fizică, chiar destul de puternică, putea dispărea, dar nu mai reușea să lupte cu plăcerea de a fi lângă acest bărbat, care totuși nu rezista niciodată tentației de a o umili.

Nu-i răspunse și se întoarse. Ce ar fi putut spune? Era încă înfierbântată de mângâierile și sărutările lui. El, dimpotrivă, se desprinsese de ea cu bruschețe și indiferență. Într-un anumit fel, avea dreptate: îi plăcea teribil. Îl auzi pe Tsavaras intervenind și cei doi bărbați își reluară conversația misterioasă pentru ea. Întoarsă spre mare, încerca să-și regăsească liniștea.

Deodată, pe o pajă în josul colinei pe care se aflau se observă o persoană care se scălda, ieșind din apă. Ducea un pește de dimensiuni impresionante... Ea simți dorința de a-i face un semn, de a-l felicita pentru captura sa. Era tânărul bărbat blond pe care-l întâlnise la sosirea în sat. În compania sa, poate ar fi regăsit, cu plăcerile scăldatului, gustul pentru o viață rezonabilă și sănătoasă... Dar îl îndepărtase și acum Philippe Kervonnec se afla în spatele ei, râzând în compania șoferului. Poate chiar ea era cea despre care cei doi bărbați glumeau bine dispuși.

– Ai o existență foarte dificilă, o făcuse să remarce Hubert cu cruzime, căsătoria noastră îți aduce multe, de aceea n-am ezitat să-ți mărturisesc intențiile mele...

Îi adusese într-adevăr confortul care-i lipsise întotdeauna, dar știa bine că până atunci, nu-i lipsise dragostea și afecțiunea. Mama sa și cu ea trăiseră împreună în armonie până la sfârșit...

– Pari teribil de gânditoare, aproape la fel ca în prima seară, când te-ai speriat atât de tare de mine pe puntea vaporului.

Ea se întoarse pentru a-i răspunde. El zâmbea, privind-o cu o evidentă amabilitate.

– Nu m-ai speriat.

– De acord. Nu discut acest lucru. Dar ești preocupată în timp ce lumina și frumusețea ne înconjoară și când mănăstirea ne așteaptă cu icoanele sale minunate...

– Nu voi merge la mănăstire.

– Ah, nu? Tsavares va fi decepționat!

– Vreau să mă întorc imediat.

Vorbea cu o voce distantă dar lipsită de inflexiuni, pe care-i fu greu ei însăși să și-o recunoască. Insistă totuși:

– Să luăm mașina și să ne întoarcem în port.

– Cum vrei...

Pentru prima dată, el nu încercase s-o convingă. Cu siguranță era convins că nu va ceda.

Se așezară din nou unul lângă altul. Mașina demară. În clipa aceea, Ines observă că era mai relaxată, mai puțin crispată... Ca șI cum, de când pusese piciorul pe pământ, așteptase momentul să se afle din nou.

Îi era teamă să înțeleagă și totuși, trebuia să accepte evidența: își dorea să se afle din nou lângă acest bărbat care-i supunea conștiința la chinuri, dar îi fermeca simțurile și o transporta într-o lume de emoții și de dorință pe care n-o cunoscuse niciodată până atunci.

– Îți cunoști bine puterea asupra bărbaților! Dar nu ți se poate reproșa că te folosești de ea!

O spusese pe un ton calm, ca și când constata o evidență. Se simțea ciudat de măgulită și asta îi dădu destulă siguranță pentru a glumi:

– Puterea mea? Mai degrabă a ta! Cea care oricum ți se atribuie!

– Ai reflexul de a fugi de realitate. Nu știu ce te împinge la asta. Caracterul tău? Împrejurări pe care nu le cunosc? Oricum, nu poți nega atracția care ne apropie de când ne-am întâlnit. Și am convingerea că nu este numai pentru frumusețea ta, ci...

– Încă un mister?

– Da. Un mister. Caut. Nu mă pot împiedica să nu revin la prima noastră întânire, la expresia pe care o aveai când privirile ni s-au întâlnit pe punte...

– Iar?

– Sunt sigur că punctul de plecare este acolo, dar pentru moment încă îmi scapă.

Se apropiase de ea.

Mașina cobora încet pe alt versant al colinei, ce deschidea o panoramă mai sălbatică și rocile tăiate înaintau în golfulețele de nisip alb.

Emoționată fără voia ei de peisaj și de asemenea, trebuia să admită asta, de tonul brusc mai relaxat al discuției, tânăra femeie se sprijini de umărul însoțitorului său.

– Așadar? Facem pace? propuse el bine dispus.

Ea își simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Pace... Nu era oare ceea ce-și dorea cel mai mult pe lume? Să se afle în pace mai întâi cu ea însăși, cu trecutul și de asemenea cu Phillippe? Fu cuprinsă de-o imensă oboseală. Nu făcea mai bine să mărturisească totul?

Cu o voce frântă, care era totuși a ei, începu prima confidență:

– Am încercat deja să-ți spun adevărul dar nu m-ai crezutt, dimpotrivă, ți-ai bătut joc de mine, m-ai respins...

– Cum? Am putut să fiu atât de crud?

– Da, pentru asemănarea...

Avea fața întoarsă spre ea. Era grav și atent. Ochii înguști o priveau atent, cu intensitate. Sub această privire, simțea topindu-se toate ranchiunele sale. Era oare destul de viclean pentru a simula astfel interesul?

– Când te-am văzut pe punte, spusee ea de-a dreptul. Erai întors cu spatele și timp de o clipă a crezut că-l văd pe soțul meu...

– Așadar, nu ești văduvă?

– Ba da, dar... Împrejurările erau atât de tulburătoare și vezi tu, nu mi-am dat seama decât mult prea târziu...

El se încruntă. Ea înțelegea foarte bine că vorbele sale puteau părea incoerente.

– Vrei să spui, reluă el zâmbind împotriva voinței sale, că m-ai luat drept o fantomă?

– Bineînțeles că nu. În sfârșit. Era o senzație penibilă, atâta tot. Am plecat în croazieră pentru a încerca să-l uit și...

– Ai avut impresia că trecutul ți se arată iar?

– Aproximativ.

– Dar îl iubeai pe acest bărbat?

Ea crezu că sesizează în ton o nuanță de agresare.

– Eu... Este prea complicat. Nu puteam să-l iubesc...

– Dar atunci de ce l-ai...

Ea cedă nevoii de a vorbi, de a-i spune, în special lui, ceea ce făcuse atâta efort să ascundă până atunci.

În timp ce o luă lângă el și o legăna încet, ea povesti dezolanta istorie: boala mamei sale, desperea amândurora, speranța imensă și înșelătoare pe care o trezise în sufletul bolnavei, sosirea lui Hubert de Coucy și iubirea pe care pretindea că o simte pentru Ines.

Tsavaras ajunsese de mult timp cu mașina în port, dar Ines vorbea încă și Philipp, vizibil surprins, o asculta cu atenție.

Totuși, ea își opri povestirea la moartea mamei sale. Restul o costa prea scump să spună.

„Nu vreau ca el să știe că sunt vinovată față de Hubert, își spuse, dar dacă nu vreau să continuu este pentru că într-adevăr n-am știut să fiu generoasă și că trebuie să ispășesc“.

În momentul când să povestească accidentul care pusese atât de brutal capăt încercărilor conjugale, se întrerupse. De

altfel, nu-i vorbise despre o cădere de pe cal? Dacă ataca acum versiunea accidentului, ar fi ridicolă. Și apoi mai era și acest chip, acest chip frumos, pe care e părea că-l admira și care nu-i aparținea, nu era cu adevărat al său.

– Pe scurt, notă el calm, după o tăcere, soarta n-a fost atât de crudă față de tine.

– Găsești?

– Desigur, continuă el cu un fel de nepăsare și de vioiciune care i se păru deplasată. Ai scurtat de timpuriu viața banală, care se anunța dificilă.

Ea avu o remușcare. De fapt, nu vorbise deloc despre schimbarea sentimentală a lui Hubert, despre descumpănirea sa, observând că-și iubea soția și că o pierduse pentru totdeauna mărturisindu-și calculul... Philippe nu trebuia să știe cât de nemiloasă fusese la rândul ei, chiar în ajunul accidentului, ironizând nevoile, sentimentale ale lui Hubert și anunțându-și dorința de a se despărți de el.

În mașină domnea din nou tăcerea.

Șoferul, discret, aștepta în exterior, rezemat cu nonșalanță de coca unei bărci mici.

Ines remarcă:

– Chiar și prietenul tău ventriloc a fost redus la tăcere. Probabil îmi poată pică pentru că am fost atât de puțin sensibilă la talentele sale!

Râseră amândoi, ca doi prieteni vechi. Cu toate acestea, contactul degetelor lor strâns înlănțuite, al umerilor, apropierea atât de tulburătoare a trupurilor își exercitau farmecele asupra nervilor încordați ai tinerei femei. Era oare blestemul lui Hubert care o urmărea, o condamna să simtă pentru un altul ceea ce simțise el însuși în zadar pentru ea?

Se înfioră.

– Ești obosită, remarcă el scurt. Trebuie să te întorci pe vapor. Șalupele sunt la chei.

Ea nu se mișca, incapabilă să renunțe la acel loc închis , în care se afla cu Philippe izolată de restul lumii. Ar fi vrut să prelungească la infinit aceeastă clipă care știa că era ultima... Trebuia să revină la realitate, să înceteze să viseze, să înfrunte viitorul fără Philippe.

Dar el nu avea aceleași motive să rămână acolo. Poate într-adevăr simțea ceva pentru ea, dar pentru câte alte femei avusese atenții timp de trei ani? Câte simțiseră în brațele sale aceeași dorință neîmplinită? Își exercitase încă o dată curiozitatea și farmecul cu una dintre „încântătoarele“ călătoare de pe Ulysse.

Îl privi. El se uita atent la mare. Profilul se contura cu autoritate. Gura fermă, aspectul voluntar, îl condamnau să placă. În legătură cu acest subiect nu avea nici o îndoială.

Totuși, o femeie cel puțin îl decepționase și-l trădase, a lui. Cine fusese această soție față de care se părea că nutrește atâtea ranchiune?

Roasă de curiozitate, ușor geloasă și jenată că este, întrebă:

– Soția ta era frumoasă, nu-i așa?

– Soția mea? Era într-adevăr ceea ce se poate numi o creatură încântătoare, dar ce greșeală în viața mea!

– De ce?

– Eram foare tânăr și destul de vanitos. Ea avea câțiva ani mai mult decât mine. Un tânăr bărbat neexperimentat este întotdeauna măgulit să stârnească interesul unei femei împlinite.

– Îmi este greu să mi te imaginez ca pe un tânăr bărbat naiv, exclamă ea fără să se gândească. Dimpotrivă, ești atât de stăpân pe tine!

– Sunt încântat că ai această părere despre mine, spuse el sobru. De fapt, mi-am dat repede seama că nu mă iubea.

– Era... blondă?

– La fel de brunetă pe cât ești tu de blondă, dar nu avea perfecțiunea încântătoare a trăsăturilor tale.

Împotriva voinței sale, Ines încercă un sentiment de triumf. Apoi se gândi cu amărăciune că regularitatea „surprinzătoarelor" sale trăsături veneau de la talentul unui chirurg estetician... Dacă el ar fi știut... Nu. N-o va ști niciodată.

Înșelându-se asupra semnificației tăcerii sale, el remarcă:

– Încrederea dintre noi nu este complet stabilită încă, nu-i așa?

– Nu complet, admise ea.

– Nici din partea mea, afirmă el destul de aspru de data aceasta. Povestea ta este foarte emoționantă, dar dacă vrei părerea mea, nu este pe deplin convingătoare. Ar fi trebuit să privești de acum înainte spre viitor, ori tu pari chinuită de un trecut... diferit de cel pe care tocmai l-ai amintit.

Era cât se poate de adevărat. El avea deja o mână pe mânerul portierei. Cuprinsă de panică la ideea că nu se vor mai afla niciodată poate atât de aproape, ea exclamă:

– Și tu? Crezi că este elegant să afișezi o asemenea indiferență pentru o moartă?

– Asta mă împiedică cel puțin să o văd pretutindeni, ripostă el cu asprime. Eu n-am nimic să-mi reproșez. M-a luat de soț doar pentru că...

Se opri brusc.

– Un secret? Și tu?

– Nu. Dar mi-am dat seama că eram gata să-ți mărturisesc un amănunt al vieții mele care nu te privește câtuși de puțin.

– Dacă voiai să-mi vorbești despre legătura ta cu bine cunoscutul armator, este inutil să te ascunzi!

– Ce? Știi că sunt fiul...

– Lui Jean Kervonnec, afirmă ea triumfătoare, fericită că marcase un punct și că-l prinsese pe picior greșit! Recunosc faptul că profesiunea ta de credință în legătură cu bogații m-a amuzat mult!

– Cine ți-a spus?

– O știam deja când te-am zărit pe punte, minți ea, pentru a-l încurca mai mult. Ceea ce nu înțeleg, este că aveai îndrăzneala să-mi reproșezi plăcerea mea pentru lux!

Îl privi triumfătoare. Dar reacția lui Philippe fu violentă și neașteptată:

– Ieși din mașină, ne vom întoarce!

– Dar...

Deja el o ajuta să coboare. Era în soare, în port.

– Să iei șalupa albastră. A doua.

– Dar... Tu nu te întorci?

– Nu. Vreau să mă plimb o clipă singur pentru a medita asupra șireteniei femeilor și mulțumi lui Dumnezeu că m-a oprit la timp, în marginea prăpastiei. Adio, doamnă de Coucy și un sfârșit de croazieră plăcut!

Era stupefiată și realmente alarmată de această mânie. Nedreptatea acestei reacții o revoltă. Nu putea accepta o atitudine atât de umilitoare.

– Ești foarte irascibil! protestă ea. Când ți se descoperă minciunile este ofensat ca un puști! Nu se potrivește cu aroganța unui seducător de proastă calitate care înșală o femeie bolnavă și pătrunde la ea pentru a-și petrece noaptea acolo!

El rămase nemișcat și o privi cu uimire:

– Dar ești nebună!

– Poate, replică ea, la capătul răbdării și cu siguranță am inventat de asemenea complicitatea dubioasă cu stewardul, care a doua zi avea un zâmbet înțelegător când a intrat în cabina mea.

– Care steward?

– Unul dintre cei pe care îi cunoști atât de bine.

– Îi cunosc pe toți în mod obligatoriu. Lucrăm împreună...

– Ah, nu! Să nu-mi spui că ești un angajat pe acest vapor ca un lucrător merituos și retribuit modest!

– Totuși este adevărat. Dar nu asta este problema! Mă acuzi că am profitat de tine...

– În acest caz o fi fost alt călător suferind de singurătate care o fi părăsit cabina mea dimineața, cu recomandarea să fiu trezită înainte de sosirea la Patmos...

– Dar nu văd ce rău am făcut cerând să ți se semnaleze această escală. Erai atât de obosită... Mi-a fost teamă... Dar ai dreptate, n-ar fi trebuit să mă preocupe acest amănunt. Te rog să mă ierți!

– Mulțumesc pentru amănunt! La rândul meu, sunt foarte încurcată că te-am decepționat atât de mult în timpul acestei nopți!

– Dar nu m-ai decepționat, eu...

– Este inutil să minți. De altfel, eu îmi reproșez mai mult decât tine acel moment de abandon. În mod incontestabil, eram epuizată, inconștientă...

– Erai complet adormittă...

– Și recunoști asta fără nici o jenă?

– Pune-te în locul meu, spuse el pe un ton aspru; ce altceva puteam face?

Iată. Mărturisea că profitase de ea fără scrupule, zâmbea ca și când era vorba de un fapt nesemnificativ și, în timp ce se

desfășura această scenă jignitoare, ea nu se putea împiedica să nu regrete, da, să nu regrete, că nu avea nici o amintire a acelei îmbrățișări, care, oricum, îi era teribil de dragă.

Pentru că era incapabilă să păstreze o comportare onorabilă, trebuia să fugă.

Întorcându-i brusc spatele lui Kervonnec, se îndreptă încet spre șalupa amarată la aproximativ douăzeci de metri. Făcu mari eforturi să nu se întoarcă și ciuli în zadar urechile pentru a auzi vocea gravă strigând-o, reținut-o...

Două minute mai târziu se instalase în șalupă și ca pentru a marca acea clipă decisivă care o despărțea pentru totdeauna de un necunoscut mult prea drag, soarele coborî deasupra mării ca un glob de foc ce incendia orizontul și apa atât de netedă... netedă ca pielea lui Philippe, ca diezmierdările pricepute și sigure, ca buzele fierbinți... Întinse fața spre vântul din larg. Silueta alba și masivă a lui Ulysse, așezat pe apă, se înălța ca o fortăreață. Va trebui de acum să-și adăpostească acolo singurătatea și să încerce să uite o „pățanie“ de vacanță cum multe alte călătoare trăiseră probabil la fiecare călătorie, fără să-i dea aceeași importanță.

De ce era oare atât de romantică? Și ce legătură avea asta cu avansurile unui tânăr frumos cu o comportare ușuratică și pasiunea care o cuprinsese?

O altă șalupă se alătură celei în care era. Philippe Kervonnec, în picioare pe punte, le arăta elevelor sale unul dintre golfuri.

„N-a rămas singur prea mult timp“, oftă Ines. Și, întoarsă spre orizont, lăsă să-i curgă lacrimile pe care vântul le usca.

Capitolul 7

Accidentul se produse la sfârșitul dimineții. De o oră deja, marea se umflase și Ulysse își făcea drum printr-o apă întunecată în largul Turciei.

Așezată în salon pe o banchetă cu vedere spre punte și furtună, Ines încerca să-și adune voința și să-și organizeze cu chibzuință care va fi viața sa la întoarcerea în Paris.

În fața ei, la o masă apropiată, o pereche mai în vârstă consulta documente despre Atena.

Fără să vrea, tânăra femeie se surprinse ascultându-le dialogul:

– Nu ne vom duce imediat pe Acropole. Mai bine ne familiarizăm întâi cu orașul.

– Și mai ales cu vechiul cartier. Este atât de pitoresc!

– Vom debarca poimâine pe la ora zece.

– Și vom urca să vedem Partenonul pe înserat; ce noroc avem!

– Așa este, draga mea. Visăm la asta de atât de mult timp!

– Crezi că frutuna ne va însoți mult timp?

– În nici un caz. Este un loc cunoscut de marinari, mi-a exlicat comandantul adineauri. În câteva ore vom avea din nou liniște.

– Așadar, vom merge mai întâi la Plaka, apoi la muzeul național și vom mânca la prânz...

Conversația liniștită între două ființe care trăiseră mult timp împreună și care știuseră să transforme căsătoria lor într-o reușită.

Ce se va întâmpla oare pe viitor cu văduva contelui de Coucy? Acesta ar fi murit, dacă în ajun ar fi acceptat să-l ierte?

Cu lacrimi în ochi, Ines retrăia încă o dată orele care precedară accidentul. Nu, dacă nu s-ar fi încăpățânat să vrea să-l părăsească pe Hubert, ei nu s-ar fi aflat pe acel drum și n-ar fi existat nici stâlpul, nici parapetul, nici focul uriaș ce-a făcut să explodeze mașina în josul râpei...

O văzu cu ușurare sosind pe Majorie. De când era îndrăgostită, noua sa prietenă radia, ochii îi străluceau.

– Eu nu am rău de mare, declară ea, dar sărmanul Gregory este consemnat în cabină de indispoziții... puțin romantice! Mi-a interzis să mă duc să-l ajut!

Râdea din toată inima.

– Are mândria sa, admise Ines, încântată de această diversiune.

– Într-adevăr. Și nu-i port pică, dimpotrivă. Nici mie nu mi-ar plăcea ca el să mă vadă când sunt bolnavă. Dar mă gândesc la el, totuși...

– Marjorie, ești frumoasă, declară Ines cu sinceritate; și te-ai bronzat atât de bine!

– Crezi într-devăr?

– Desigur.

– Credeam că Gregory spunea asta pentru a-mi face plăcere, remarcă cealaltă, gânditoare.

– Haide! Trebuie să ai mai multă încredere în tine, o înconjură prietena sa zâmbind.

Dar expresia i se împietri când o văzu pe Marjorie ațintindu-și privirea brusc asupra hubloului din spatele ei și rămânând nemișcată.

– Sunt nebuni! murmură ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ines, intrigată.

– Ar trebui să revină în interior. N-ar trebui lăsați să riște în felul acesta, continuă Marjorie, vizibil contraiată.

– Dar în sfârșit, ce s-a întâmplat? insistă tânăra femeie.

– Domnul Kervonnec și Agnes sunt pe punte! Este o prostie cu vântul și cu valurile astea... Mi-e teamă...

– Dar de ce?

– O mișcare mai accentuată a vaporului, un val, îi poate smulge...

Ines își simți inima bătând mai repede, dar era dintr-o neliniște diferită de cea pe care o arăta Majorie. Ea nu se putu împiedica să nu se gândească: ce fac împreună?

– Ah! Schimbă locul! Iată-i că vin să se adăpostească! exclamă americanca ușurată.

Ines nu îndrăznea să se miște, dar nu se putu stăpâni să întrebe.

– Și acum unde sunt?

– Lângă noi. Exact de cealaltă parte a hubloului. Acolo sunt mai bine protejați. Agnes a vrut cu siguranță să vadă furtuna mai de-aproape. La vârsta asta...

Apoi, aruncând o privire strengărească spre Ines, adăugă:

– În clipa în care te va vedea aici, domnul Kervonnec va veni să ți se alăture, și cum nu vreau să fiu indiscretă...

– Dar te înșeli Marjorie! Prefer să rămâi cu mine... de atfel, vaporul se leagănă tot mai mult și...

– Mă voi agăța de mese, sunt fixate în podea, nu uita și eu mă țin perfect pe picioare... de fapt, aș vrea să te întreb... Crezi că un ruj pe buze...

Întrebarea o surprinse pe tânăra femeie, apoi zâmbi. Prietena sa avea de acum preocupări de seducere.

– Desigur, cu tenta ta plăcută, un ruj frumos...

– Și unghiile?

Întinse cu încredere mânile grăsuțe cu unghiile tăiate scurt.

– Este mai puțin urgent, constată Ines; va trebui să le porți puțin mai lungi...

– Oh, este hotărât! Gregory ține să fiu foarte feminină!

În clipa aceea, vocea Agnesei, mai stridentă decât de obicei, mai agresivă, strigă:

– Totuși este limpede! Este vorba despre o aventurieră și ați intrat în jocul său. Cu toate acestea ne-ați spus că amatorii de aceste croaziere... dar desigur, era înainte de a o întâlni!

– O șterg, spuse Marjorie făcând un semn prietenesc.

Și privi pe drumul periculos care, cu ruliul, se transforma într-o performanță de echilibru. Ines o urmă automat cu privirea, dar împotriva voinței ei, ciulea urechea la conversația care continua în spatele hubloului întredeschis.

Zgomotele mării acopereau în parte vocile amestecate acum ale lui Kervonnec și elevei sale.

– Prea tânără... tu... Pentru a judeca...

– Pentru că sunt încă tânără, sunt pretențioasă... Banii...

– Să vorbești... Nu știi totul despre... Suferință

– Această cochetă... Compromițătoare...

Era cât se poate de rea. În iubirea sa geloasă de adolescentă, Agnes izbucnise și ținea s-o nimicească față de Kervonnec, fără să știe că nimic nu-i justifica ciuda! De ce

accepta oare Philippe să continue o conversație atât de absurdă și lipsită de obiect? Nu-i făcuse destul rău în aceste ultime zile?

– Atunci este și mai rău, exclamă Agnes în culmea enervării, este...

– Agnes! strigă vocea lui Kervonnec.

Se produse un zgomot de pași, un zgomot de fugă, niște exclamații și ca un strigăt de ajutor. Barmanul, alertat de această rumoare, își părăsi compartimentul pentru a se apropia de hublou!

– Cum? izbucni el, nu este închis! Dar este absurd! Ce se întâmplă oare?...

Ines era deja lângă geam și deschizând complet fereastra încercă să vadă ce se întâmplă.

– Veniți repede să vedeți, spuse ea.

– Dar trebuie să închid, doamnă... Avem ordin...

Un jet de stropi de valuri se împrăștie pe fața tinerei femei, împroșcând livreaua barmanului...

– Mă duc să strig, spuse el. O fată tânără este pe scara ce duce la piscină...

Abandonandu-și de această dată postul, Ines alergă la ușa ce dădea spre exterior. Avu timp să-l vadă pe Kervonnec prinzând-o de umeri pe Agnes care sărea ultimele trepte și tocmai se afla în plină furtună. Se produse rumoare, țipete apoi.

Se striga.

– Colaci de salvare!

– Doi oameni la apă!

Oare câte secole trecuseră înainte ca mașinile să încetinească și până la urmă să oprească? Cât timp îi va menține Kervonnec Agnesei capul în afara apei în această furtună puternică și de temut?

Amândoi se aflau deja la mai mult de cincizeci de metri de navă. O șalupă cobora încet pe lângă coca lui Ulysse pentru a ajunge în mare.

„Voi leșina, se gândi Ines, voi leșina..."

Dar rămase pe loc, solid agățată de bastingaj, pe jumătate culcată pe el pentru a rezista mai bine la zdruncinăturile care zgâlțâiau vaporul. În realitate, doar marinarii se agitau pe cele două punți și supravegheau manevrele de salvare. Nimeni nu părea să se preocupe de prezența sa afară.

Philippe continua să lupte împotriva valurilor. Uneori, marea rea și întunecată îl acoperea timp de lungi secunde... Apoi se ivea fața îngrozită a Agnesei, cu părul său lung, în sfârșit, cele două capete strâns apropiate, biruiră elementele naturii, ajungând la suprafață.

Barca ducea de asemenea o luptă cu furia valurilor. Șase marinari, îmbrăcați în costume acvatice negre și veste portocalii umflate cu aer, formau un echipaj ciudat, o viziune de coșmar. Desfășurau sforile colacilor de salvare cu care încărcaseră șalupa.

Cum putuse oare o discuție atât de copilărească, o ceartă banală, să degenereze într-un accident atât de grav? Fără îndoială, câteva mișcări mai violente ale vaporului o făcuseră să se dezechilibreze involuntar pe tânăra fată.

Doar dacă Philippe Kervonec nu reacționase față de tânăra sa elevă cu tot atâta ușurință și cinism ca față de ea însăși.

Această idee o chinuia pe Ines în timp ce Philippe și Agnes luptau cu moartea.

Totuși, șalupa înainta. Marinarii aruncaseră deja colacii de salvare de care Philippe încerca în mod vizibil să se apropie În zadar. Bărbații din barcă strigau avertismente și încurajări celor doi naufragiați. Se striga de asemenea de pe puntea lui Ulysse. Numai Ines se izolase în tăcere și spaimă.

Când colacii de salvare se îndepărtau, marinarii îi aduceau spre ei la capătul parâmei și-i aruncau din nou; unul dintre ei, proiectat cu violență în aer de un val mai mare, rupse legătura care-l ținea și porni cu toată viteza pe creasta valurilor, trecând în apropiere de Philippe care nu-l putea prinde fără să-i dea drumul Agnesei.

Privind cu ochii măriți această scenă tragică, Ines nu înceta ca să spere și să se teamă în același timp. Dacă, pentru a o salva pe tânăra fată, Philippe își epuiza forțele înainte de sosirea șalupei? Dacă va muri sub ochii ei, pierzându-se în abisuri?

„N-aș suporta, murmură pentru ea însăși, n-aș putea trăi fără el"...

Deodată, o ploaie torențială se abătu peste Ulysse și acoperi cu o perdea groasă cel patru colțuri ale orizontului. Un freamăt de ușurare trecu prin grupul de marinari rămași pe puntea superioară. Picăturile pocneau cu violență, mitraliind punțile și coca. În câteva clipe, Ines fu și ea udă și tremura, dar simți o mare bucurie: ca prin miracol, mișcarea furioasă a valurilor se domoli...

Dintr-o mișcare, șalupa care deviase îndepărtându-se de cei doi naufragiați, trasa din nou o urmă distinctă. Brațul lui Kervonnec prinse un colac... Ines se prăbuși pe punte încercând în zadar să se prindă de bastingaj.

Capitolul 8

În seara ce urmă întâmplării ce ar fi putut fi o dramă, comandantul de pe Ulysse le anunțase călătorilor că va oferi șampanie în salon, în onoarea celor doi care scăpaseră teferi.

Ines, dusă în cabina sa de marinari, auzise anunțul de invitație în timp ce se odihnea pe pat, epuizată de emoție și de asemenea de descoperirea sa: se îndrăgostise atât de puternic de Kervonnec, încât nu va reuși să-l uite atât de repede.

În consecință, se hotărî să nu meargă la serata comandantului. Ar costa-o prea scump să-i vadă pe Agnes și pe Philippe unul lângă altul în această împrejurare. Acceptase într-adevăr că dacă tânăra fată se putuse comporta cu atâta violență și desperare, era cu siguranță pentru că între ea și Philippe exista o legătură foarte puternică... De altfel, el însuși nu ezitase să-și rișteviața pentru a o salva, cu toate că ar fi putut striga și ar fi găsit imediat ajutor la personalul vaporului.

Când se ciocăni la ușa sa, la ora cinei, Ines cedase în cele din urmă oboselii și dormea adânc.

Cel care apăru în prag fu tânărul steward.

– Ce doriți?

– Domnul Kervonnec a insistat să vă aduc vești.

– Dar de ce?

– Ei bine, din cauza accidentului. Mi-a spus să vă liniștesc. El și tânăra fată se simt foarte bine.

– Sunt încântată de asta, ripostă Ines, dar aveam încredere în echipaj pentru a salva doi imprudenți!

– Ar fi putut muri, adăugă tânărul bărbat, vizibil uluit de reacția sa.

– Într-adevăr, admise ea pe un ton degajat, dar nu puteam face nimic pentru ei, recunoașteți?

Se străduia să pară calmă și indiferentă și simțea bine că prin asta îl șoca mult pe steward.

– Pentru asta m-ați trezit? adăugă ea cu o oarecare indispoziție.

– Pentru... pentru asta, într-adevăr. Domnul Kervonnec mi-a recomandat.

– Dacă înțeleg bine, el taie și spânzură la bord! Profită de faptul că este fiul patronului pentru a-și exercita influența!

– Ba nu, domnul Kervonnec nu este cum credeți dumneavoastră. De altfel, nu vorbește cu tatăl său.

– Se unde știți?

– Așa se spune între noi. Este în legătură cu moartea soției sale...

– Păreți foarte la curent cu toate?

– Toată lumea de aici știe că de când a murit soția sa, domnul Kervonnec și-a schimbat viața.

Împotriva voinței sale, Ines nu-l concedie pe tânărul steward. Dimpotrivă, profită de indiscrețiile sale pentru a auzi vorbindu-se despre bărbatul pe care-l iubea și pe care totuși se hotărâse să nu-l mai vadă până la Atena.

– Știu bine că este profesor de limba greacă, dar își petrece totuși trei luni pe vapoarele tatălui său în fiecare an...

– Dar își plătește locul! ripostă tânărul cu un fel de mândrie și provocare în voce.

– Foarte bine, i-o tăie Ines, pe care acest amănunt o tulbură; oricum, vă mulțumesc pentru mesaj. Și liniștiți-l din partea mea pe domnul Kervonnec. Mă simt foarte bine, în ciuda riscurilor pe care și le-a asumat alergând să-și salveze fermecătoarea elevă!

Închise ușa cu enervare. Iată că veneau să-i cânte osanale lui Philippe până și în cabina sa. Și ce oare îl putuse face pe acest bărbat pretențios să se gândească la fapul că se neliniștea pentru el? Aflase că i se făcuse rău pe punte? În acest caz trebuia să aibă puterea de a-i arăta mai multă indiferență. Se va duce la serată! O va face pentru a străluci acolo, prin toate eforturile de care era capabilă!

După o oră, prinzându-și la gât colierul de diamante al familiei Coucy, care-i punea în valoare grația cefei, și conturul pur al bustului, Ines își contempla imaginea în oglindă.

O rochie roșie își lărgea poalele în jurul taliei sale. Un decolteu foarte adânc și o singură bretea adăugau îndrăzneală acestei toalete. Odinioară, soțul său alesese aceste toalete scumpe care dădeau strălucire chipului delicat și siluetei încântătoare a tinerei contese. De acum, noua sa frumusețe găsea în aceste rochii somptuoase învelișul demn de perfecțiunea sa. Pentru prima dată, se bucura. Dacă inima îi era sfâșiată, dacă luni de singurătate și tristețe o așteptau la întoarcerea la Paris, putea cel puțin induce în eroare, să provoace admirația datorită fizicului său. O experiență pe care n-o trăia decât de câteva zile și în parte mulțumită lui Philippe, trebuia s-o recunoască, deoarece el fusese primul bărbat care o remarcase și o complimentase de când ieșise din clinică.

Rămase pe loc mult timp pentru a o contempla pe frumoasa străină care se reflecta în oglinda cabinei.

„Așadar, asta sunt eu, se gândi ea cu amărăciune, eu atât de frumoasă și atât de nefericită..."

Dar trebuia să se ducă în salon într-o dispoziție mai cuceritoare. Își aminti sărutările lui Philippe, dorința sa, mângâierile atât de pricepute și care dovedeau că cel puțin trupul său nu-l lăsa indiferent. Trebuia să fie regina seratei.

Curând, își făcea intrarea în sala mare iluminată, unde cupele de șampanie erau deja aranjate pe toate mesele.

Nu erau încă decât vreo treizeci e călători așezați. Ceilalți își continuau probabil pregătirile pentru a-și onora gazda.

– Mâine vom acosta la Efes și poimâine te părăsesc, draga mea Ines, spuse în spatele ei vocea Marjoriei; sper că vei veni să ne vezi în Florida...

– De ce nu, într-adevăr, acceptă Ines salutându-l pe Gregory care-și însoțea logodnica demn.

– Gregory se gândește că vom rămâne la Atena timp de câteva săptămâni și că ne vom căsători la consulat.

– Ce idee bună! Astfel veți rămâne în vacanță! Până atunci, luați loc lângă mine!

– Domnul Kervonnec a fost extraordinar, comentă Gregory Smith cu entuziasm; merita să fie decorat!

– Și când s-a întors, nu părea nici măcar obosit! adăugă Marjorie.

– Și Agnes? întrebă Ines.

– Ei bine, este extraordinar, dar aceste adolescente de astăzi nu se lasă impresionate de nimic, nu și-a pierdut cunoștința, a luptat și ea cu marea și o oră după aceea, ținea o adevărată conferință în jurul piscinei! Râdea!

„Avea un bun motiv să râdă! își spuse Ines. Când bărbatul pe care-l iubește a fost capabil să înfrunte moartea pentru a te salva.“ Își interzise orice urmă de ciudă față de tânăra fată, scuzându-i chiar, ulterior, observațiile al căror obiect fusese. În definitiv, Agnesei îi fusese teamă să nu-i ia iubitul!

– Sunt încântată că totul s-a terminat bine, declară ea pe un ton indiferent. Mi-a fost teamă la un moment dat ca lucrurile să nu ia o întorsătură proastă.

– Ai văzut ? întrebă Marjorie. Toți pasagerii au fost consemnați în interiorul vaporului în timpul operațiilor de salvare...

– Eram deja ieșită pe punte, explică Ines. Nimeni nu s-a preocupat de mine!

– Și de aceea ai leșinat?

Tânăra femeie tresări.

– De unde știi?

– Pentru că am vorbit în seara aceasta la cină cu domnul Kervonnec. Era în sufragerie...

Așadar, Philippe aflase că ea... ce umilință! În vanitatea sa, acest amănunt îl măgulise probabil!

– Asta intervine în favoarea sensibilității tale, draga mea Ines, continuă Marjorie. Gregory m-a făcut să remarc faptul că era emoționant și domnul Kervonnec a fost de aceeași părere.

– O simplă reație nervoasă i-o tăie tânăra femeie din ce în ce mai umulită. După accidentul meu...

– Ce accident?

– În sfârșit, de la căderea de pe cal! Am fost destul de zbuciumată și am devenit foarte emotivă. În câteva luni îmi voi regăsi echilibrul!

– Ei bine, este normal să-ți fie frică! Domnul Kervonnec ar fi putut muri!

Sala se umpluse. Orchestra era în curs de a-și aranja instrumentele pe estradă. Brusc, izbucniră aplauze: Philippe și Agnes, precedați de comandantul vaporului își făcuseră intrarea, zâmbitori și destinși.

Agnès mai ales era minunată, într-o rochie cu bretele din mătase galbenă care-i punea în valoare trupul suplu și grațios. Mulțumi adunării cu salutări fermecătoare din mână și părea încântată de această intrare solemnă. Restul clasei aplauda cu entuziasm și se ridică pentru a primi la masă pe profesor și pe eleva sa.

Ines se descoperi a fi ușurată la gândul că-și va petrece seara cu Marjorie și cu logodnicul său în loc să aibă de înfruntat fericirea lui Philippe și a Agnesei. Totuși, de la intrarea celor doi eroi, inima sa bătea mai repede și simțea o vagă dorință de a plânge.

Înaintând spre estradă, comandantul ținu un scurt discurs foarte reușit pentru a spune bucuria echipajului de-a a fi putut salva cei doi călători. Ca răspuns, la rândul său Philipe veni sub lumina reflectoarelor și propuse ca salvatorii să fie felicitați în mod public.

Purta un constum de in de culoarea untului și o cămașă asortată. În această ținută sobră și elegantă, părea mai frumos, mai de dorit ca niciodată lui Ines, care nu reușea să-și desprindă privirea de el.

– Un bărbat foarte frumos, am mai spus-o, îi șopti Marjorie la ureche. Cum merg lucrurile între voi?

– Eu sunt atât de capricioasă! exclamă Ines pe care întrebarea o stânjeni.

– Ar trebui să te gândești bine înainte de a-l părăsi, draga mea.

– Îți voi urma sfatul, Marjorie, promise Ines.

Philippe continua să vorbească. Îi prezenta acum pe marinarii care se îmbarcaseră în șalupă și vorbea un timp cu fiecare. Elevele de limba greacă, în culmea entuziasmului, nu încetau să se manifeste zgomotos, aplaudând cu zarvă și cu strigăte de „ura".

Câteva minute mai târziu, sala întreagă ridică paharele în sănătatea salvaților și orchestra începu un vals lent, fără îndoială pentru a-i permite comandantului să deschidă balul cu Agnes.

Marjorie se ridică la rândul său, însoțită de Gregory. În penumbră, Ines lăsă capul în jos. Din nou singurătatea și neliniștea puseseră stăpânirea pe viața sa.

– Cred că l-ai fi preferat pe comandant, dar este ocupat cu alta, murmură o voce ironică.

Într-o secundă, renăscu. Kervonnec era aplecat spre ea și-i întindea mâna. Îl urmă fără un cuvânt pe ringul de dans.

– Îmi pare rău că ai fost atât de tulburată, fără intenție, murmură, atrăgând-o spre el. Când am aflat acest lucru, era gata să viu să te văd, dar...

– Ai preferat să-mi trimiți spionul obișnuit!

– Spionul meu? Vorbești despre stewardul angajat să te servească? Nu este prea amabil.

Fusese ceva mai puternic decât ea. Când se credea despărțită de el pentru totdeauna se înduioșase din dragoste pentru el, dar îndată ce erau față în față, orgoliul îi dictata lui Ines reacții agresive.

– În orice caz, am fost foarte ușurat să descoper că „spionul" te-a informat că eram fiul armatorului, remarcă el...

– Vezi bine că te folosești de el...

– Nu, dar când mi-ai spus că știai deja cine eram când ne-am întâlnit, nu m-a răbdat inima să nu verific; vocea îți sunase atunci fals, așa că am sperat că ai mințit...

– Ai sperat? Pentru a te convinge mai bine de josnicia intențiilor mele?

– Nici nu știi ce bine o spui. Te-am bănuit, frumoasă doamnă!

– De ce?

– De un calcul.

Ea nu înțelegea și întinzând capul spre el, îl întrebă din priviri.

– Când te căsătorești cu primul soț pentru averea sa, poți fi tentată să faci o croazieră pentru a găsi un al doilea la fel de bogat...

– Este grotesc.

– Nu ești niciodată prea precaut! Dar dansezi ca un înger în pofida genunchiului tău. De fapt, te mai doare încă?

Spusese asta fără ironie, dar evenimentele din ultimele zile o făcuseră atât de neîncrezătoare, încât nu mai reușea deloc să-l creadă sincer.

– Genunchiul meu este cât se poate de bine, dar nu cred că problema te privește!

– De ce ești atât de agresivă, atunci când trupul tău este atât de îngăduitor?

– Ce-ți permite...

– Evidența.

Și fără să mai vorbească, o făcu să se învârtă în jurul ringului, conducând cu măiestrie o parteneră mlădioasă și ușoară care se acorda atât de firesc pașilor săi. Susținută de mâna fermă a lui Philippe, Ines avea impresia că zboară și

vârfurile picioarelor de-abia îi atingeau podeaua, că era gata s-o ia de la început, să se învârtească iar, să se abandoneze ritmului valsului și irezistibilei atracții de a simți lângă ea trupul tare și puternic al cavalerului său.

Cuprinsă de o bucurie irațională, nu mai rezistă, cedă fără să protesteze, schimba direcția, rămânea în loc, sau se avânta din nou...

– Iată o altă furtună! îi spuse el la ureche.

Și într-adevăr, era o serie de valuri din adânc ce provoca în ea emoție și dorință. În realitate, valsul nu era decât un pretext. Un alt dans luă locul celui care le crease tulburarea și emoția.

– Oricum, pentru elevele tale ai devenit un erou, remarcă Ines.

– Să lăsăm asta. Nu mă gândesc decât la tine în această clipă și, dacă este reciproc, așa cum îndrăznesc să sper, nu strica totul cu răutatea ta obișnuită!

– Răutatea mea?

– Da. Sau o șiretenie foarte feminină care te face ca să te ascunzi întotdeauna când ești căutată și să provoci când cineva încearcă să se apere de farmecul tău.

Ea nu răspunse nimic. Cedă din nou iluziei de-a crede că, poate, Kervonnnec, strângând-o astfel lângă el și murmurându-i cuvinte măgulitoare care o legănau, era sincer.

– Îndrăgostiții sunt singuri pe lume, exclamă Marjorie în brațele logodnicului său.

Dar ei nu-i putură răspunde, deoarece se aflau deja despărțiți de mai multe perechi. În schimb, Agnes și comandantul le adresă un salut ambiguu atingându-i în treacăt.

– Agnes îți va reproșa din nou că te lași prins în cursă de-o aventurieră, remarcă Ines pe jumătate ironică, pe jumătate tristă.

– Esențialul este că nu se va mai arunca încă o dată în apă, răspunse el cu un gest iritat.

– A fost cu siguranță vina ta...

– În nici un caz! ajungând pe punte, ea s-a împiedicat de-o parâmă și și-a pierdut echilibrul. Apoi a fost o zdruncinătură și corpul i-a trecut printre barele bastingajului.

– Am crezut, continuă Ines ușurată, că a vrut să te sperie, să-ți dovedească...

– Agnes este o persoană foarte echilibrată! I-ar fi plăcut să-i fac curte pentru că este foarte frumoasă și foarte cuceritoare. Nu suportă ideea de-a avea o rivală.

„O rivală?“, spusese. Își simți inima bătând mai puternic la ideea că poate el o considera drept... Nu, prefera să lungească această iluzie suplimentară!

– Ar trebui totuși să dansezi cu regina seratei!

– Dar asta și fac, răspunse strângând-o mai puternic lângă el. Și când te gândești că era gata să te pierd!

– Să mă pierzi?

Nu înțelegea. Ea era cea care avusese fără încetare această impresie, de fiecare dată când o părăsea, de fiecare dată când tonul vocii sale devenea zeflemitor, de fiecare dată când își permisese s-o judece și s-o condamne.

Orchestra tocmai se oprise. Rămaseră o clipă nemișcați, unul lângă celălalt, încă strâns înlănțuiți, în timp ce ea repetă:

– Dar de ce să mă pierzi și cum?

– După conversația noastră din Patmos, hotărâsem să nu te mai văd.

– Și eu la fel, anunță ea pe negândite și imediat roși, regretând această mărturisire.

– Din cauza comportării mele?

– Da... în sfârșit... Era încă din seara în care m-ai însoțit în cabina mea...

– De ce?

O ținea acum de amândouă mâinile. Erau siguri în mijlocul pistei și nu auzeau glumele care li se adresau de la masa zgmotoasă a elevelor, amuzate cu siguranță de această intimitate atât de puțin discretă.

– Când m-am trezit, eram în pat și...

– Unde voiai să fii?

Ea ridică din umeri. Nu, hotărât lucru, era prea greu să vorbească. Cum oare l-ar fi putut întreba pe acest bărbat dacă în acea noapte făcuseră dragoste împreună? Trăia o situație care practic nu putea fi mărturisită!

– Văd că eziți. Crezi cu adevărat că, așa cum i-ai spus lui Marjorie, aș putea fi un bărbat care trăiește pe seama femeilor?

– De exemplu! admise ea, ușurată că putea evita adevărata problemă.

– Soțul tău a fost probabil foarte îndrăgostit de tine?

– Ți-am explicat, spuse ea, că intențiile sale când m-a ales de soție erau deosebite. Era convins că toate femeile sunt nestatornice. Cu mine avea ocazia să creeze legături de recunoștință, mai durabile decât dragostea și de aceea....

– Cred că a mințit. Cu siguranță, se îndoia teribil de el însuși. În realitate, te iubea...

– Să mergem să ne așezăm, murmură ea, tulburată de această interpretare care coincidea atât de bine cu ceea ce se întâmplase după moartea mamei sale, când Hubert îi mărturisise dragostea sa...

– Pari deodată obosită, îi spuse el așezându-se alături.

– Nu. Mă gândeam la ceea ce tocmai spuneai....

Majorie și logodnicul său dispăruseră. Ea remarcă.

– S-or fi dus să admire clarul de lună, în cazul în care n-ai preferat să ne lase siguri....

Îi simțea deja brațul pe talia sa. Pe bancheta moale, profitând de penumbră, o atrase lângă el. Ea își lăsă capul pe pieptul lui Philippe. În aceeași clipă, avu impresia că sala și întreg universul se răstoarnă. Tocmai admise fără rezerve atașamentul pentru acest bărbat pe care ea nu reușea să-l înțeleagă dacă își bătea joc de ea, dacă o considera ca pe o aventură de călătorie, sau întâmplător avea un sentiment mai tandru și mai profund...

– Mă intrigă un lucru: că ești în același timp atât de neîncrezătoare și atât de temătoare și că dimpotrivă, toaletele tale arată o siguranță atât de provocatoare...

Îi mângâie spatele gol, îi masa ceafa, provocând în ea o emoție a simțurilor care o obligă să închidă ochii. Nu-i putea mărturisi că aceste toalete atât de costisitoare și de sumare erau opțiunea contelui de Coucy și că mai înainte ea însăși n-ar fi îndrăznit niciodată să îmbrace asemenea minunății. De altfel, renumerația modestă pe care o primea muncind la un decorator de-abia e ajungea pentru lucrurile obișnuite... Pe atunci mama sa trăia... Ce-ar gândi ea oare despre fiica sa, copleșită de dorință pentru un necunoscut?

– Există în tine, cu siguranță, o mare dragoste de viață dar și un refuz...

– De ce-ți pui atâtea întrebări în legătură cu o femeie din lumea privilegiată și superficială?

În loc de răspuns el puse stăpânire pe buzele sale cu nerăbdare și sărutul profund pe care-l schimbară îi rupse pentru mult timp de restul lumii.

Pe ringul de dans, călătorii de pe Ulysse se dezlănțuiră în ritmul unui dans foarte rapid. Toate elevele lui Philippe erau prezente. Marjorie și logodnicul său, epuizați după trei dansuri succesive se apropiară de masă și văzându-i pe îndrăgostiți unul în brațele celuilalt, hotărâră să schimbe locul. Începură să rătăcească printre mese în penumbră, pentru a găsi altă banchetă goală și să se așeze acolo, unul lângă celălalt, ținându-se cu drăgălășenie de mână.

– Lasă-mă, gemu încet Ines în brațele lui Philippe.

El se îndepărtă ușor, fără să-i lase mâna.

– Ce ai?

– Aș vrea să știu atâtea... Despre noaptea aceea?

– Ce vrei să spui?

Îi zâmbi și ea văzu strălucind dinții lui albi.

– Nu-mi amintesc cum am ajuns în cabină...

– Evident, răspunse el izbucnind în hohohte de râs, îndată ce te-ai apropiat de pat, ai adormit... Am...

Părea că ezită. Ea începu să se teamă că-i va spune... Totuși, nu părea deloc jenat; nu, era doar o simplă ezitare.

– M-am temut mai întâi să nu-ți fie rău... De aceea, am chemat medicul. Îmi reproșezi asta?

– Medicul? izbucni ea înspăimântată. De ce?

– Nu știi? L-am chemat pe amabilul doctor care te examinase deja. El mi-a spus că am făcut bine... Să fi profitat de tine? adăugă el bine dispus.

– Așadar, m-ai lăsat...

– Nu m-am gândit la suferință, dar pentru că el trebuia să dezbrace încântătorul trup al pacientei sale, am crezut că e mai bine să mă retrag înainte... Am făcut rău?

Atât de mari erau tulburarea și contradicțiile în care o aruncaseră pasiunea sa pentru Philippe! La aflarea adevărului, se simți în același timp ușurată și dezamăgită. Așadar, el nu-și depășise nici un moment drepturile... dar dacă l-a văzut pe medic, acesta nu-i dezvăluise oare teribilul accident...

– Și ce ți-a spus medicul?

– Că m-am înșelat. Că păreai adormită profund, dar că se va asigura de asta. I-am precizat că ai băut șampanie și că mi-ai făcut remarca de a nu fi obișnuită...

– Și atunci?

– Atunci a afirmat că era normal și că ești încă prea sensibilă pentru a suporta alcoolul...

– Și... N-a adăugat nimic?

– Ce-ar mai fi putut să-mi spună?

– Nimic, absolut nimic, făcu ea grăbită. Nu m-a trezit și găsesc asta ciudat...

– Draga mea Ines, dacă atât de puțin vin pe care îl băusei, te-ai îmbătat, nu te puteai trezi!

Izbucniră amândoi în râs. Așadar, nu fusese decât o confuzie... Totuși, se gândise ea brusc, era dimineață când îi ceruse stewardului să mă trezească. Se hotărî să-l surprindă asupra faptului:

– Și ai venit mai târziu să vezi ce fac?

– Nu.

– De ce minți? Știu de la steward că i-ai cerut să mă trezească înainte de sosirea la Patmos!

– Nu lua acest aer sever și acuzator, nu se potrivește cu încântătorul tău chip! Într-adevăr, l-am întâlnit pe stewardul tău pe punte, când vorbeam cu medicul. El este cel căruia i-am cerut vești despre tine dimineața devreme, imaginează-ți, pentru că nu sunt un monstru. După părerea lui te simțeai bine și m-am gândit atunci că vei dori cu siguranță să vezi mănăstirea... de altfel, o greșeală din partea mea!

Totul se explica. În realitate, fusese atât de orgolioasă să creadă că Philippe Kervonnec, atât de frumos, atât de seducător, avea pentru ea o asemenea înclinație încât să profite într-o seară de oboseala sa. Descoperi că-i reproșa că acționase într-o manieră atât de firească și până la urmă, atât de indiferentă.

– Pari tulburată?

– Deloc, numai că ar fi trebuit să-mi spui toate astea. N-am putut să-ți mulțumesc nici ție, nici să-i mulțumesc excelentului doctor care a fost deranjat degeaba.

– N-aveai pentru ce!

N-avea, într-adevăr. Ar fi făcut asta pentru oricare alt călător, cum s-ar fi expus cu siguranță morții pentru a salva orice ființă umană căzută în mare în timpul furtunii!

– Unde ai învățat să înoți atât de bine?

– Pe vapoarele tatălui meu, când eram un copil îngrozitor de răsfățat, răspunse el cu un zâmbet trist.

– Nu este un mare păcat! Nu-ți puteai alege părinții!

– Într-adevăr. Dar când te naști bogat, ți-e greu să înțelegi realitatea altora.

– Este adevărat, spuse ea cu convingere, deoarece își aminti de lipsa de înțelegere a lui Hubert de Coucy pentru anumite probleme, în timp ce ea însăși cunoștea suficient greutățile vieții pentru a avea o apreciere mai exactă.

– Ce știi despre asta? întrebă Philippe cu o ironie mai tăioasă.

– Nu știi totul despre mine și ai hotărât că n-am nici un fel de experiență de viață. Te poți înșela...

– Dar acum, draga mea, porți în jurul gâtului o mică avere și asta nu pare să te impresioneze deloc!

– Colierul aparține familiei soțului meu. Înainte...

Dar se opri brusc. Nu era necesar să-i dea amănunte despre trecut. Dimpotrivă, făcea mai bine să contraatace:

– „Spionul“ mi-a mărturisit că ți-ai schimbat viața după moartea soției tale, asta este în contradicție cu ceea ce mi-ai spus tu însuți...

– De ce?

– Pentru că asta dovedește că a fost un șoc...

– Într-adevăr. A fost cel puțin ocazia unei profunde reconsiderări. Atunci m-am hotărât să-mi fac studiile și să mă consacru arheologiei care-mi place mai mult decât orice. În felul acesta renunțam să trăiesc ca un moștenitor neproductiv!

– Sunt de acord să te cred.

– Acesta este adevărul. Soțul tău a murit într-un accident de mașină, nu-i așa?

– Da, admise ea sobră. A murit imediat.

Se lăsă tăcerea. Era ca și când vraja care domnise dintre ei în timpul minunatului vals dispăruse. Recăzuseră în durele lor realități, respectiv în trecutul lor. Cum să revină la înțelegere și complicitate?

Lângă el, pe bancheta care le favorizase atât de bine apropierea mai înainte, Ines se simți brusc izolată, pierdută. Ridică ochii spre însoțitorul său. El fixa cu intensitate un punct necunoscut, dincolo de sală, dincolo de clipa

prezentă... Totuși, profilul frumos era tot la fel de regulat, fermecător și de dorit... se înfioră, îngrozită de influența pe care o avea asupra ei.

El se întoarse brusc.

– Iată puțină muzică liniștită. Dacă am dansa?

Ea se ridică emoționată de perspectiva de a regăsi apropierea corpului înalt, musculos, cald și deja atât de familiar, lângă care i se redeștepta încrederea și dragostea de viață. Dar pentru cât timp?

O dată în brațele sale, nu-și mai puse întrebarea. Timpul trecea din nou ca în vis. Un blues cu inflexiuni dureroase îi duse încet spre ringul de dans, unde toți dansatorii, tandru îmbrățișați, păreau supuși aceleiași vrăji a muzicii și dansului.

Ea îndrăzni, aproape fără să se gândească la asta, să-și pună o mână în spatele cefei lui Philippe, care răspunse imediat acestei apropieri. Îi simți ccorpul încordându-se și încercă un fel de senzație de triumf și încântare. Dar curând, ea fu cea care se topi sub alte dezmierdări, în timp ce el murmura la urechea ei:

– Aș vrea să pot dansa toată viața cu tine; chiar și mătasea rochiei tale este ca o altă piele încântătoare...

Cu capul pe umărul său, ea zâmbi la aceste complimente care o tulburau, ca și la dorința de a fi tot mai apropiați...

– Mâine îți voi arăta Efesul. Este unul dintre cele mai frumoase orașe antice care se pot vizita la ora actuală...

Ea fu decepționată să-l audă vorbind astfel foarte liniștit, în timp ce vocea ei ar fi fost gâtuită și tremurătoare de emoție.

– Tentezi mulți bărbați, dar îmi vei fi fidelă, o știu, îi spusese Hubert de Coucy în seara nunții lor... Îți vei vedea mama de câte ori va trebui, până la sfârșitul fatal... Astfel voi fi un soț mulțumit, chiar împotriva voinței tale...

Putea să tenteze bărbații. Recunoscuse de mai multe ori la trecerea sa, scânteia de dorință pe care o aprindea în ochii lor. Philippe nu era poate decât unul dintre acei bărbați sensibili la frumusețe și numai propria sa dorință o făcea să spere că încerca un sentiment mai profund? În acest caz, era oare demn de ea să se lase astfel curtată, tulburată?

Încercă să se îndepărteze puțin, dar el o aduse din nou, cu blândețe lângă pieptul său și ea intră iar în zona magică în care trupul său și sufletul său gustau împreună o fericire pe care n-o mai simțise niciodată înainte.

– Care este secretul tău, Ines? murmură el, atingându-i încet buzele.

Era gata să-i mărturisească pe nerăsuflate adevărul:

„Sunt o femeie fără chip, trăsăturile mele nu-mi mai aparțin și-mi vor trebui probabil mulți ani să-mi revin dintr-un șoc..."

Dar întoarse capul cu regret și își lipi obrazul de al lui Philippe, păstrând tăcerea și lăsându-se legănată de muzică.

– Se pare că n-ai încredere în nimeni.

Într-un anumit fel, era și mai rău decât credea el. Își dorea enorm să i se destăinuie dar își spunea că acest mister era poate singura sa șansă de a-i întreține mai mult timp interesul pe care i-l purta. Făcând un efort pentru a vorbi normal, declară:

– Îmi păstrez misterul. Tu mi-ai explicat că pentru o femie cochetă, este un atu major.

– Dacă este singurul motiv, nu spune nimic, voi afla eu.

Ea se înfioră la ideea că, într-adevăr, ar putea să ghicească. Era în stare, pentru că până atunci demonstrase multă perspicacitate. Dar un asemenea secret era mai greu de deslușit decât altele. Era rar ca o femeie atât de tânără să fi suferit o asemenea încercare.

Deodată, el părea preocupat, parcă nu mai dădea nici cea mai mică atenție apropierii lor. Era ca și când își părăsise învelișul trupesc și se retrăsese în gândurile sale.

Continuară să danseze în tăcere și aproape pe loc. Nu mai era vârtejul de la primul vals, ci lenta evoluție a temei bluesului și a tristeții lor ușor de transmis. În această poziție atât de tulburătoare, Ines, ardea de dorință, dar Philippe părea că o părăsise.

Când începu să vorbească, o făcu pentru a aminti viitoarea escală și a povesti despre locurile din Efes, dând date și amănunte despre monumente.

Asaltată de emoții, cucerită de tulburare, ea abia asculta, având penibila impresie că el prefera frumusețile vechi ale orașelor moarte.

Nimeni, niciodată până atunci, n-o inițiase pe Ines de Coucy în dragostea pentru trecut. Se descoperea ignorantă la tot ceea ce iubea Philippe.

„M-am hotărât să mă consacru arheologiei", îi explicase. Din acel moment, cum l-ar mai fi putut interesa mult timp o femeie incapabilă să-i împărtășească pasiunea?

Rochia, colierul superb și chiar chipul despre care se spunea că este perfect și pe care i-l dăduse soarta, îi apărură ca valori șubrede și chiar zadarnice. Frumoasa Agnes și fiecare dintre camaradele sale, erau interlocutoare mult mai interesante în această materie.

Fără să știe scrupulele și descurajarea crescânde a însoțitoarei sale, Philippe Kervonnec continua să dea amănunte, să vorbească înflăcărat despre civilizațiile care-și acumulaseră influențele în această parte a lumii care se numea astăzi Turcia.

La sfârșitul dansului, o conduse spre masa lor și se așeză lângă ea, fără să încerce măcar să-i atingă mâna. Din nou, ca de atâtea alte dăți de când îl cunoștea pe acest bărbat, se îndoi de interesul pe care el i-l purta. Oare nu-și imaginase totul?

Pentru că ceea ce simțea era dragoste, era acum sigură de asta, chiar dacă era obligată să mărturisească faptul că nu știa totul despre el și că această pasiune risca să o aducă încă o dată la desperare.

– Pari obosit, remarcă el, vrei cu siguranță să te întorci în cabină?

Avea impresia că o dă afară. Ca o copilă, căuta un motiv pentru a mai rămâne încă o clipă lângă el.

– Voiam să-ți spun...

– Ce anume? o întrebă el zâmbind.

– N-a ... n-a fost o cădere de pe cal...

– Nu. A fost un accident de bicicletă! exclamă el ironic.

– Eram... Eram în mașină când a murit soțul meu.

El rămase o clipă încremenit. Părea că se gândește.

– Și nu ții să revii asupra... acestor detalii?

– Da. Atunci vorbesc despre o cădere. Asta dezlănțuie mai puțin curiozitățile.

– Și întrebările stânjenitoare?

– La fel.

– Te conduc până la scară...

– Și mâine dimineață vom vedea Efesul? întrebă ea cu un fel de timiditate.

– Efesul? A, da! Ți-am promis. Ei bine...

Părea brusc jenat. Ea îi veni în ajutor:

– Ai elevele tale, este adevărat! Nu le poți părăsi...

Străbătuseră deja amândoi salonul. Ceilalți călători umpleau încă toată sala și păreau hotărâți să prelungească noaptea. De ce oare părea deodată atât de grăbit să o conducă înapoi?

Ca printr-un vis neclar, ajunseră sus pe scara de ducea la cabina sa și speră că el îi va propune s-o însoțească până la ușă.

Dar el nu făcu nimic și aplecându-se, îi sărută ușor mâna.

– Bună seara și noapte bună, îi spuse.

Ea îi urmări drumul până la cabina sa, cu impresia că o legătură subțire tocmai se rupsese între ea și Kervonnec. Ce rău făcuse oare? Mărturisirea de ultimă oră i se păruse stângace? Nu era vina ei dacă pneul explodase, dacă mașina sărise peste pod pentru a cădea...

Timp de încă două ore, amestecă în gândurile sale toate aceste întrebări... Dar din când în când, trupul său își mai amintea de mângâierile lui Philippe și speranța îi revenea, incapabilă să renunțe la viața și la planurile ce se instalaseră în sufletul său.

Când primele licăriri ale zorilor apăruseră la hublou, în sfârșit adormi.

Capitolul 9

Sosirea pe locul Efesului fu o încântare. Philippe Kervonnec îi dăduse întâlnire lui Ines în fața „Fântânii lui Traian". Părea mai relaxat decât în ajun și-i explică bine dispus:

– Le sunt dator scumpelor mele eleve. Mă voi ocupa să-și facă vizita în mod conștiincios, apoi vom putea vorbi despre cetate și ne vom plimba atât cât ne va permite genunchiul tău.

În consecință, Ines își urmă tovarășii la coborârea din autobuzele care-i lăsaseră pe situl aflat la câțiva kilometri de port.

Un cer de un albastru intens, o lumină superbă, prezentau ruinele în tot relieful lor. Fără să obosească, Ines se lăsă purtată de forfota amplă de pe aleea pavată cu marmură, ale cărei dale mari, încă perfect îmbinate, dădeau o idee exactă despre importanța orașului antic. Acesta se întindea pe mai multe hectare. În valea vastă și bine aerisită se înălțau peste tot coloane, temple, alte străzi trasate de arhitecți exigenți.

Ines nu se aștepta la un orizont atât de vast. De altfel, nu era singura care se mira de asta. În jurul său se exclama în engleză, în italiană, în flamandă sau în franceză. Totul era extrem de impresionant prin întinderea ruinelor și calitatea monumentelor deja resturate. Cu două mii de ani mai înainte, orașul Efes fusese fără îndoială o importantă metropolă în care îndeletnicirile din timpul liber, sporturile, situația materială, băile publice, reveneau cetățenilor rafinați. Nimic uimitor ca pentru Philippe Efes era încă viu, părea astfel și pentru un vizitator neavizat.

La aproximativ cincizeci de metri în jurul drumului, zări grupul antrenant al tinerelor fete urmărindu-și profesorul. Simți în ea o emoție nouă. Philippe putea să dea și altceva decât farmecul său și să creeze și alte legături decât cele de seducție. Era mândră de asta.

Hubert de Coucy nu-i dăduse niciodată această impresie, cu toate că și el fusese mai în vârstă decât ea. Era bogat în tradiții, strămoși, bunuri materiale, dar n-avea puterea să facă să renască viața în mijlocul ruinelor. Aveau dreptate aceste adolescente să se atașeze peste măsură de vrăjitorul care le transforma astfel vacanța. Nu le putea purta pică pentru faptul că vegheau cu gelozie asupra lui, pentru a-l apăra de „întâlniri neplăcute".

Grupul se apropia de grațioasa construcție a „Bibliotecii". Înălțată pe trei etaje, scoasă în relief de coloane ușoare, fațada parcă dansa în lumina dimineții. Philippe, cu fața întoarsă spre soare, indica frontonul de marmură. Cu siguranță, inventaria elementele constitutive ale sculpturilor și materialele venite din mai multe locuri din Turcia și Grecia. Inesei i se părea că l-ar fi putut auzi chiar atât de departe, atât de mult erau prezente în mintea sa comentariile pe care i le făcuse în ajun în legătură cu acest subiect.

Se duse să se așeze pe marginea drumului, pe un capitel părăsit, decorat cu frunze de marmură. O umbră liniștitoare domnea aici. Construcția ce constituia fântâna făcea ecran între ea și soare. Lăsându-se ușor înapoi, găsi pentru a-și sprijini spatele o coloană și zâmbi la ideea că artiști atât de vechi îi procuraseră în același timp plăcerea de-a vedea și confortul.

Pentru prima dată, avea cu adevărat întâlnire cu Kervonnec. Până acum, îl așteptase sau fugise de el într-o manieră dezordonată și numai întâmplarea făcuse să se nască un dialog între ei.

Era oare un progres real în relația lor? Încerca să creadă.

Înclinându-se puțin mai spre coloana robustă din marmură, netedă ca o piele, își rezemă obrazul de ea. Astfel instalată, era perfect în largul ei. Nu mai putea zări clădirea Bibliotecii, dar fără îndoială, profesorul și trupa sa se îndreptaseră spre alt cartier al orașului. Ar fi fost inutil să încerce să urmărească din privire micul grup de-a lungul unui teren atât de vast.

Trecu o oră în această încântare. În zadar evocă Ines neliniștile și îndoielile sale din ajun, nu găsea în ea decât speranță și bună dispoziție.

– Și iat-o pe nimfa din Efes! Va ieși din cutia mea mică.

Ines tresări. Philippe Kervonnec era în fața ei, fluturând un aparat fotografic. Instinctiv, își puse mâna la față, dar știa bine că de-acum gestul era inutil și că fotografia fusese făcută.

– Cu această coloană corintiană în spatele tău, va fi foarte bine. Aparatului meu îi trebuie trei minute pentru a ne restitui capodopera și...

Dar se întrerupse, uluit. Ines se ridicase furioasă și tulburată. Se încruntă și, schimbând tonul, exclamă:

– Calmează-te, nu voi păstra o dublură! Îți voi da unica fotografie! Pentru că este atât de compromițătoare...

Dar ea nu putea vorbi și fixa cu teamă cutia neagră din care va ieși, în câteva minute, prima fotografie a noului său chip.

– Bănuiam că aveai ceva de ascuns și începând de aseară m-am luminat, dar am îndepărtat o atât de penibilă bănuială... În acest caz, continuă el cu o privire severă, de ce te afișezi pe un vapor de lux?

– Nu-mi... plac fotografiile...

– Cel puțin dacă te hotărai să-ți petreci restul vieții în străinătate, în speranța că nimeni nu se va gândi...

– Eu? Dar de ce?

Se auzi un declic și fotografia ieși din aparat. El nu se mai preocupă de asta.

– M-am gândit mult noaptea trecută, la soțul tău mort. Și, pe cuvânt, am ajuns la o concluzie logică, dar cu niște trăsături atât de blânde, un chip atât de pur, este ușor să-ți ascunzi jocul. Noi, bărbații, ne lăsăm cu ușurință prinși. Eu însumi, care mă laud că am devenit prudent, eram gata...

– Nu înțeleg, repetă ea.

– Dar eu încep să aranjez minciunile și adevărurile din puzzle.

– Ești norocos; eu încă n-am reușit, mărturisi ea cu o amărăciune sinceră.

– Încetează să joci teatru. Este inutil, pentru că acum înțeleg totul.

– Dacă știi despre ce este vorba, îți dai seama că o fotografie nu putea decât să mă tulbure. Oricum, îmi pare rău de această indiscreție!

– După ce am făcut fotografia, am înțeles evidența. Reacția ta a fost atât de promptă!

Împotriva voinței sale, în timp ce el vorbea, ea încerca să zărească fotografia încă prinsă de aparat. El îi surprinse privirea, o smulse și i-o dădu.

O primi cu mâinile tremurânde și se sili s-o examineze. Aceasta era așadar noua Ines de Coucy!

Tot ceea ce-i spusese Philippe și ce recepționase ea mai puțin bine în oglinzi, era adevărat. Tânăra femeie rezemată de coloană, avea un profil încântător. Buclele blonde formau o cască de aur care aparținea zeițelor antice...

Emoționată, izbucni în hohote de plâns și fotografia îi căzu la picioare.

– Este puțin prea târziu ca să plângi, nu găsești? îi aruncă el cu un inexplicabil dispreț.

– Cred că nu înțelegi!

– Înțeleg că ți-ai stricat viața printr-un act stupid. Cu siguranță vei oferi niște motive bune: constrângerea, decepția, poate vei evoca și o prea mare sensibilitate? Dar de ce n-ai ales să te desparți de soțul tău?

O fracțiune de secundă, Ines, în naivitatea sa, se întrebă dacă din întâmplare Philippe era gelos pe Hubert. Dar această explicație prea măgulitoare i se păru neverosimilă. N-o iubea suficient pentru asta! În acest caz, de ce se amesteca? De altfel, Hubert nu mai era o problemă. Murise în prăpastie... Bâigui:

– Trebuia să ne despărțim, dar el mi-a cerut să aștept și...

– Și erai prea nerăbdătoare, așa este? Probabil găsiseși deja...

Ae apropiase de ea. Avea soarele în spate. Niciodată nu i se păruse atât de înalt, nici atât de temut. Avu un gest de-a se da înapoi. Unde era oare cavalerul tandru din ajun și oare visase dorința pe care o simțea el atunci?

Urmându-și mișcarea, el înaintă câțiva pași și întrebă cu agresivitate:

– Încă mai găsești că-i seamăn?

– Nu fi gelos, îl rugă ea, înșelându-se încă o dată asupra reacției sale. N-a reprezentat nimic pentru mine; dacă mama n-ar fi fost în situația aceea, niciodată...

– Asta nu explică deloc gestul tău!

– Dar era atât de bolnavă! Și dacă i-ai fi văzut sărmanul chip, atât de zâmbitor, când mi-a adus la cunoștință ce i-a declarat el... N-am rezistat... Era pierdută și știam asta, o știam deja de trei luni. N-aveam nici o șansă s-o duc în Elveția, unde era convinsă că ar putea fi salvată...

– Și probabil asemănarea noastră ți-a dat ideea de-a face din mine viitoarea ta victimă?

„Victimă"? În loc să se revolte, Ines crezu că Phlippe lăsa să se înțeleagă că și el o iubea și se apropie de el zâmbind.

– Nu țin să fac victime, spuse ea încet.

– N-are rost să schimbi astfel discuția! izbucni el. Știu că femeile sunt de temut, dar de aici până la a ucide!

– A ucide? De ce vorbești astfel?

– A ucide pentru a deveni o văduvă bogată și ciudată, pentru a purta un colier de diamante...

Ines ameți brusc. De-abia acum înțelegea că de un sfert de oră ei nu vorbeau despre aceleași fapte, despre aceleași probleme... Dar care era această crimă?

Luă automat fotografia căzută la picioarele sale și o contemplă.

– Și eu care am fost gata să te iubesc! Exclamă Philippe. Timp de cinci ani am știut să fiu rezervat, să-mi schimb viața și iată că era gata să cad din nou în plasa unei aventuriere!

– Nu sunt așa ceva. Acestea sunt expresii ridicole și vulgare. Ar trebui să eviți să faci apel la asemenea banalități!

El îi luă brusc fotografia din mâini și o ridică în lumină.

– Dă-mi înapoi această...

– Privește, continuă el, încă la fel de ironic, iat-o pe nimfa cu trăsături mai pure decât conștiința și sufletul său!

– Într-adevăr, conștiința mea nu-mi reproșează nimic...

Dar vocea i se frânse. În realitate, se simțea vinovată față de Hubert de Coucy. Moartea sa tragică o făcuse să-și regrete duritatea și refuzul de a-l ierta. Dar Philippe nu putea să știe. Atunci, ce-i reproșa? Și cu ce drept?

– Nu, nu ai conștiința liniștită și ești îngrijorată. De când ne-am întâlnit, te porți ca o vinovată.

– Vinovată pentru că nu l-am iertat?

– Nu. Pentru că l-ai omorât.

Ea rămase o clipă uluită. Așadar, el credea că Hubert voise să moară? Această bănuială o atinsese o clipă și pe ea, dar amintindu-și împrejurările accidentului, nu reușea s-o creadă cu adevărat. Și apoi, ar fi trebuit să vrea s-o ia cu el în moarte...

Ridică ochii spre Philippe. Avea o față împietrită ca a unei statui. O privea cu un fel de sălbăticie.

– Crezi că ar fi vrut să moară? M-am temut și eu când am devenit conștientă. Dar atunci, a vrut să ne ucidă pe amândoi?

Și, în timp ce vorbea, devenea conștientă de adevăr. Da, fără îndoială, Hubert, desperat, își dorise această scăpare. De aceea, accelerase atât de imprudent în acea clipă...

Ce contau în clipa aceasta bănuielile lui Philippe, reproșurile nejustificate pe care i le făcea... Se așeză din nou pe capitel pentru a se gândi. Deținea firul care o va conduce spre adevăr...

Philippe Kervonnec continua s-o fulgere cu privirea. Ochii îi străluceau.

– Vei mărturisi? izbucni el.

– N-am nimic să-ți spun. Mi se pare că această problemă îmi aparține mie și că am plătit destul de scump...

– Nu văd în ce măsură ești chiar așa de plâns! Dimpotrivă, consider că ai conceput un plan banal, dar eficace. Necazul este că fenomenul de remușcări strică deseori frumoasele planuri de viitor!

– Lasă-mă să mă gândesc, murmură ea rugătoare, lasă-mă. Mi se pare că-mi revine deodată memoria și...

– Hotărât lucru, ești o actriță extraordinară! Acum vei evoca amnezia! Nu dai înapoi din fața nici unui șiretlic...

O prinse cu brutalitate de umeri și o obligă să se ridice. În pofida agresivității gesturilor, ea rămânea sensibilă la cea mai mică atingere și temându-se să nu cedeze emoției, se îndepărtă de el...

– Aseară îți plăceam mai mult, îi spuse el cu dispreț, dar atunci nu te gândeai că voi ghici!

– Nu este nimic de ghicit. Oricum, acest trecut nu este important pentru tine, ci pentru mine! Dacă m-ai lăsa o clipă...

– Să te las? Ei bine, aveam o întâlnire fermecătoare, trebuie să te fac să vizitezi frumoasele ruine. Am renunțat la toate obligațiile mele! Dar îți mărturisesc faptul că perspectiva de-a iubi o criminală poate provoca o anumită stupoare în sufletul unui bărbat cinstit!

– Nu sunt o criminală! Dacă soțul meu era disperat și dacă a vrut să moară...

Dar se opri. Dacă într-adevăr Hubert de Coucy concepuse un plan de sinucidere, Philippe n-avea să fie confidentul unui asemenea secret! Și, de altfel, de ce se îndârjea astfel asupra trecutului său?

– De ce ți-a fost atât de teamă că te-am fotografiat?

Ea îl privi o clipă fără să răspundă. Va face încă o dată pentru el un efort de sinceritate care o va costa. Îl privi atent, cu intensitate, ca pentru a-și imprima bine în memorie

trăsăturile sale, până când el fu surprins de expresia sa încordată. Cum va primi oare vestea? Îi va accepta chipul când va afla că această armonie este aproape artificială?

Cu lacrimi în ochi, murmură:

– Este din cauza chipului meu. Nu l-am văzut niciodată până acum în fotografie...

El ricană cu răutate:

– Ai vrea să mă faci să cred că acel soț atât de îndrăgostit n-a avut niciodată ideea de-a fixa pe peliculă...

Ea îl opri dintr-o mișcare, punând mâna pe gura lui Philippe.

– Vorbesc despre noul meu chip, de după accident... Acesta nu este al meu!

– Te credeam mai abilă! spuse el aplecându-se asupra ei. Această nouă invenție este de cel mai prost gust!

– Dar este adevărul! Portiera mea s-a deschis și am fost aruncată...

– Mai degrabă ai sărit la timp!

– Sărit la timp? Dar ce vrei să spui?

– Când ești la volan, se poate reuși o asemenea manevră...

Ea scoase un strigăt de stupoare. Tocmai înțelesese! O acuza că-l ucisese intenționat pe Hubert și că aranjase accidentul pentru a camufla crima!

– Dar ești nebun! strigă ea. Complet nebun! Cum poți născoci o asemenea inepție! Și spui că mă iubești. Frumos rezultat!

Apoi imediat, printr-o reacție surprinzătoare pe care nu și-o putu stăpâni, izbucni în râs în timp ce el rămase nemișcat lângă ea, cu aparatul în mână, redus la tăcere.

După o clipă, ea înălță capul pentru a-l interpela cu ranchiună:

– De ce nu faci o fotografie a criminalei evocându-și crima râzând?

– Așadar, este adevărat în legătuă cu chipul tău... El...

Ea păli. Vestea îl impresionase indiscutabil pe Philippe. Își va mai apropia oare buzele de obrazul său, își va mai trece mâna prin părul său fără să se teamă de prezența cicatricelor?

– Imaginează-ți, chipul meu este rezultatul unor serii de intervenții considerate „delicate"! făcu ea pe grozava, în realitate moartă de frică și pândindu-i privirea.

Reacția sa fu neașteptată. O prinse în brațe cu blândețe și murmură:

– Ines, aș vrea atât de mult să fie adevărat!

Ea simți că cedează dorinței de a primi sărutările lui, mângâierile... Dar, mai întâi voia să se explice, să înlăture orice bănuială din mintea lui Philippe.

– Vezi tu, n-am avut timp să învăț să conduc, remarcă ea cu ranchiună. N-am avut niciodată mașină înainte de căsătorie și sunt ieșită dintr-o clinică. Am prevăzut această călătorie pentru a încerca să uit! Cu tine, n-a fost posibil...

El stătea nemișcat, lăsând-o să se plimbe de colo colo prin fața sa, fără să facă vreun gest. Se calmase. Părea că se gândește.

Ea mai vorbi un timp, încercând astfel să-și justifice anumite atitudini, dar în timp ce evoca lunile penibile trăite în clinică între două intervenții, avea impresia că-l pierdea pentru totdeauna pe Philippe, că el încerca din politețe să admită realitatea, dar că, indiscutabil, simțurile sale o respingeau. N-ar fi trebuit să-i mărturisească... El ar fi continuat să-i admire frumusețea, să-i dorească trupul... Dar, printr-un fel de cruzime față de ea însăși, dădea amănunte, preciza cu lacrimi în ochi că până când se trezise nimeni nu crezuse că va supraviețui.

El înaintă și cuprinse în mâini chipul tinerei femei. Timp de câteva clipe, ea îl lăsă s-o facă, fericită să regăsească gustul buzelor bărbatului pe care-l iubea mai presus de orice. O duse lângă fântână, o făcu să se așeze alături de el și, murmurându-i numele, îi acoperi cu sărutări gâtul și mâinile.

Tremurând de dorință, ea nu-ndrăzni totuși să răspundă avansurilor sale. O idee înspăimântătoare se stabilise în sinea sa: îi era milă, regretă izbucnirea precedentă și încerca să se facă iertat. Tulburarea ce o curpinsese împotriva voinței ei, se părea că nu era împărtășită de Philippe.

Într-o tresărire de curaj, de demnitate, încercă să scape de îmbrățișare. El nu insistă. Era o dovadă în plus că avusese dreptate: nu poți dori o mască, indiferent dacă aceasta era atât de perfectă. Ori, dacă ea însăși avea atâtea dificutăți în a-și accepta noua înfățișare, cum ar fi putut să-i reproșeze unui străin că încearcă pentru ea un fel de repulsie?

– Trebuie să-mi porți o pică teribilă, spuse el cu o voce înăbușită, ridicându-se.

– Oh, trebuia ca într-o zi să accept complet adevărul. Astăzi sau mâine, este același lucru!

– Nu știu ce să spun pentru a încerca să mă justific. Am vegheat toată noaptea cu această bănuială oribilă. Am reușit s-o înlătur, dar când ai ridicat mâinile pentru a te apăra...

– Haide, Philippe, nu te procupa prea mult de o văduvă bogată și dornică să fie curtată!

Îi venea greu să glumească, să-l privească firesc, în timp ce simțea bine că era gata să-l piardă și că nu vor mai fi niciodată între ei nici certuri, nici neînțelegeri, nici un vals lent.

– Este timpul să ne întoarcem pe Ulysse, remarcă el. Autocarele sunt probabil gata de plecare spre port.

Urcară încet, frumoasa stradă pavată cu marmură. Din sens invers sosea un grup de japonezi.

„Nu trebuie să plâng, își repeta Ines, nu trebuie să plâng. Trebuie să rezist până la sosirea pe vapor...".

Alături de ea, Philippe se străduia să dea amănunte despre clădirile restaurate pe care le întâlneau, dar se simțea că era pentru el un mod de-a continua o conversație artificială.

Pentru a-și face curaj, Ines încerca să-și bată joc de ea însăși, să-și facă reproșuri.

„Ar trebui să învăț pe viitor să mă feresc și eu de întâlniri neplăcute. Sunt slabă și lașă... N-ar fi trebuit să accept nici măcar să mergem împreună la autocar. Trebuia să-l trimit înapoi! Un bărbat capabil să mă bănuiască de o crimă!".

Îl privea pe ascuns. Mergea cu capul în jos, prefăcându-se că face să se rostogolească niște pietricele cu vârful piciorului... Dorința sa nu rezistase... N-o iubise cu adevărat în aceste câteva zile, dar cedase totuși plăcerii de-a o cuceri.

– Aveai dreptate, remarcă ea, făcând un mare efort să nu plângă, numai misterul te interesează.

– Îmi pare rău că am glumit atât de mult, murmură el. Nu mi-am dat seama. Am fost un prost. Crede-mă că-mi reproșez foarte mult.

Dacă o iubea, în această clipă n-ar fi avut nici un reproș să-și facă.

– Sprijină-te de mine, adăugă el amabil. Mai avem încă două sute de metri și îmi este teamă...

– Te temi pentru genunchiul meu? îl întrebă ea, acceptându-i brațul.

Regăsi lângă el aceeași emoție și dacă ar fi încercat s-o sărute, cu siguranță s-ar fi lăsat sedusă încă o dată. Dar el înainta fără să spună nimic, atent doar s-o facă să evite locurile mai accidentate ale drumului.

Când îi văzură pe Gregory Smith și pe Marjorie venind în întâmpinarea lor, fură fără îndoială ușurați amândoi că nu trebuia să se mai prefacă într-o intimitate atât de penibilă.

– Începusem să ne îngrijorăm, explică Marjorie. Toată lumea vă așteaptă...

– Eu nu mă îngrijorasem, adăugă Gregory în engleză, cu un zâmbet malițios.

– Să mergem să ne liniștim însoțitorii, răspunse scurt Philippe, care făcea un efort vizibil să fie amabil.

– Ce ruine minunate! exclamă Marjorie trecându-și brațul pe sub cel al lui Ines. Și ai fost deosebit de bine însoțită pentru a aprecia!

– Admirabil însoțită, într-adevăr, întări ea, în timp ce Philippe și Gregory o luaseră înainte.

– Dar este atât de vast. Ar trebui să revenim și să rămânem câteva zile. Gregory speră că o vom putea face după căsătorie...

– Așadar, este hotărât? Vă căsătoriți la Atena? întrebă Ines cu o veselie forțată.

– Da. Sunt foarte fericită. Asta dovedește că este un bărbat serios! Știi că până acum m-a sărutat de cinci ori?

Părea încântată de atâta pudoare. Înduioșată, Ines confirmă:

– Te respectă pentru că te iubește cu adevărat.

– Și vom cunoaște mai bine Grecia rămânând aici. Gregory a citit un vraf de cărți despre aceste civilizații și dorește să devin mai puțin ignorantă.

Hotărât lucru, cei doi îndrăgostiți dovedeau că erau capabili și de alt interes decât cel de a-și administra respectivele averi. Oare nu punea dragostea la punct adevăratele priorități?

Din păcate, Ines nu putea face un bilanț la fel de pozitiv al acestei croaziere. Departe de asta. De altfel, de când înțelesese că Philippe n-avusese puterea să accepte adevărul, căzuse într-un fel de apatie care-i permitea să fie neatentă la gesturile și cuvintele vieții obișnuite.

„Mă descurc, se gândi ea. În realitate, sunt complet desperată".

Ideea că soțul său i-ar fi putut dori moartea îi venea tot mai des în minte, în memorie. Avea impresia că o știa de mult timp, dar n-o acceptase niciodată... Acest fapt o elibera în parte de remușcările față de conte; găsea în ea chiar destulă indulgență pentru a-l ierta. Totuși, într-un anumit fel, reușise în tentativa sa, deoarece după accident nu mai era aceeași. Într-adevăr, ea era moartă și cea care o înlocuise nu părea prea înzestrată pentru fericire...

„Dar la ce bun să-și repete mereu toate acestea", își spuse ea suind în autocar, unde călătorii le salutară sosirea cu glume mai degrabă îndoielnice și ridicole, dată fiind situația.

Cei doi bărbați se așezară unul lângă altul, rezervând cele două locuri din fața lor Inesei și prietenei sale.

Întoarcerea avu loc în mijlocul cântecelor și râsetelor. Marjorie își alătură curând vocea celor ale însoțitorilor lor, care fredonau cântece folclorice.

Numai Philippe și Ines nu cântau, dar ea simți curând pe umărul său o mână fermă.

Se înfioră. Nu încerca nici o ranchiună față de acest bărbat atât de seducător. Își puse la rândul ei mâna ușor peste degetele bronzate, într-o dezmierdare prietenoasă. Nu era vina sa dacă era impresionat; nu-i era oare ei însăși puțin teamă de propriul său chip?

„Nu. Nu-mi mai este teamă, descoperi cu uimire. De când am văzut fotografia, mi se pare că am fost întotdeauna așa... Cred chiar că mătușa Anne n-a greșit spunând că mai degrabă am câștigat!".

Așadar, Philippe Kervonnec avusese un loc foarte important în viața sa: îl iubea cum nu avusese niciodată până atunci ocazia să iubească și o împăcase cu ea însăși. Nu era totul negativ în această aventură care totuși risca s-o facă să sufere multe luni.

„Numai că de acum înainte nu sunt capabilă să iubesc alt bărbat... În viața mea nouă...".

Dar se știa legată de Philippe nu numai din cauza seducției sale naturale, ci și pentru că trupul ei reacționase pentru prima dată și că această legătură i se părea și mai ireversibilă.

– Prânzim toți patru împreună? întrebase Marjorie la sosirea pe Ulysse.

– Cred că Ines are nevoie să se odihnească, obiectă Philippe, venindu-i în ajutor tinerei femei.

– Atunci vă lăsăm. Pe mai târziu, spuse americanca, luându-și logodnicul cu ea.

Philippe adăugă cu blândețe:

– Te conduc până la tine.

– Mulțumesc.

Era curios să aibă cu el aceste raporturi de politețe, să-i accepte amabilitatea, să știe că el își arăta astfel regretele, dar și neputința de-a o iubi. Pentru el, devenise un adevărat monstru... Totuși, o mare tandrețe o copleși în timp ce, rezemată de el, cobora treptele înguste.

– Iată, spuse el.

– Am cheia, adăugă ea, făcând un efort pentru a zâmbi.

Și, îndată ce închise ușa, se prăbuși pe pat plângând în hohote.

Capitolul 10

– Dar unde este Acropole? Nu se vede nimic?

– Sosim în Pireu; nu este decât portul pentru Atena!

– Trebuie să mai așteptăm mult timp?

– Cel puțin o oră...

– Eu sunt pe punte din zori, era superb, pe mare parcă era aur!

– Și Acropole?

– Dar se pare că nu suntem la Atena, numai în fața Pireului...

– Grecia! Salutăm Grecia! Țara muzelor și a zeilor!

– Mi s-a spus că nu vom acosta înainte de o oră și, pentru Acropolr, va trebui să mai așteptăm încă mult timp...

În largul Pireului, Ulysse aștepta sosirea pilotului pentru a acosta.

Călătorii, emoționați și surescitați de sosirea în Grecia, reacționau fiecare în felul său, unii cu nerăbdare, alții printr-un lirism debordant, alții prin uimirea clasică a ignoranței lor. Oricum, toată lumea dădea impresia că

trăiește un moment mare, în timp ce debarcările de la precedentele escale se desfășuraseră fără emoții deosebite.

În timp ce se schimbau atât de multe întrebări și atât de puține răspunsuri, soarele urca solemn la orizont și toți își exprimau admirația în legătură cu legendara puritate a aerului și transparența luminii.

Înconjurat de elevele sale, toate animate și fermecătoare în rochii ce le descopereau umerii tineri, Philippe Kervonnec răspundea cum putea mai bine, dădea amănunte și date cum îi cerea rolul, dar chipul îi rămânea grav și preocupat.

Ines de Coucy nu apăruse încă, nici pe punte, nici în sufragerie și saloanele erau pustii. A luat oare micul dejun în cabină, după obiceiul său?

– Domnule, vom începe cu Muzeul Național?

– Nu. Vom merge mai întâi la Muzeul Benakis. Este mai puțin mare și dă o foarte bună înțelegere a istoriei Greciei.

– Și vom bea o cafea turcească?

– Vom bea o cafea grecească! întrerupse prompt Philippe. Dacă vă gândiți că este același lucru, aveți perfectă dreptate, dar pentru greci, ceva ce este turcesc este în mod obligatoriu rău!

– Au fost atât de des torturați și invadați de acești barbari! interveni Agnes sentențios.

– Bravo Agnes, dar nu exagera prea mult! Nu mai sunt războaie între ei de mai mulți ani. Nu aprinde flacăra discordiei prin comentarii belicoase!

– Oricum, în locul lor, eu nu i-aș fi iertat niciodată! declară o altă domnișoară, blondă și durdulie.

Philippe se bucura că trezise în câteva zile acestor tinere fete o asemenea dragoste pentru patria tuturor civilizațiilor.

Totuși, îl preocupa gândul la Ines de Coucy și pândea sosirea Marjoriei pentru a o întreba dacă are vești despre tânăra femeie.

În cabina sa, Ines terminase de făcut bagajele. Se hotărâse. Se va întoarce discret la Paris, după un sejur la Atena. Nu voia să-l mai vadă pe Phlippe, și dacă-și continua croaziera pe Ulysse, n-ar fi putut evita să-l întâlnească.

După ce plânsese ca o fetiță timp de două ore, frumoasa contesă se ridicase și își umezise cu grijă fața cu apă foarte rece. Un prim mod de a lupta împotriva desperării.

Cu toate acestea, noaptea fusese lungă și întreruptă de vise cu atât mai crude, cu cât fusese fericită. În somn, își imaginase plimbări cu Philippe, drumuri ciudate pe care le făceau sub cerul liber sau pe suprafața unei mări calme și albastre. Chipul de statuie revenise așadar deseori în memoria sa și, de fiecare dată, trezindu-se tresărind înainte de sfârșitul visului, avusese nostalgia corpului înalt, suplu și puternic, a buzelor atât de bine conturate, al căror contact cu pielea sa declanșaseră această avalanșă de senzații și de dorință careo va lăsa nostalgică mult timp.

Acum, așezată pe pat, într-un taior de mătase verde care-i punea în valoare părul și ochii, resimțea asupra ei însăși consecința eforturilor. O durere surdă în ceafă îi anunță începutul uneia din acele migrene care, de la accident, se abătea asupra ei pentru câteva ore, lăsând-o extenuată.

„Nu ridica nici o greutate, îi recomandase doctorul Descamp, la plecare. Încheieturile dumitale sunt încă foarte fragile...“.

Într-adevăr, ele fuseseră cele care amortizaseră șocul când fusese aruncată din mașina ce nu mai putuse fi controlată.

Sună pentru a chema stewardul, în scopul de-a elibera cabina de cele două valize închise.

„În ciuda aparențelor, sunt foarte neputincioasă, își spuse ea și am fost nebună să sper că un bărbat atât de dinamic și plin de viață ca Philippe poate accepta povara pe care o reprezint...".

Se așeză din nou, încercând să-și golească total mintea pentru a nu cădea din nou într-o descurajare care o lăsa fără puteri.

Când se ciocăni la ușă, pregătise o bacnotă pentru a-i mulțumi stewardului.

– Intrați, spuse ea, este deschis...

Dar se simți roșind și inima începu să-i bată mai repede când îl recunoscu pe Kervonnec.

Părea învins.

– Pot să intru?

– Desigur, îl asigură în mod automat, fără să știe dacă dorea cu adevărat asta.

Închise ușa după el și rămase în picioare privind-o.

Ea însăși foarte încurcată, își aprinse o țigară pentru a-și face de lucru.

– Am venit să-mi cer iertare, n-am putut dormi și...

– Iar! Hotărât lucru, vei deveni o persoană care suferă de insomnii, răspunse ea, aruncând un nor de fum. Veghezi pentru că sunt o criminală, veghezi pentru că sunt nevinovată!

În realitate, de când se afla în fața ei, mânia și dragostea îi hărțuiau din noumintea. Simțea în același timp dorința să plângă și să se răzbune, să dispară în brațele lui și să-l umilească.

– Probabil îmi reproșezi teribil.

– Să-ți reproșez? Dar de ce? Nu i se poate reproșa cuiva o greșeală de judecată...

– Ar fi trebuit să fiu mai puțin sigur de mine...

Se gândi o clipă să-i spună să se așeze, dar un reflex de răzbunare puțin copilăresc o făcu să-și schimbe părerea.

– Ai fi putut să te abți să vii, adăugă ea.

– Nu puteam.

De ce oare era atât de schimbat? Avea chiar impresia că și expresia feței i se modificase. Părea mai puțin tânăr... Mai puțin... cuceritor.

– Ai dreptatesă fii atât de rece și dură cu mine; într-adevăr mi-am pierdut capul, admise el. Această poveste de asasinat era ridicolă.

– Încă un miracol al intuiției tale, indiscutabil!

Se mira să-l vadă atât de umil, în timp ce până atunci fusese atât de sigur de el. Totuși, chiar și așa, se simțea dominată și tulburată de prezența lui plăcută. În această cameră întunecată, în care perdelele nu fuseseră trase, două lămpi mici aruncau umbre pe unul din pereți și pe tavan. Asta crea și mai multă intimitate. În penumbră, trăsăturile lui Philippe erau accentuate, puse în evidență.

Cum ceda treptat ambianței și regretelor, și pentru că se temea să nu se înduioșeze, încercă să-și regăsească puțin din umor:

„Pentru el, sunt o altă persoană, o femeie fabricată. La Efes m-a sărutat din milă și n-are nici măcar curajul să continue să mă inducă în eroare! Asta zic și eu o aventură frumoasă și atât de romantică!“.

La această idee, lacrimi de umilință îi urcară în ochi.

– Ce aș putea face, întrebă el, ai suferit atât de mult și eu am petrecut cinci zile ironizându-te cu cruzime.

Ea nu îndrăzni să răspundă, de teamă să nu izbucnească în plâns. Scena aceasta o umilea profund. Avea impresia că era considerată o victimă fără apărare.

Totuși, când își plecă ochii și lăsă tăcerea să se instaleze între ei, văzu piciorul lui Philippe înaintând un pas. Inima începu să-i palpite. Rămase nemișcată, de teamă să nu-l descurajeze. Încălțat cu o espadrilă de culoare deschisă, piciorul înaintă fără zgomot, celălalt îl urmă... Se va propia într-adevăr, va veni la ea?

Nu. El rămase din nou nemișcat.

– Suntem la chei, remarcă el.

Și ea înțelese că noua consistență a liniștii venea nu din emoția sa, ci din oprirea mașinilor.

Și atunci? Foarte curând se vor despărți? Nu-l va mai revedea niciodată pe acest profesor de limba greacă, ce avea privirea ironică și tandră; nu se va mai afla niciodată în brațele necunoscutului de pe punte!

– Philippe..., murmură ea.

– Ines, mă vei putea ierta într-o zi? Mi-ar plăcea atât de mult să te revăd la Paris. Predau la liceul Mallarme... Dacă din întâmplare...

Ea nu îndrăznea să înțeleagă. Lacrimi îi șiroiau pe obraji. Îi propunea oare prietenia pentru a obține iertarea? N-ar suporta, ar fi și mai penibil decât să încerce să-l uite complet.

Din nou dansul tăcut al espadrilelor! Picioarele lungi, unul după altul, ezitau înainte de-a se apropia de patul pe care era așezată.

– Pot să iau bagajele? întrebă vocea veselă a stewardului.

– Nu mișca, spuse Philippe, Inesei; mă voi ocupa eu de asta.

Ridică fără greutate cele două valize și i le trecu fără o vorbă stewardului. Apoi închise ușa... cu cheia.

Ines se ridicase când stewardul ceruse bagajele. Se gândise atunci că acest incident va fi semnalul despărțirii. Așa că fu ușurată să-l vadă pe Philippe întorcându-se spre ea. Oare ce mai voia? Ce efort va face pentru a-și uita repulsia?

– Știi, în dimineața aceasta, vroiam să te conving să mărturisești totul la poliție, spuse el zâmbind trist.

– Altfel m-ai fi denunțat tu însuți? întrebă Ines, decepționată de reflecția sa.

– Cu siguranță, nu. Nu vroiam să țin seamă de nimic. Urăsc violența, banii care corup; urăsc târgurile și calculele.

– Iată o profesiune de credință foarte interesantă, îl ironiză ea, tot mai înciudată. Nu ești vesel în dimineața asta!

– Văd bine că mă detești și o merit, admise el. N-ar fi trebuit nici măcar să încerc această intervenție, dar aveam ceva să-ți dau...

Scoase din buzunar fotografia pe care probabil o lăsase să cadă la Efes.

– Pune-o acolo pe masă, spuse ea.

– Tot nu vrei s-o vezi?

– Nu știu...

– Este o fotografie care-mi va rămâne foarte scumpă, spuse el, pentru că este prima pe care ți-am făcut-o.

Ea rămase uluită. În loc s-o compătimească, el părea că se bucură să fie o alta. O străbătu o licărire de speranță.

– Am și alte fotografii, murmură ea. Mama mi-a făcut uneori...

– Nu vreau să le văd! izbucni el. Pentru mine, vei fi întotdeauna cea pe care am văzut-o fugind pe punte în lumina lunii!

I-ar fi putut spune că și ea păstra de la această primă întâlnire o amintire mai vie decât toate celelalte și că va rămâne străinul clarului de lună. Dar pentru a alunga oprice speranță, alese resemnarea.

– Nu-ți port pică.

– Totuși, văd că ți-ai făcut bagajele. Nu te întorci pe Ulisse?

– Este de preferat să nu te oblig să-ți învingi repulsia de-a lungul întregii călătorii de întoarcere.

– Repulsia mea? se miră el. Dar de ce spui asemenea lucru?

– Nu te strădui, Philippe. Pot să înțeleg că o femeie cu chipul refăcut este pentru un bărbat un obiect de...

– Ines! Ai putut crede că m-am speriat deodată de frumusețea ta?... Haide, este o prostie! Complet absurd!

– Fără să vrei, Philippe. Nu mai nega mult timp, ar fi penibil pentru amândoi. Te-ai schimbat imediat.

– Dar tu ești cea care s-a schimbat, nu eu! Și am înțeles că nu mai aveai nici o înclinație pentru un imbecil care te-a bănuit atât de prostește!

El se înfuriase acum, dar o luă în brațe, astfel încât ea îi putea mângâia ceafa solidă, și să-și pună capul pe pieptul musculos.

– Mi-a fost atât de teamă, murmură ea. Este adevărat, oare, că nu te dezgust?

El protestă acoperind-o cu sărutări.

– Haide, Ines, draga mea, nu se poate să nu fi înțeles că mă zbăteam, că luptam împotriva ta...

– Până la a mă crede o criminală, ai mers prea departe cu apărarea! Și apoi...

Dar se opri ezitând.

– Și apoi? insistă el așezând-o pe pat și îngenunchind lângă ea.

– Și apoi, ai diversiuni în această călătorie, ești iubit, admirat...

– Te încăpățânezi să vorbești despre clasa mea. Dar am mai multe grupuri pe an. Dacă trebuia să ascult toate domnișoarele, mi-aș fi petrecut timpul făcându-le sonete!

„Pasagerii sunt rugați să se adune pe puntea de plimbare. Bagajele vor fi expediate...".

– Valizele tale, strigă Philippe.

Era deja în picioare și deschise ușa cabinei.

– Îl voi anunța pe „spion" că rămâi la bord, îi spuse înainte de a pleca.

Rămasă singură, Ines avu o scurtă amețeală. Într-un sfert de oră, viața sa își schimbase din nou sensul, iar planurile sale, modificate fără consimțământul său, vor fi preluate de acum de mâinile lui Philippe Kervonnec. Închizând ochii, se lăsă pradă oboselii. Avea impresia că timp de cinci zile escaladase niște munți imposibili. Urcase, coborâse, urcase din nou...

Philippe revenise deja, zâmbitor, transformat, voios.

– Pasagerii aiuriți sunt rugați să nu mai încerce să fugă și să-și lase bagajele la bord! Ordinul comandantului!

– Ce comandant? întrebă Ines.

– Comandantul Kervonnec, umil profesor de limba greacă...

– La liceul Mallarme, știu.

Dar el închise ușa și înainta spre ea, mai emoționat decât voia să lase să se vadă.

– Ines!

– Philippe!

Mulțimea de sărutări delicioase o acoperi din nou. El spunea „te iubesc", ea răspundea „te iubesc" și buzele li se întâlneau din nou. În inima Inesei nu mai era nici o neliniște, nici o imagine nefericită.

– Eu ți-am făcut prima fotografie, spuse el, te-ai născut în brațele mele și restul nu mai trebuie să fie pentru tine nici măcar o amintire...

– Gelos? întrebă ea, stupefiată că ar putea fi așa când îl iubea atât de mult.

– Cu sălbăticie! O detest pe doamna de Coucy! Aș face-o să sufere, aș fi în stare de cel mai odios șantaj ca să dispară!

– Dar cum?

– Schimbându-i numele!

– Pentru asta va trebui să aștepți să fiu la Paris, mumură Ines, surprinsă de această perspectivă care îi dădea, într-adevăr, impresia că renaște.

El îi sărută genunchii, îi mângâie sânii, iar ea se lăsă purtată de tulburarea și dorința sa. Dacă ar fi vrut-o, cu siguranță n-ar fi avut puterea să i se refuze în această penumbră plăcută a cabinei și nici o fibră a ființei sale n-ar fi rămas la o parte de bucuria sa.

Dar el se îndreptă brusc și cum ea întinse brațele instinctiv, declară, deodată preocupat:

– Dar eu sunt angajat pe Ulysse până în septembrie! Ce vom face?

– Voi rămâne și eu pe Ulysse... nu mai vreu să te părăsesc! Dacă vei fi gata să-ți riști viața pentru a salva o pasageră imprudentă, vreau să fiu aici, ca să te opresc!

– Nu sunt un bărbat care trăiește pe seama femeilor, doamnă! spuse el cu solemnitate. Astăzi, la Atena, va trebui să faci unele demersuri pentru mine!

– La Atena?

– Da. La consulat! Ulysse acostează în fiecare săptămână. Ne-am putea căsători acolo...

– Ca Marjorie și Gregory? glumi ea.

– De ce nu?

– Ei bine, dacă vrei, vom merge la consulat împreună în această dimineață...

Ea se ridicase deja, plină de dorință, dar el părea încurcat.

– Va trebui să te duci singură, mărturisi el.

– Dar, de ce?

– Pentru că am o obligație morală. Într-o oră, trebuie să-mi inițiez elevele în frumusețile de pe Acropole!

– Ei bine, după-amiază...

– Muzeul Benakis, Muzeul Național...

– Oh, înțeleg, spuse Ines râzând, domnul este foarte ocupat.

– Nu te supără prea mult asta?

– Când iubești un profesor de limba greacă...

El păru foarte ușurat. O sărută cu însuflețire, șifonând fără menajamente taiorul verde ca migdala, tulburându-i din nou simțurile și amândoi uitară mult timp că se întâlniseră doar de câteva zile și că-și petrecuseră multe ore înfruntându-se, bănuindu-se, părăsindu-se.

– Draga mea, trebuie să ieșm din această cabină înainte ca ireparabilul să se producă! o anunță el cu bună dispoziție.

– Oricum, îți atrag atenția, domnule Kervonnec, te căsătorești cu o avere!

– Când alegi să fii iubit ca un bărbat care trăiește pe seama femeilor și ai ca tată un armator, nu poate fi prea greu! ripostă el ajutând-o să-și pună ținuta în ordine.

Ea fu gata și, fără nici o jenă, îi cuprinse gâtul pentru un ultim sărut.

Ieșiră împreună și Philippe închise ușa cabinei.

Când ajunseră pe pasarela orbitoare în lumină, avură amândoi sentimentul că lumea întreagă întinerise.

– Te întâlnesc diseară, draga mea.

– Pe diseară, dragostea mea, răspunse ea, cu ochii plini de lacrimi.

– Dar ai uitat ceva...

– Am uitat? Ce?

El îi arătă fotografia din Efes. O lăsase pe masa din cabină.

– Păstreaz-o, îi spuse cu nepăsare; sper că-mi vei face și altele. Nu ești un fotograf rău!

Sfârșit